

MÓRA

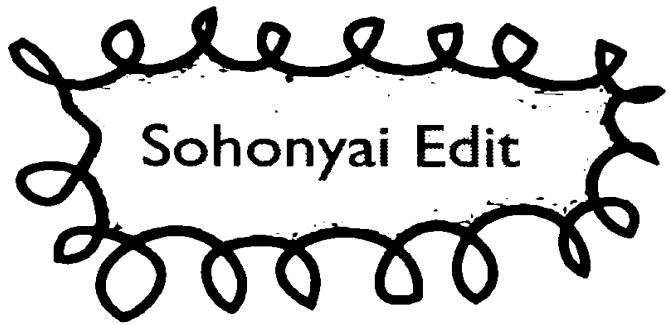
KÖNYVEK

Sohonyai Edit

LE A PASIKKAL!

AVAGY VELEM
NEM STIMMEL VALAMI?

Sohonyai Edit

LE A PASIKKAL!

avagy velem
nem stimmel valami?

Móra Könyvkiadó

A sorozattervet SZALMA EDIT készítette

1.

– Ágota ma reggel elveszítette a szüzességét – jelentette be komoran Csótány, miközben a helyére ült.

Böbe hátrafordult, és szólni sem tudott, annyira megdöbbsentette a hír. A közlés azonban nemcsak őt érte váratlanul: az éppen arra haladó Lasszót is megtorpanásra készítette.

– És mi ebben a tragédia? – kérdezte vigyorogva, mire Csoti csak legyintett:

– Hogyne lenne baj! Hiszen már... elmúlt tízéves!

Hirtelen úgy tűnt, az osztályban mindenki hallotta az iménti párbeszédet, mert a srácok hangos hahotára fakadtak, és egymást próbálták túlllicitálni az ugratásban:

– Egy tízéves, érett szűz!

– Az már igaz, öregecske a szentem!

– Mi van, Csotesz, nem tudtál vigyázni?

– És ki volt a gaz csábító? – kérdezte Csótánytól kebelbarátja és padtársa, Kincses Tamás.

– Egy... palotapincsi – lehelte Csoti, akit láthatóan megviselt a tény, miszerint szeretett kutyája öregkorára megbolondult, és feledve eddigi erényes életét, egyszeriben könnyű kis nőcskévé változott. Aki a reggeli sétáltatáskor minden hívására fittyet hányva *elszökött tőle!* Egy... tömpe orrú palotapincsi kedvéért!

A hír mindenesetre újabb röhögéshullámot indított el.

– Ti nagyon lükék! – kelt ki magából Böbe. – Ágota nem lány, hanem egy hófehér közepuszkár!

A továbbiakban elmés találgatások kezdődtek az esemény részleteiről és technikai lebonyolításáról, a pincsi lábaira szerelt hatásos rugók, pattogó gumiszőnyeg meg hasonlók, ám megjelent a színen Paranoia Püpi tanár úr. A matematika jeles tudora aznap kicsit túlmozgásosnak tűnt, mintha egymás után három kávé is lehörpölt volna a tanáriban. Így a tanulók behúzták a nyakukat, mert joggal feltételezték a paranormális aktivitást: üvöltözést és székdobálást is akár.

Böbe figyelmét ma nem kötötte le a matematikaóra, s csak gépiesen másolta a táblán megjelenő egyenleteket. Igaz, sietni kellett az írással, mert Paranoia tanár úr „gyorscsévéllő” üzemmódban nem volt tekintettel a lemaradókra, és egyszerűen letörölte a számokat, hogy legyen elég hely a következőknek. A lány körmölés közben Ágotára gondolt és arra, milyen régóta szeretne egy kiskutyát. Ó, de jó lenne, ha kaphatna egy kölyköt az alomból! Dédelgetné, szeretgetné, és a kiskutya úgy kötődne hozzá, *mint senki más*. Aztán eszébe jutott a tegnapi, Tamáséknál tett látogatása is, ahol a Gyufa nevezetű sárga nimfapapagáj fészket rakott a térdhajlatában egy szál tollal, aztán nem létező párját hívta. Mivel senki sem jelentkezett az éles hangokra, így jobb híján közel totyogott Böbéhez, és alaposan megnézte magának fekete szemével. Így szemeztek egy ideig, és nem tudni, mire gondolt a madár, de gyengéden a lány orrához dugta a fejecskéjét. Böbe olvadozott. Aztán a citromszín IQ-bajnok kitérte a száját, és együttlétük csúcspontján... egy magízút böfögött. Hogy nevettek rajta! Bár Tamás lenne vele ilyen kedves! Na, nem kóbor gyomorhangokkal, hanem *úgy igazán*... Még a szíve is belerezdült. De aztán el is szomorodott mindjárt, mert tudta, semmi reménye rá. Hiába ismerik egymást óvodás koruk óta, Tamás újabban úgy viselkedik vele, mintha idegen lenne. Tőle

egyetlen beszólás elegendő ahhoz, hogy napokra elvegye az önbizalmát, és csenevész mutánsnak érezze magát. Akinek például az orra helyén papagájcsőr nőtt. Lehet, hogy a madár is azért vonzódik hozzá...? A fenyőbe! Erős késztetést érzett arra, hogy most azonnal elővegyen egy tükört, és megnézze magát benne.

Kinyitotta a tolltartóját a beleragasztott tükörrel, és egészen közel húzta magához. Orra, a cimpán lévő apró, gusztustalan kis pötypattanásokat leszámítva teljesen normálisnak tűnt. Vajon miért van az, hogy minél jobban közelít a tükörhöz, annál szörnyűbb a kép? Mikroszkóppal vizsgálva Drakula lehet, lánykatestbe inkarnálva! Elgondolkodott. Ha egyszer meglépne otthonról, biztos Anyut is mutatnák a „Csellengő” című műsorban:

„Emberek, segítsenek!” – esdekelné. – „Nem látták szépséges kislányomat? Még nincs 17, barna hajú, barna szemű, fogszabályzóval és hercig kis bajusszal!”

Szerencse, hogy a fogszabályzóját legalább már letehetette. Egyszer, még őszinte korszakában volt olyan örült, hogy Tamásnak is elmondta, mennyire bántják az arcából kinövő szőrök. A fiú vigasztalni próbálta:

„Nyugi, bébi! Csak beképzeled az egészset!” – nevetett rá. – „Hiszen neked nem is annyira bajuszod, mint inkább szakállad van!”

Tamás szavai úgy pattantak a fejének, mintha dobócsillagok lettek volna. És azóta Anyu naponta kénytelen rászólni, hogy ne rakja a szája elé a kezét, ha valakivel beszél, ugyanis újabban így takargatja magát.

„Senki se ért meg!” – fakadt ki egyszer. – „Legszívesebben zsákot húznék a fejemre, hogy ne lássanak az utcán!”

Anyát persze nem rendítette meg az ő szívének legmélyebb fájdalma, hanem nyugodtan mosogatott tovább, és megjegyezte:

„A szemed körül nyírnál a zsákra két lyukat, kis szívem, mert ahogy ismerlek, ráadásul még el is esel azon az utcán!”

Böbe elképedése láttán Anya a válla felett még egyszer hátraszólt:

– „És ha már ott vannak azok a lyukak, arra is vigyázz, nehogy fehér legyen az a zsák, különben azt hiszik a nemzetiségiek, hogy megérkezett a Ku-Klux-Klan!” – és mindehhez érzéketlenségéről és szeretetlenségéről tanúbizonyságot téve, hosszasan nevetgélt!

Ilyen pillanatokban hiányzott legjobban Apa! Egyedül álmában lehetett önmaga: ott szabadon jár-ke, és *büszke az arcára*, míg Tamással beszélget, és egyáltalán nem gondol arra, hogy „most biztos a szőreimre fókuszál!”

– Hopka Erzsébet! – csattant hirtelen Paranoia hangja. – Kiskegyed éppen mit csinál?

Böbe összerándult és lecsapta a tolltartó tetejét, de túl későn: Püpu már észrevette benne a tükröt.

– Matematikaórán tü-kör-ben né-ze-ge-ti önmagát?! - rikoltotta. – De nagyon ismeri az anyagot! Futólépés a tábláig!

Az osztály röhögött, míg Böbe vörös fejjel kiszédelt. Persze hogy nem tudott egy mukkot sem a jelenlegi anyagból, s Paranoia elégedetten véste be az egyest. Valamint kizavarta a folyosóra, elmélkedni a „Vanitatum vanitas” jegyében. Böbe a vállát rángatta, s úgy tett, mintha könnyedén venné az osztályfőnöki intelmeket, de kint a folyosón majdnem elsírta magát. Őt még soha, semmilyen óráról nem küldték ki! Csak a hülyegyerekeket szokták így büntetni, még az általánosban... nem pedig egy gimnazistát! És éppen őt! *Ez olyan méltatlan*

hozzá! Ahogy háborgott, hirtelen eszébe jutott, mikor még alsós korában, az udvaron összeveszett egy szomszéd lépcsőházbeli lánnyal, és az olyan pimasz volt, hogy összeverekedtek. Amikor a földre kerülve küzdöttek, ütötték, csípték egymást, akkor támadt fel benne utoljára ez az érzés: ő, Hopka Erzsébet hempereg itt, a porban, úgy, mint az utcagyerekek szoktak?! Ez olyan méltatlan hozzá! Méltóságon aluliság ide vagy oda, azért először jól elverte a kiscsajt, és csak azután kelt fel a földről.

Éppen a falra kifüggesztett régi tablókat bámulta, mikor feltűnt Miki bácsi, imádott magyartanáruk, nagy gondokról tanúskodó ábrázattal:

– Hát te, mit csinálsz? – szólította meg a kislányt. – Rosszul vagy?

– Á, nem! – Böbe megpróbált könnyed hangot megütni. – Para... izé... Az osztályfőnök úr kiküldött, hogy gondolkodjam arról, szabad-e matematikaórán tükröt használni.

– Az fontos – mondta Miki bácsi szórakozottan, s már ment volna tovább, mikor hirtelen megállt, és olyan arcot vágott, mint amilyennek a megvilágosodást ábrázolják az ezoterikus képeken. – Ugye tudod, hogy ma lesz az ünnepség? Szóval... hmm... Volna kedved szerepelni a műsorban?

– De hiszen már hetek óta gyakorolnak a srácokkal! Az aradi 13-mal!

– Ez igaz – vakarta meg a szakállát Miki bá'. – Csakhogy Pöltenberg Ernő lovag az előbb telefonált, hogy nem tud jönni, mert megbetegedett. Be kellene ugranod helyette.

– Één?? Már mint éééén? – kérdezte Böbe csodálkozva. – De tanár úr, én lány vagyok!

– Tudom-tudom! Mit tegyek? Már mindenkit végigkérdeztem, és több fiú egyszerűen nem hajlandó kiállni a

színpadra. Segíts rajtam! Tizenkét perc múlva kicsöngetnek, és kezdenünk kell!

– Véletlenül nem rontja le az ünnep hangulatát, ha a mártír tábornok miniszoknyát visel? – mutatott magára a lány.

– Nem gond, megoldjuk! – ragyogott fel megkönynyebbülten Miki bá', mert Böbe választát beleegyezésnek vette. – Gyere velem!

2.

Böbe nagyon izgult, pedig nem volt hosszú a szövege: csak két kurta mondat. A biztonság kedvéért még kis papírra is leírta s a tenyerébe rejtette. A nadrág ugyan nagy volt rá, de a fekete mellény és a ragasztott bajusz sokat javított az összhatáson. Egyébként egészen feldobódott a lehetőségtől, mert az előbbi leégést egy brillírozó fellépéssel szerette volna kijavítani. Nemhiába volt ő az általános iskolában a Csigabiga színjátszó kör sztárja! Majd megmutatja az osztálynak! Meg Paranoia Püpünek! Es... legfőképpen Tamásnak!

Elkezdődött az előadás. Zúgott fülében a vér, feje pedig forrón lüktetett, mikor Miki bá' intett, hogy ő következik. Nyolc éve nem volt színpadon, ráadásul akkor általában csigafejjel közlekedett, hátára szíjazott csigaházzal. Vagy dokumentarista stílusban, nyúlként, négykézláb ugrándozva, tapsifüllel meg extra bolyhos pomponnal a fenekén... A fenyőbe! Hát, kicsit kijött a gyakorlatból! Nem is tudta, hogy kölcsönkapott nadrágját fogva miként csoszogott el a középén álló mikrofonig. Végre megérkezett és körülnézett: vele szemben pedig (kaján ábrázattal) ott állt az iskola minden

tanulója! Ájulás környékezte, de aztán összeszedte magát. Megköszöri a torkát, hogy a tanár úr utasítását követve megpróbálja „hozni a figurát”.

– Pöltenberg Ernő lovag – mondta elcsukló, mély hangon, hogy érződjenek a visszafojtott férfikönnyek. A titkolt szenvedés. – „...bécsi születésű vagyok, harmincöt éves, három gyermek édesapja. A magyar seregben tábornokként harcoltam. Csatáztam Kápolnánál és Győrnél.

Az iskola primitív tanulói persze nem értékelték ezt az árnyalt színészi munkát, és mindenki röhögött, míg kötél általi halálra ítélték. Azt már nem kellett eljátszania, szerencsére, pedig lehet, hogy lett volna rá igény. És ekkor... történt vele valami. Még mindig ott állt, szemben a mikrofonnal, kezével rágörcsölve a rúdra, de nem bírta mozdítani a lábát, hiába köhécselt mögötte a következő halálra ítélt tábornok. Összehúzódott a gyomra, és a hányinger kerülgette. Nézte a sorok között beszélgető, nevetgélő srácokat, s megint belehasított az érzés:

„Ez olyan méltatlan hozzám!”

És... és... ekkor... kitört belőle valami. Valami érthetetlen indulat.

– Mit tudtok ti erről az egésről? – förmedt rájuk úgy, hogy maga is megrettent. Letépte magáról a műbajszot, hogy ezzel is jelezze, nem Pöltenberg Ernő lovagnak ilyen paprikapiros a feje. – Egy édesapa otthagya értetek a családját, a gyerekeit, mert szeretett volna valami értékeset tenni, amiben hitt, pedig nem is volt magyar! Megérte szerintetek?! Nevettek rajta! Olyan buták vagytok, óóó... ha látnátok magatokat! – nagyon szégyellte magát, de egyszerűen képtelen volt befogni a száját.

A teremben döbönt csend támadt. Böbe zokogni kezdett, de azért igyekezett jól artikulálni a szavakat, hogy értsék, amit

mond. Ha már életükben először odafigyeltek valakire egy iskolai ünnepség során.

– Az én apukám évekkal ezelőtt kiment békefenntartónak Boszniába. És meghalt, értitek? Lelőtte egy orvlövész, pedig neki fegyvere sem volt! Apu segíteni ment oda! És rettenetesen fáj a szívem, ha arra gondolok, hogy őt is... kiröhögtek ezért a bosnyák gyerekek!

Kótyagos fejjel szédelgett le a színpadról. Olyan nehezen rakta egyik lábát a másik után, mint egyszer nyolcévesen, amikor az iskolai farsangi bálon hirdetőtáblának öltözött. Anya nagy, kerek papírhengerbe dugta, a fejére zöld, csúcsos papírkupak került, és a lábán olyan papírcipő volt, mint az Óz a *csodák csodájában* a bádogembernek. Miért is jut eszébe mindez? Hát talán azért, mert most azonnal szeretett volna maga köré egy olyan papírhengert, ami teljes egészében eltakarhatná... Ahogy ezt végiggondolta, mindjárt sírni kezdett. Tamás és Csótány kapták el, mert elbotlott, és majdnem lezúgott a lépcsőről.

– Pedig nem vagyok hisztis, egyáltalán – szipogta bocsánatkérően Miklós bácsinak.

– Tudjuk – próbálta vigasztalni Csótány.

Ettől az együttérző hangtól újra kitört belőle a sírás:

– Vannak napok, amikor még mindig hazavárom Apát! Bemegyek a nagyszobába, és a szemem sarkából látom, hogy ül a fotelban, és olvas. Odakapom a fejem, de persze senki sincs ott!

Könnyeit törölgetve, suttogva beszélt, mivel nyilvános megemlékezése után az ünnepség kellően visszafogottá vált. Később behívatta Vízipók igazgatónő, és kiosztott neki egy dicséretet azért, mert „segített megértetni tanulóitársaival az ünnep lényegét”. Mi tagadás, jólesett neki a figyelem. De azért

szégyellte is magát: mi az ördögnek kellett kiteregetni *így* a fájdmát? Annak idején az a hirdetőtábla-jelmez nagyon találó volt! Legszívesebben lekevert volna magának egy jó nagy frászt.

Az osztálytársai úgy kezdtek viselkedni vele, mintha nagybeteg lenne. Eddig is tudták, hogy nincs apukája, de nem firtatták az okát. Egyedül Tamás volt rá nagyon mérges:

– Miért nem mondtad eddig? – támadt rá szemrehányóan.
– Óvodás korunk óta barátok vagyunk, de te soha, soha nem meséltél róla! Ezt nem vártam volna tőled! *Éppen tőled!*

Ez igaz... Ennek a hangsúlynak a hallatán Böbe úgy érezte, mindjárt lemegy kutyába. Miért kellett szólnia? Miért kellett *kérkednie* a fájdmával? Pedig annyira szeretett volna beszélni Tamással! Félrehúzni egy sarokba, vagy nem is, elvinni egy lakatlan szigetre, és beszélni, beszélni hozzá órákon, napokon, heteken át! De most megnyikkanni sem tudott, csak lesütötte a szemét. Tamás sóhajtott egyet, s lemondóan legyintett. Böbe persze ezt úgy értelmezte, hogy a fiú lesajnálja őt és lenézi, mert... Hogy miért nézné le őt Kincses Tamás, arra nem tudott választ adni, csak *érezte*, és ez az érzés megint csak felpizkálta az önérzetét.

– Te meg visszafoghatnád magad, mert nagyon tapintatlan vagy! – förmedt barátjára az előbbi, már a színpadon is használt hangnemben. – Azért nem beszéltem eddig róla, mert fájrt róla beszélnem, világos?

Tamás elszégyellte magát.

– Bocsáss meg! Igazad van! Gyere, menjünk haza együtt! – mondta pár másodpercnyi szünet után.

Suli után Csótány szívesen velük tartott volna, de el kellett vinnie Ágotát, a cédát fodrászhoz, ezért elköszönt tőlük, így Tamás és Böbe egymás mellett bandukoltak hazafelé. Böbe

még mindig nagyon letörtnek tűnt, mivel az ünnepség miatt is szerencsétlennek érezte magát, meg azért is, mert... fájt arra gondolnia, milyen régen kóboroltak együtt a lakótelepen, úgy, mint Kr. e. 1 évvel. Ami nem Krisztus előtt, hanem Krisztina előtt 1 évvelt jelentett kapcsolatuk időszámításában. Tamás és Krisztina – együtt! Böbe számára úgy tűnt, ez soha-be-nem-gyógyuló sebe lesz már neki. Gyakran álmodott is velük: látta őket boldog-vidáman sétálni egy parkban, vagy meghitten beszélgetni, míg ő bokrok takarásából vagy fák törzse mögé rejtőzve leste őket, és nem értette, Tamás *miként léphetett túl rajta*. Pedig tavaly még azt állította, hogy szereti! Aztán ő befejezte kapcsolatát Robbal – mert a fiú kiment az édes-anyjához, Amerikába –, vagyis minden jól alakulhatott volna Tamással, ehelyett *nem történt semmi!*

– Kérlek, mondj már valamit! – biztatta Tamás kedvesen.

Ez a hang... megtette a hatását. Böbe oldalról felnézett rá, és így egy pillanatra egymás szemébe nézhettek. Mintha ide-oda surrogott volna közöttük valami kóboráram.

„Olyan szép a szemed, és úúúgy szeretlek!”- szerette volna mondani neki, hozzábújni, hogy a fiú megölelje legalább egy pillanatra, mint egyszer, régen. Ha magára gondolt, akkor a mellkasa közepén érezte legerősebben Tamás szeretetének a hiányát. Nem akart volna ő mást, tényleg, beérte volna egyetlen öleléssel... Hosszan képzelődött róla: ha teljesülhetne egy kívánsága, akkor ezt kérné: csak egyszer, egyetlenegyszer megölelhetné őt! A mellkasához vonná, karjával pár percig magához szorítaná, és a pulóverén keresztül is érezné Tamás szívének dobbanását, és akkor Böbe nemcsak elhítené magával, hanem végre TUDNÁ, hogy még mindig szereti őt. De hol van erre lehetőség?! A Holdon. Ők nem életre-halálra barátok többé, csak haverok. Mint mondjuk Csótánnal, akár.

– Hú, de éhes vagyok! – szólt végül, csak hogy mozogjon a szája, miközben eszébe idézte a tényt: Tamás Krisztinával jár, nem vele. Nem őt választotta, hanem azt a másik lányt, aki magas, szép, és olyan vékony, mint egy fotómodell.

– Itt a Meki, menjünk be! – invitálta Tamás, *még mindig azon a hangon.*

Neki azonban semmi kedve nem volt vele műmeghitten üldögeálni egy csendes asztalnál, mert úgyszólván csak feszengett volna. Nála pedig az evés, mint olyan, bizalmi kérdés: ha olyan ember jelenlétében kell ennie, akivel gondjai vannak, akkor gombóc lesz a torkában. El is képzelte, amint a torokszorítás miatt félrenyel, aztán köhögni kezd, csak úgy röpködnek a szájából a morzsák, Tamás pedig ott ül vele szemben hamburgercafatos, paradicsomszósztól piros pöttyös arccal...

– Köszönöm a meghívást, de inkább nem – utasította vissza a lehető legillegedelmesebb hangon.

– Akkor kérünk valamit a McDrive-nál! – határozott a fiú.

Szerencséjük volt: az autós ablaknál éppen senki sem állt. Egy szőke nő ült bent az üveglitkában, és miután udvarias hangon hamburgert kértek tőle, ridegen közölte velük:

– Itt csak a járművel érkezőket szolgáljuk ki! – és a további párbeszédet megelőzendő, bezárta előttük az ablakot.

Tamás nem olyan családból származott, hogy annyiban hagyja a dolgot, ezért kezénél fogva elhúzta Bőbét a legközelebbi kukáig. Szembeállt vele (a lánynak dobogott a szíve, mert nem tudta kitalálni, mit akarhat), aztán hirtelen megragadta a hóna alatt és felültette az egyik edény tetejére.

– Jaaj, neee! – kiáltotta Böbe ösztönösen, de a fiú nem tűrt ellentmondást, hanem kifordította a szemetest, és keréken gurulva elindultak a McDrive felé.

– Annyira égő! – nevetett Böbe a zöld kuka tetején.

A szőke hölgyike szeme kerekre tágult, mikor meglátta Böbét *szemmagasságban*, de mivel járművel érkeztek, kénytelen volt felvenni a rendelést! Juhééü!

– Minden kívánságot teljesítem, ó, csodás hölgy! – mondta Tamás hamburgerrel a kezében, bókolva.

Böbe huncutul nevetett, mert eszébe jutott az a bizonyos ölelés, ami után áhítózott, s csak ennyit mondott:

– Azt bizony kétlem!

Tamás kicsit oldalra fordította a fejét, mintha megértett volna valamit Böbe fura hanglejtéséből, és közelebb lépett:

– Mire gondolsz? Óhajod számomra parancs!

A lány zavarba jött Tamás hangjától és közelségétől, ezért kicsit összevisszára sikerült a témaválasztása:

– Jó lenne, ha repülni tudnék... de te, ugye, nem bírsz szárnyakat varázsolni nekem. Vagy tudod mit kívánnék, ha lehetne? Azt, hogy rólam nevezzék el az iskolát! Szerinted hogy hangzana? Hopka Erzsébet Gimnázium!

– Kint lenne a fényképed a főfalon, amit minden évben megkoszorúznának a tanulók, miközben hosszú felolvasást tart nekik Vízipók igazgató az érdemeidről – fűzte tovább az ötletet Tamás.

– Csak az a bibi, hogy nekem olyanok nincsenek.

– Dehogyan nincsenek – mondta a fiú olyan pillantás kíséretében, melytől Böbében megakadt a lélegzet. – Emlékszem, össze tudod csippenteni az alsó szemhéjadat, és ha húzogatni kezded, akkor érdekesen csattog. Ilyet még senkitől sem láttam!

„Már megint a frankó dobócsillagok!” – kattant be Böbének.

– Bravó! – mondta hát keserűen, s próbálta magáról elterelni a szót. – És te mit kívánnál, ha lehetne?

Tamás egy pillanatig elbambult, de úgy, hogy Böbe közben azért láthatta a tekintetét. Kicsi koruk óta volt egy furcsa dolog kettejük között: időnként olvastak egymás gondolataiban. És Böbe most Tamás írisze mögött táncikáló, meztelen nőket látott, hosszú sorokban.

– Figyelj, erre igazán nem vagyok kíváncsi! – szólt rá bosszúsan.

– Most mi van? Nem is szóltam egy szót sem! – méltatlankodott Tamás.

– De gondoltál! Nálad néha ez is éppen elég!

A fiú zavarba jött, mert ő is tudott erről a kettejük között oda-vissza működő játékról, s ettől a lehetőségtől (Böbe belemozizik az ő fejébe) a színpadon vonagló nők mind megvadultak, sikítózni kezdtek, és piros tollboáikat lengetve egytől egyig ráugráltak, kicsi a rakást játszva. Pedig Tamás biz' isten nem akarta tovább bámulni önmagát, amint ott fekszik a feszes szilikoncikik nyomása alatt kiterülve, mint egy béka, és széles szájjal mosolyog, de mégis nézte! Ezért inkább gyorsan elkapta a szemét Bőbéről, s az eget kezdte figyelni, ahol hatalmas varjúfelhő közeledett a lakótelep felé.

– Vajon hányan lehetnek?

A varjak csapata óriásinak tűnt. A lakótelep egyik felétől a másikig húzódott, és még azon is túl.

A lány nem válaszolt, mert éppen hátat fordított, hogy a hamburgeres zacskót beledobja a kukába. Ez alatt a rövid idő alatt megpróbálta összerendezni az arcvonásait, és elrejtetni haragját, mely fel szikrázott, mint a dinamitrúd végén a gyújtózsínór.

„Le a pasikkal! Dögvész rájuk! Mindegyik hülye, egoista dög! Csak a szex körül jár az eszük! Pfu! Ez olyan *undorító!*”- gondolta, miközben dühödt mozdulattal gyúrte galacsinba a

papirost. – „Tamást is így kell eltüntetnem az életemből! Megint bizonyította, hogy hozzám képest csak egy... ganajtúró bogár!”

El is képzelte, amint Tamás ganajtúró bogárként, vigyorgva egy nagy, bűdös galacsint hajt maga előtt, amibe ott van belegyúrva az imént látott összes könnyűvérű nő! A sok gurgatástól pedig egészen kisimult a szilikoncijük! Mind az övé, neki adja őket! A bogarat gömböstül behajította egy nagy szakadékba! És míg az egész díszes társaság halálsikolyt hallatva a mélybe zuhant, ő megvetően kacagott rajtuk!

A papírlabda a kuka alján landolt, és ő egészen megnyugodott ettől. Amikor visszafordult, Tamás újra a régi, kedves arcú barátnőjét látta.

– Képzeld, Anyu megengedte, hogy átfessem a szobám falát! – mondta Böbe, mintha mi sem történt volna, bár igyekeznie kellett, hogy eltüntesse a lenéző kis félmosolyt a szája szögletéből.

– Segíthetek?

– Műfater is ajánlkozott, de neki is megmondtam, hogy egyedül is boldogulok, *nem kell segítség!*

– Mi bajod? Miért nem kell segítség? – kérdezte Tamás.

– Még kérded? – mordult Böbe ellenségesen. A gyújtózsínór kezdett végigégni, és a dinamit már robbanással fenyegetett.

Tamás nyelt egy nagyot:

– Miért ne kérdezhetném? – folytatta. – Nem értelek! Néha egyik pillanatról a másikra olyan leszel, mintha begolyóztál volna. És miért nem beszéltél eddig az édesapádról? Hogy Boszniában volt, meg minden... Igazi hős lehetett!

– Az, igazi hős volt – mondta Böbe már emelt hangon. – „Tele a pitlim Tamással!”- mérgelődött. – „Még hogy csattog a

szemem! Meg velem van, és meztelen nőkre gondol!" – Azért nem beszéltem róla, mert fáj róla beszélnem, világos? Megértetted, vagy táncoljak is esetleg hozzá?

Tamásnak nagyon rosszul esett ez a kioktató, lekezelő hang, és igazságtalannak érezte Böbét. Miként tudott hallgatni *éppen előtte* egy ilyen fontos dologról?

– Értem! Csak kicsit furcsállom, hogy négyéves korunk óta a legjobb barátok vagyunk, és soha, egyetlen mukkot sem szóltál róla! És be ne kapd már a fejem, mert ezt szóvá merem tenni! Jó, hagyjuk... És... milyen színű lesz a szobád fala?

– Halvány barack. A színéről mindjárt az íze is eszembe jut: hátha nyugtató hatással lesz az idegrendszeremre. De ezek után kétlem, hogy használna...

– Mi bajod velem? – kérdezte Tamás elkeseredetten. – Olyan tüskés vagy, hogy nem tudok hozzád közel férni. Vagy tudod mit? Inkább repedezett vagy, mint egy szaggatott vonal!

– Köszönöm! – jegyezte meg a lány túl halkán. – Okom van rá!

– Mi okod van rá? Velem van bajod már megint? – fakadt ki Tamás. – Úgy érzem, hogy folyton árgus szemekkel figyeled minden kis hibám!

Ez volt az a mondat, amitől a dinamit berobbant.

– Kis hibád? *Neked* kis hibád? – kelt ki magából Böbe – Nézzél már magadba, haver! ÉN szeretném veled megosztani a gondolataimat, de TE nem vagy rájuk kíváncsi! Mikor sétáltunk így utoljára, meg tudnád nekem mondani? Mesélek valamit, de két perc múlva már el is felejtetted. Az utóbbi időben pedig már csak telefonbarátok vagyunk, és minden beszélgetésünk után úgy fekszem az ágyon, mint egy döglött nyúl! Annyira fáj a hiány! Annyira fáj a *barátom* hiánya! És nagyon rég éreztem ilyen fájdalmat! Tudod, utoljára mikor? Az Apám halála idején!

Tamás csak pislogott a kitörés hallatán.

– Ne haragudj! Én igazán nem tehetek róla – mentegetőzött után.

– Miért tehetnél róla... – támadt neki Böbe újra –, ...hogyan nem tudsz figyelni rám? Ki vagyok én, hogy ezt kiérdemeljem? Én vagyok süsü, mert úgy figyelek rád, hogy feloldódom benne! CSAK RÁD! Nem telefonálás közben is a tv-re! Ha hozzám beszélsz, nem szakítalak félbe ilyen megjegyzésekkel, hogy: „Jé, látod? A főhős éppen leesett a bicikliről!” És ezenkívül tudod mit mondok neked? Azt, hogy HAGYJÁL BÉKÉN! – azzal a kukába dobta az éppen megkezdett hamburgerét, és elfutott.

– Te dilis vagy, kisanyám! – kiáltotta utána Tamás, azzal elindult a vakvilágba, vagyis pontosan az ellenkező irányba, mint amerre Böbe futott.

Böbe hazaérkezve szerencsére egyedül volt a lakásban, így zaklatottsága, nyugtalansága otthon még egyszer robbanhatott: egyrészt a falhoz vágott sulitáska, másrészt a WC-kagyló fehér belsejébe hulló apró vér-cseppek formájában. Később, amikor már nem görcsölt annyira a hasa alja, végigfeküdt az ágyán, és hozzábújt Óriáspandához, a méteres kabalafigurához. Így lemosakodva, összerendezve már bánta a szavakat, amiket mondott, de visszaszívni már nem lehetett. Kr. előtt 2 évvel, mikor még egy húron pendültek, Tamás egyszer teljesítette a kívánságát, vagyis elvitte őt repülni. Gondolatban.

„Hunyd be a szemed” – mondta. – „És most képzeld azt, hogy mindketten madarakká változunk. Én egy albatrosz vagyok.”

Ezen Böbe vigyorgott egy kicsit, mert furcsa volt barátjára mint Tamásfejű albatroszra gondolnia, de mivel behunyt

szeme mögött a fiú *tényleg azzá vált*, így érdeklődve várta a folytatást.

„Nagyon nagy a szárnyam, és érzem, hogy a szél megborzolja rajta a tollakat. Látod, hogy a tenger szélén a nap felkelni készül? És bevilágítja a vizet? Ó, de szép! Ugye, te is látod?” – és ő valóban látta. A víz olyan volt, mint a bársony, ő sebesen siklott hajjai felett, csak nem albatroszként, hanem mint egy gyors röptű, fekete fecske.

– Tudod, Pandamaci – szakadt ki az emlékeiből –, vagy együtt szállok veled, vagy nem. Az nekem nem megoldás, hogy a földön állva nézem, amíg ő odafönt vitorlázik a Krisztikéjével... És még csodálkozom, hogy olyan magasra nem hallatszanak fel a szavaim! – sóhajtott. – Kár volt szólni, hogy figyeljen rám!

Feküdt az ágyon, és a radiátor recéit figyelte, mint mindig, ha aludni vágyott. Sőt, ha álmatlanságban szenvedett, akkor a körmével elkezdte vakargatni azokat az apró recéket, ettől a hangtól elrévült, szeme barátságosan összekancsalított, s már aludt is.

Az alsó szomszédra, Hallelúja néniére ez a hang korántsem hatott ilyen üdítően, a csövön át felhallatszó káromkodásából ítélve, de Böbét ez egyáltalán nem izgatta, mivel Hallelúja néni megnyaranta kiállt a nyitott ablakába, s a frászt hozta rá azzal, hogy a legváratlanabb pillanatokban elordította magát:

„Hallelúja!”

Két éve tért meg, a fiával együtt. Azért mégiscsak jobban állt neki ez az új név, mint az addigi, mert korábban „Ölöd az anyádat” néninek hívták, mert sokat balhézott huszonéves gyerekével. Akit pedig „Rohadt fűnyíró ember”-nek neveztek, mivel a városi kertészet kistraktoros fűnyírója általában reggel 7-kor kezdte itt, a környékükön a munkát, s ezt a szokását a fiú

ki nem állhatta. A berregés ébresztette, tehát kinyitotta az ablakot, és így üvöltött:

„Rohadt fűnyíró ember! Úgyis kinyírlak egyszer!”

Már kezdett hatni Böbére az agyi érzéstelenítés, vagyis a recék hangja, mikor hirtelen megcsörrent mellette a mobilja. Ki sem nyitotta a szemét, csak odanyúlt, tapogatva megnyomta az OK-gombot és beleszólt:

– Halló!

– Elaludtál már? – kérdezte a vonal túlvégén Tamás, nevetve.

Böbének mindjárt kipattant a szeme:

– Majdnem! – válaszolta csodálkozva.

– Akkor jó! – vágta rá Tamás elégedetten, és megszakította a hívást.

– Ez nem komplett! – mormogta. „Honnan tudhatta, hogy aludni készültem?” – töprengett, mikor megszólalt a vonalas telefon. „Aha, ez megint ő lesz!” – gondolta vidáman, ezért mély lélegzetet vett, és elváltoztatott, hivatalos hangon szólt bele. – Itt az urológia, kartonozó! – választ sem várva folytatta – fitymaszűkület 1-es gomb, prosztatavizsgálat 2-es gomb, teljes kasztráció 3-as gomb! Azonnali műtéthez várja meg szikés munkatársunk bejelentkezését!

– Jó napot kívánok! – hallatszott a túlvégről Műfater elbizonytalanodott hangja. – Azt hiszem, téves kapcsolat!

Böbe rögtön a szája elé kapta egyik kezét, a másikkal lecsapta a telefont. Kisvártatva újra megcsörrent a készülék.

– Halló! – Szerencsi-Hopka lakás! – fuvolázta a tőle telhető legkedvesebb hangon.

– Mi van? Rosszul vagy? – szólt bele Tamás csodálkozva.

– Mi a fenő?! – könnyebbült meg Böbe. – Te vagy az?

– Miért, másra számítottál? – méltatlankodott a fiú. – Le is tehetem, ha akarod!

– Nem, dehogyis! Mi történt veled? Ezer éve nem hallottam felőled!

– Kis Móka Miki... – mondta Tamás. – Azért hívlak, mert el akarok mondani neked valamit. Szóval az előbb nagyon kiborítottál, meg minden, és hazáig vágtáztam, miközben megfogadtam, hogy soha életemben nem állok szóba egyetlen nőneművel sem, mert mind őrült.

– Ez igaz!... – mondta Böbe bűnbánó hangon, és folytatta volna bocsánatkérését, de Tamás hangja már megint lesöpörte a pályáról.

– Na, hazaérek, ledobálom a cuccaimat, bemegyek a nappaliba, hát mit látok? Saját apámat, amint négykézláb áll a tévé előtt! „Mi a baj? Kiment a derekad?” – kérdezem tőle, erre visszaszól: „Nem látod, hogy ausztrál papagájok mennek a tévében? Közvetíts, légy szíves, hogy a madár nézi-e őket!” Jobban odanézek, basszuskulcs, hát tényleg ott ül a papagáj a hátán, és a csőrével kocogtatja a képernyő üvegét! Ekkor rájöttem, hogy a férfiak is örültek! Tudnak lenni néhány esetben... – javította ki magát mindjárt.

Böbe elnevette magát:

– Apukád csak sajnálja, mert tudja, hogy magányos! Nem gondolod, hogy párt kellene szerezni neki?

– Apámnak? Érje csak be anyuval!

– Te nagyon lökött! Gyufának kellene valaki!

– Jesszasz! Emlékezz a rikácsolására! Hisz egy is sok belőle!

– Igaz! – erősítette meg Böbe, miközben arra gondolt, milyen jó, hogy Tamás nem haragudott meg rá a lehetetlen viselkedéséért. És az is eszébe jutott, amiről Kockacukorral, a barátnőjével beszélgettek tegnap, aki azt mondta, hogy

szerinte a szerelem leglényege egy szivárványszínű kis buborék a szív belsejében, ami nagyon könnyen szétpattan. Böbe azonban úgy vélte, nem mindig készülnek szappanhabból ezek a buborékok, legalábbis az övének strapabíróbb az anyaga.

– Bocsika, most le kell tennem! – szólt hirtelen Tamás. – Csak tudni akartam, jobban vagy-e... De rohannom kell, mert késésben vagyok!

– Randi? – kérdezte Böbe, mert nem bírta megállni, pedig jó lett volna, ha befogja a száját, mert még mindig *rettenetesen fáj* a válasz.

– Ó, igen, Kriszti vár! Na, csá!

Tényleg letette! És Böbe ismételten nem tudta elmondani, amit szeretett volna! Eldőlt az ágyán, s megint érezte azt a kiszívott állapotot. Mintha egy vámpírral beszélgetett volna az imént, aki a vére helyett beérte az összes életerejével csupán. Néha, amikor kicsit hosszabban beszélgettek, akkor Böbe már-már elhitte, hogy Tamás számára különbözik a többi embertől. Hogy kincs, akit ha elvesztene, semmivel és senkivel sem tudna pótolni. Aztán elmegy randira, és Bőbének szembe kell néznie a rideg valósággal: ő igenis könnyen pótolható! *Tamásban nincs miatta hiányérzet!* Böbe úgy vélte, ezt a büszkesége nem tűrheti tovább. *Vajon miből áll az az érzés, hogy büszkeség?*

A radiátor recéi most hullámoztak a szeméből pergő könnyek miatt.

„Nem akarok élni! Engem senki sem szeret igazán! Csak Patiszon! De ő meg...”

Ismét eszébe jutott fehér aranyhörcsöge, akivel egészen összenőttek. Tamás volt a névadója, mert szerinte nem normális egy aranyhörcsögtől, hogy fehér – őt inkább díszpatkányra emlékeztette. Alig egy éve történt, hogy Böbe

együtt is szeretett volna aludni dédelgetett kedvencével, ezért kis dunsztosüvegbe helyezte, s felrakta az ágya mellé, a radiátor tetejére. A hörcsög a hátsó lábára állt, míg a mellsővel az üveg falát kaparta, mintha megható hevességgel integetett volna neki, s így, nagy-nagy szeretetben nézték egymást, míg Böbe el nem aludt. Mikor felébredt, Patiszon még mindig szendergett. A lány érzékenyülve figyelte, amint hörcsöge hanyatt feküdt, apró mancsai a mellkasán pihentek, a szája pedig vidám, huncut kis mosolyra húzódott. Böbe nem bírta betelni a hófehér tündér látványával, ezért benyúlt az üvegbe, hogy megsimogassa, és ekkor... egy nagyot sikított, mivel szegény Patiszon már egészen kemény volt. Az üveg pedig forró. Jahaaj! Böbe hónapokig nem tudott megbékélni a gondolattal, hogy megsütötte legigazibb barátját!

Anya, a kegyetlen, az érzéketlen vigasztalta ugyan, de Böbe úgy érezte, sose felejtí el neki a szája rángását, amivel a feltörni készülő röhögését leplezte, mikor elmesélte neki az egész gyászos történetet az integetéstől az örök nyugalomig. Múfater sem volt külön, és már másnap hazaállított egy új hörcsöggel, mire ő elhajtotta a családját, *mert vegyék tudomásul, hogy a sajjó sebeket nem lehet olyan könnyen begyógyítani!* Igenis vannak a szív számára pótolhatatlan egyedek! Még ha Anya olyan könnyen el is tudta felejtteni Apát, még ha Kincses Tamás olyan könnyen el is tudta felejtteni őt!

3.

Kockacukor nagyon sokat változott az elmúlt egy év alatt. Tavaly még (90 kg-ja ellenére) Csőrikének hívták, természetesen csibesárga haja miatt. De mostanra, vagyis 11 .-es korára stílust váltott, és Britney Spearst feledve kemény rockerré változott. Lány fürtjeit levágatta, a maradékot feketére festette, durva bakancsot és fekete pólót húzott, nyakára pedig a punkokra jellemző szegecses nyakörvet csatolt. Szülei úgy vélték, ennél szörnyűbb pillangó nem szállhatott volna ki az általuk gyártott gubóból, de ebből is látható, milyen csacsi a szülő. Nem is sejtették, hogy kislányuk elképzelései szerint egy igazi rocker ünnepi alkalmakkor (húsvét, édesanya születésnapja, falusi rokon látogatás stb.) csimbók-tüskésre zselézi a haját! Yeeaah! És így legalább a tanyán élő nagymami is megtudhatja, mi az ő csöndes életében az igazi metál!

Az osztálybeli fiúk alkalmazkodtak leghamarabb a változáshoz, és azonnali névmódosítást hajtottak végre. Érdekes alakja miatt elnevezték Kockának. Böbe ezt, barátnője lelki finomságát figyelembe véve, túlon túl szögletesnek találta, és tiltakozott ellene, így az eredeti változat Kockacukorrá módosult, mely név viselőjének tetszését is elnyerte.

Böbe és Kockacukor padtársak voltak. Kémiaórán Böbe vidám regényt olvasott, hogy legyen valami öröme is sivár életében, míg Cukor vigyorgó haláldémont rajzolt tollal a kézfejére. Igazából tetováltatni szerette volna magát, mondjuk egy klassz, tekergő sárkányt a bal karjára, de mégsem tudta rászánni magát, mert abban reménykedett, hogy egyszer elfelejti a csokoládétorták iránti szenvedélyes vonzódását, és

lefogy. És egy dundira karcolt tűzokádó csak lötytyedt kukacként hatna egy vézna leánykaron.

A biológiát és a kémiát is Grööönlandi Báálna tanárnő tartotta nekik, aki ééérdekes kísérletet ígért az osztálynak.

„Mi a fenyőt tud egy kis kotyvasztás miatt ennyire lelkesedni?” – nézett fel Böbe időnként a könyvéből, azonban a regény humoros jelenetei miatt csak hézagosan jutottak el hozzá a tanárnő szavai.

Halál unalmas volt, amint mindenféle kémcső és lombik között tevékenykedett, de érdekes módon azt éppen látta, amint Báálna váratlanul egy nagyot és egészen emberit sóhajtott. Ez a sóhaj annyira elütött Báálna hétköznapi viselkedésétől, hogy Böbe abbahagyta az olvasást, és figyelni kezdett. A tanárnő pedig olyan arccal nézett izgaaalmas kotyvalékába, mint ahogy jósnők néznek jövőt kutatva a kristálygömbbe. Böbe megbökte könyökével barátnőjét, aki szintén felfüggesztette a démonfirkálást, amiként a többiek közt is elhalt a halk duruzsolás. Sosem hallott csend lett az osztályban, tehát Grööönlandi Báálna is abbahagyta a sóhajtozást, és pillanatnyi megingását feledtetve (egy éppen zuhanó repülő stewardessének modorában), megnyugtató hangon folytatta:

– Ez egy nagy gondosságot igénylő kísérlet... Úgy vélem, én mindent megtettem! Khmm... de ha azt látjátok, hogy ez a lombik füstölni kezd, akkor kérlek, fussatok! – és hozzá kávéból barnás színezetű fogsorát kivillantva biztatóan mosolygott.

A diákok először úgy vélték, viccel, ezért páran vele nevettek, de ez a furcsa, kényszeredett mosoly meggyőzte őket arról, hogy a helyzet nagyon is komoly. Plusz még azt is észrevették, hogy tannéninek remeg a pipettát tartó keze, s így baljós sejtelem suhant végig az osztályon. Báálna mély

lélegzetet vett, majd szabadon engedett egy utolsó cseppet, mely mozdulatát azonnal megbánta. Ha tudott volna parancsolni a vegyszernek, azon nyomban megtette volna, s az engedelmesen, félúton megáll, hogy visszazippanjon... De nem ez történt. A csepp nagy cuppanással lehullt, és ettől a látszólag ártatlan körülménytől a lombik fala megpattant, és az edényből vastag sávban dőlni kezdett a füst.

– Futáás! – sikította Gröönlandi Báálna, aki nagy csörömpöléssel megpróbált összeborogatni néhány edényt, hogy tompítsa az eseményeket. Az osztály híven követte utasítását, s egymás hegyén-hátán, pillanatok alatt kinyomakodott a teremből.

– Hú, de izgi! – kiabálták a srácok a folyosón, majd pár másodperc múlva visszafordultak, hogy megnézzék, mi maradt a tanárnőből, és ha kell, mentsék, ami még menthető. Mivel robbanás nem történt, lassan visszaóvakodtak a terembe. Szegény Gröönlandi Báálna! Ott könnyezett a katedrán, ahol hagyták: az arca csupa lila lett, mint ahogyan a haja és a mögötte lévő tábla is, no meg a tanári asztalhoz legközelebb eső padok a nyitva hagyott füzetekkel. Olyan volt az egész, mintha egy megtébolyodott graffitis festékbombát robbantott volna a terem közepén!

– Tök baró! – mondták az alter bulira járó fiúk, akiknek mindjárt a lila füst egyéb irányú felhasználhatósága jutott az eszébe. – Tanárnő kérem, hogyan tetszett csinálni?

Gröönlandi Báálnát érzékenyen érintette a kérdés:

– Legközelebb legalább... jobban figyeltek! – mondta, és válasz helyett kisetett.

Böbe és Kockacukor kinyitották az ablakokat, majd a lányok nekiálltak segíteni a megjelenő takarítónőnek s a visszatérő, immár lehiggadt tanárnőnek. Látszott, hogy megpróbálta

le mosni valahol az arcát, de sajnos a bőre még mindig halványlila maradt. A hajáról nem is beszélve. Böbe szerint, ha lett volna Krisnás a teremben, biztosan azonnal körbetáncolja, a csuklójára akasztott csengettyűk hangjával kísérve énekét (Hare Krisna, Hare Rama), mert Báálna most erősen emlékeztetett Krisnamurtira. A fiúk persze érzéketlenek voltak efféle vallási párhuzamok iránt, inkább engedélyt kértek arra, hogy míg a rendrakás tart, ők kimehessenek a foci pályára, hisz a következő órájuk úgyis testnevelés lesz.

– Olyan letörtnek látszol! – szólt munka közben Kockacukor. – Már megint visszaestél?

Böbe csak bólintott, és nem is kellett részleteznie, barátnője jól látta, hogy megint beindult benne a szerelemverklí.

– Vannak napok, amikor egészen nyugodt vagyok! – súgta sikálás közben, majd ránézett elszíneződött tenyerére. – Aztán mond valamit, engem pedig előnt a lila köd, és visszaesek. Szerinted mit tehetnék?

– Egyszerű a képlet! – bólintott Cukor. – Pasizz be! Az majd eltereli a figyelmed, ne félj!

Böbe a homlokát ráncolta: ha az olyan könnyen menne!

– Szerintem minden fiú lökött – állapította meg komolyan. – Megbízhatatlan, csélcsap, bunkó!

– Honnan veszed? – kérdezte Cukor. – Mindösszesen egy pasid volt, de emlékezetem szerint az is odavolt érted.

– Nem elég negatív élmény, hogy Tamással együtt nőttem fel?

Kockacukor nem értette ugyan, miért olyan nagy baj az egy lánynak, ha egy Tamás kaliberű, klassz sráccal együtt nő fel, de nem akart vitát.

– Jó, legyen, de ő csak egy a mesetárból! És rajta kívül annyi van még!

– Ha egyet ismersz, mindet ismered! Különben is: hol lehetne velük megismerkedni?

– Gyere el velem ma este a Pitbull Pörölybe, ott annyit szedsz fel, amennyit nem szégyellsz!

Böbe az orrát húzta:

– Nem nagyon hiszek az efféle partikban... És különben is: én rendes srácot szeretnék!

– Most mondtad, hogy olyan nincs. Egyébként meg: attól, hogy bőrszerelésben járnak, még a rocker fiúk is lehetnek normálisak!

Böbe ismét felidézte azt a kivérett állapotot, amit a Tamással folytatott beszélgetések után érzett, és most már tudta: ez a dolog nincs így rendjén! Az ember a barátaitól általában feltöltődik, nem pedig elhasznált elemként lemerül!

„Elhasznált és kukába dobott elemként!” – tette hozzá, s nem mérlegelt tovább.

– Jól van, Cuki. Este megnézem magamnak azt a sötét helyet. Persze csak akkor, ha te is velem tartasz!

Mikor hazaért, Műfater már várta. Sugárzó arccal vezette be őt a kamrába, ahol már ott állt a barackszínű diszperzit.

– Na, kislányom, tetszik ez az árnyalat? – kérdezte elismerést váróan.

Böbe szemöldöke még ennyi év után is összerándult a „kislányom” megnevezésre.

– Aha, kösz – mondta kurtán, azzal sarkon fordult és bement a szobájába.

Tulajdonképpen sajnálta Műfateret. Vagyis szánta inkább: olyan leforrázottan állt! Miért, mit várt, majd indiántáncot lejt körülötte, mert eltalálta színben az ízlését? Úgy érezte,

annyira tele van a burája az életével, hogy ereje sincs arra, hogy visszaforduljon, és esetleg lágyabb hangon adja elő a „köszönöm” szócskát. Pedig érezte, meg kellene tennie!

„Csak azért sem! Te is csak egy hülye pasi vagy!” – gondolta, és becsapta maga mögött az ajtót. Mintha a Tamás miatt kivérzett, erőt vesztett állapottól átfordult volna a fejében a Központi Kapcsoló, és a világos gondolkodás helyett most úrrá lett odabent a sötétség. Szerencsére nagyon ritkán történt meg vele, de ha már megesett, akkor mindenre és mindenkire haragudott.

„Szörnyű a világ! És szenvedés benne élni! Minek is születtem én? Olyan szerencsétlen vagyok!” – sajnálta önmagát karba font kézzel, morcosán állva a szobája közepén.

Utálja Műfatert meg a drágalátos leányát, Roxánt! Aki már 22 éves és egyetemista, úgyhogy szerencsére csak ritkán látják. Böbe kiskorában megpróbált közeledni hozzá, de Roxi számára ő csak egy kicsíra volt, így rendszerint kidobta a szobájából. Ezt persze Böbe mindig megbosszulta. Hatévesen összefirkálta a füzeteit, később, mikor már terroristatechnikája is sokat finomodott, büdibombákat eregetett az amúgy szűk légtérben, s ezt mű nővére szaglószerve sokkal rosszabbul tűrte. Amúgy elég szép lány, csak borzasztó rendetlen. Anyunak azt mondta, azért, mert az ő agya képtelen érzékelni a szimmetriát. Sőt, egyszer még sírt is, hogy ez nála biztos születési rendellenesség, mire Anyu megsajnálta, és rendet rakott helyette. És azóta mindig, szó nélkül megteszi. Miközben Roxán nyugodtan heverészik egy könyvvel az ágyán! Egy őszinte pillanatában elárulta Böbének, hogy *néha hazudni is szokott. És ha már kimondta a hazugságot, akkor képes foggal-körömmel ragaszkodni hozzá, mert egy idő után elhiszi, hogy igaz!* Roxi tehát bevallotta önmagáról, hogy egy hazug

dög, és akkor tutira az apja is az! Böbe nem bízott bennük. Kisebb korában mégis mindig félt elalvás előtt, hogy másnap arra ébred majd, hogy Műfater meg a lánya elhagyták őket. Amit ő a saját részéről nem is bánt volna, csak Anyát sajnálta, mert annyira beleélte magát ebbe a fene nagy családezésbe.

Nagyot nyögött fájdalmában, majd ledőlt, s betakarózva elfészkelte magát. És megharapta az öklét, hogy ne legyen hallható az esetleg feltörő, szánandó zokogása. Szeretett volna most mindjárt meghalni, eltűnni a föld színéről, mert ezen a világon csak borúsak a színek, szürke az ég, és ha a fiatalkora ilyen pocskék, akkor a felnőtt életben sem várja más, csak a lábánál fogva mélyre húzó dágvány, a depresszió. Amíg sírt, eszébe jutott, milyen jó érzés könnyezni. És ettől az egész testét elöntő jó érzéstől elhatározta, ha már a depressziót is lehet élvezni, akkor kiélvezi az utolsó cseppig, tehát még több erőt beleadott a sírásba. Azonban a hosszú, mélységesen fájdalmas zokogás sehogyan sem jött össze. Sőt, a jóleső nyögdecseléstől egészen magához tért, és helyére kattant a fejében a Központi Kapcsoló. Ettől mintha új szemmel nézett volna körül. Rájött, hogy a legkevésbé sem szoktak életük virágjában, rózsaszín babaplédbe csavarva és ágyon heverve szörnyet halni az emberek. És ez a gondolat valahogy jobb kedvre derítette, s mindjárt neki is állt körülnézni a ruhatárában.

Egyvalamit azért irigyelt a nővérétől: a nevét. Őt miért nevezte Erzsébetnek az anyukája? Miért nem kaphatott valami normálisabb nevet, mint mondjuk, Eszter, Sára, Kata vagy Kamilla? Miért lett pont Böbe? A nevééről mindig a veszprémi állatkert híres nőtény csimpánza jut az eszébe, aki olyan intelligens volt, hogy még festeni is tudott. Műfater mutatott róla egy színes albumot, s ő jól emlékezett az egyik képre,

amelynek „Ég a dzsungel" vagy valami hasonló volt a címe. És mellette persze az alkotó: a majom, amint mosolyog.

Nagyon sokszor, ha tükörbe nézett, Böbe a majmot látta szemközt bámulni önmagával. Böbe, a csimpánz, amint rúszozza magát, Böbe, a csimpánz, amint árnyalja a szemhéját és kiválaszt egy szexis pólót. Mint most ő, a Pitbull Pörölybe készülve.

„Na, meglátjuk, miként buknak a rockerek a főemlősökre!" – gondolta magában, egész alakos képét szemlélve, maga helyett azonban egy vigyorgó, szoknyája szélét pajzánul emelgető majomlányt látva.

A megbeszélt időben Kockacukor csengetett az ajtón.

– Ha nem bánod, Csofit is elhoztam magammal! – mondta Cuki, és valóban, a boldogan mosolygó srác is feltűnt mellette.

Nem, Böbe egyáltalán nem bánta, hogy Csotesz is velük tartott, mert ha igazán őszinte akart lenni önmagához, akkor belátta: nagyon félt ettől az éjszakától.

– Anya éjfélig engedett el! Addigra haza kell érnem, különben balhé lesz!

– Sose félj, amíg engem látsz! – mondta a szóke fiú, és kihúzta magát. Szerencsére javára változott az elmúlt egy év alatt, vagyis túlnőtte a 162 cm-es alapmagasságát, és legalább 168 cm-re nyúlt. Ami persze még mindig nem volt elegendő, de Tamással együtt eljártak kondiba, s vaskos izmokkal próbálta kompenzálni a függőleges hiányosságokat.

Séta közben láttak két 14 év körüli fiút a közeli nagyáruház bejáratánál várakozni, egyikük a hóna alatt egy miniruhás, felfújguminőt tartott.

– Nem közzemérem sértés, hogy itt állunk vele? – súgta szorongva az egyik. – Nehogy megbüntessen minket a rendőr!

Böbéék jót nevettek. Hirtelen olyan öregnek érezték magukat mellettük!

– Nagy buli lesz, mi, srácok? – szólt nekik oda Csótány, mire a fiúk szégyenkezve arrébb oldalogtak.

Már a buszmegállónál jártak, mikor Kockacukor belerúgott a járdaszegély szélénél valamibe. Odanéztek, s egy pénztárca volt az! Kibontották, és húszezer forint volt benne, meg némi apró.

– Ez nem lehet igaz! Még ilyen szerencsét! – lelkesedett Csotesz, ám a lányok azon izgultak, vajon nem egy terhes asszony hagyta-e el a bukszáját, vagy mondjuk egy szegény, idős nénike. Akinek a nyugdíjából ez volt az összes megmaradt pénze!

– Nem hinném! – ellenkezett Csoti. – Szerintem a tulajdonos a busz után futott. És ebben az időben mindenki szórakozni indul, nem szociális otthonba!

Ez az érvelés némileg megnyugtatta őket, és elhatározták, hogy csapnak egy igazi, görbe estét. Felszálltak a buszra, és míg utaztak, Böbe hirtelen felnevetett:

– Képzeljétek, mit mesélt Roxi! A barátnőivel lánybulit tartottak, és fogadást kötöttek arra, hogy fél óra alatt fel tudnak-e hívni egy fiút az utcáról, hogy táncoljon nekik!

– Ez olyan vetkőzős sztori? – fanyalgott Csótány. – És találtak ilyen balekot?

– Egyet igen! – kuncogott a lány. – Volt vagy húsz lány, és olyan hangulat kerekedett, hogy sikítottak neki, a fiú meg egészen belemelegedett a táncolásba! De ez hagyján! A nagy zsvajra bekukkantott a házigazda csaj nagypaja is, és neki is megjött a kedve! Alig bírta az unokája lefogni, nehogy a mackófelsője meg a kockás inge után levegye az atlétatrikóját is!

– Nagyon gáz! Ha az én nagypapim lett volna, elsüllyedek szégyenemben... – morogta az egyszeriben konzervatívává vált Kockacukor.

– Miért? Egy idős ember nem lehet vidám? – vette pártfogásába az öreget Csótány, s erről vitatkoztak, míg le nem szálltak a buszról.

A Pitbull Pöröly nívós helynek számított a városban, legalábbis azok között, akik ebben a stílusban utaznak. Az egyik szinten blueszene szólt, a következőn pedig metál. Ki-ki választhatott kedve szerint. Cukit ismerősként üdvözölték a bejárat előtt várakozó motorosok, akik külsőre leginkább Ganxta Zolee-ra hasonlítottak, s akiket meglátva Böbe legszívesebben a falhoz lapulva osont volna tovább.

– Mit vagy úgy oda! – intette le a barátnője. – Nehogy bedőlj már a külsejüknek! Olyanok, mint egy nagy medve, de amúgy nem fenevadak, hanem inkább gyerekek!

Böbe még sosem látta a cowboycsizmás, bajuszoszakállas gyerekek játszóterét, de valahogy már a bejáratnál úgy érezte, nem is kíváncsi rá, s legszívesebben visszafordult volna. Faburkolat, bárpult, boksok beszélgető baráti társaságokkal, egy távolabbi teremben pedig hatalmas hangfalakból szólt a zene. Böbe mostani hangulatában elfogadhatóbb volt a blues, mint a metál, ezért megkérte Cukit, bemelegítésként ezen a szinten üljenek le.

– Rendeljünk pizzát! – ajánlotta Csoti, a talált pénz adta biztonsággal. Míg az étlap fölé hajolva böngészték a sorokat, valaki megállt az asztaluk mellett.

– Szia, kislány! – mondta egy mély férfihang, s ők egyszerre néztek fel.

Az asztalnál egy jóképű, motorosruhás férfi állt, és egyenesen Böbére nézett, rámosolygott. Böbe pedig úgy bámult rá, mint aki éppen kísértetet lát.

– Szia – lehelte, és elvörösödve lesütötte a szemét.

– Üdvözlés semmi? – mosolygott tovább a zavarba ejtő idegen, mire a lány kényszeredetten felemelkedett, és semmitmondó pusztit nyomott le neki kétoldalról.

A férfi azonban nem hagyta ezt annyiban, és egy pillanatra magához szorította őt. – Úgy hiányoztál! – mondta. – Miért nem hívsz fel néha? Annyiszor üzentem anyáddal!

A beszélgetésnek itt hirtelen vége szakadt, mert megjelent a férfi mellett egy szőke, festett hajú bombázó, aki tüntetően átölelte a motorosruhást, és ellenségesen mérte végig Böbét.

– Később még beszélünk! – szólt az idegen, és elvezette az asztaltól a magas sarkon billegő, passzentos bőrruhát viselő nőcskét.

Csótány és Kockacukor megdöbbenve néztek a még mindig fülig piros Böbére.

– Nem túlságosan öreg hozzád ez a pasi? – kérdezte Cukor. – Hisz' van vagy... harmincöt éves! Mit akart tőled?

– Rohadt pedofil! – szólalt meg Csoti felháborodottan. – Ha bántani akar, csak szólj, tanultam a bátyámtól néhány karatefogást! Lerúgom a fejét!

– Á, nem kell bántani! Haver – szólalt meg Böbe úgy, mintha az asztal alá ejtette volna a hangját.

– És anyukádon keresztül üzenget? – akadt ki Kockacukor, de erre barátnője már tényleg nem válaszolt.

Rendeltek, s úgy tettek, mintha mi sem történt volna. Kihozták a pizzákat, és falatozni kezdtek.

– Fogadjunk, hogy nem meritek kikenni magatokat ezzel! – mutatott Csoti a paradicsomszósra.

– Na ide kuksizz, kiscsávó! – szólt Kockacukor, felbontva az apró dobozt és körben kikenve a száját. – Kérsz? – tartotta oda Bőbének is.

Bőbe, mivel felejteni szerette volna az iménti közjátékot, szintén összemaszatolta magát ketchuppal. És persze Csoti sem maradhatott ki belőle!

– Nem ér a fal felé fordítani a fejed! – kiáltott szigorúan Bőbére.

Így ültek hát egymással szemben, piros ábrázattal, nagy komolyan, majd egyszerre pukkadtt ki belőlük a nevetés. Az asztaluk mellett elhaladó emberek úgy néztek rájuk, mintha örültek lettek volna. Később tejszínlikőr koktélt ittak, amitől még jobb kedvük kerekedett, és mindhárman kipróbálták a cigarettát is. Bőbe szédült egy kicsit a koktéltől, de veszettül nevetett, és apró gallydarabként tartotta ujjai közt a Cukor által meggyújtott cigarettát.

– Gyerekek, ez borzasztó! – mondta, miközben beleszívott.
– Mit szeretnek ezen az emberek?

Cuki a szalvétájába köpködött, és hamar el is oltotta, mivel neki mániája volt az üde lehelet. Gyorsan bekapott egy mentolos cukorkát:

– Ilyen szájszaggal még smárolni se lehet normálisan! – morogta.

– Miért, próbáltad már? – vigyorgott rá csúfondárosan Csótány.

– Nem, csak mondom, te undok – vágta rá Kockacukor. – Hacsak...

– Hacsak? – néztek rá a többiek kajánul.

– ...Anyám Balázs Pali-poszterét nem számítom!

Bőbe és Csótány annyira röhögtek, majdnem leestek a székről.

– Most mi van? – sértődött meg Cukor. – Tizenkét éves voltam!

– Ő pedig szép, szőke, és rád mosolygott... – kuncogott Böbe.

– Hát, valahogy így. Ott van a kép az egyik szobaajtóra ragasztva, én meg fogtam egy sámlit, felálltam rá, hogy rendesen elérjem, és megcsókoltam. Jó hosszan.

Tök gáz volt, mert a nagymuterom éppen akkor jött ki a budiról, és meglátott minket!

Tovább nevettek, mikor ismét megállt az asztaluk előtt az idegen. Böbe, amint meglátta, automatikusan letörölte az arcát.

– Cigaretta – szólt halkán a férfi, mire Böbe engedelmesen azt is elnyomta a hamutartóban. Az alak bólintott, és odébbállt.

– Mit parancsolgat ez neked? – kérdezte a lánytól Csoti felháborodottan.

Böbe fáradt mozdulattal intett:

– Á, hagyd! Csak jót akar! Tudod... ő félt engem.

– Kid ez a hapi tulajdonképpen? – kérdezte Kockacukor élesen.

– Mondtam már, hogy egy haver – szólt vissza Böbe, miközben felemelkedett a helyéről. – Bocsi, kimegyek, megnézem a dupla nullás ügynököt... Merre van?

Kockacukor ujj mutatását követve elindult a mosdó felé. „Nem akarok emlékezni rá! Tűnjön el örökre az életemből!” – mondogatta, mint egy varázsigét, és elképzelte, hogy feltámadó érzéseit egy sötét pincébe zárja, ezernyi limlom és régi bútor közé. Megtalálta a keresett ajtót, és belépett a helyiségbe. Szerencsére egyedül volt bent. Megnyitotta a csapot, hogy lemossa arcáról a maradék ketchupöt, mikor

nyikordult az ajtó, és magas sarkú cipő kopogását hallotta a háta mögött. Összerezcent, mikor valaki megkopogtatta a vállát: a szóke bombázó volt az.

– Ide figyelj, kiscsuri – mondta cigarettától fátyolos hangján. – Szeretném, ha leszálnál a pasimról! Ő az enyém!

Böbe ösztönösen el nevette magát:

– Jó vicc! – bukkant ki szájából túl gyorsan a válasz, amit meg is bánt mindjárt, mint Grööönlandi Báálna azt a délelőtti vegyszercseppet. Régen rájött már, hogy mindenki fejében van egy Központi Kapcsoló, ami bizonyos kulcsszavaktól vagy hangulattól átkattan, és ha egyszer lecsapódik, szuroksötét támad odabent. Anyával megfigyelték már, hogy Műfaternál ez a kulcsszó az „éhség”, vagyis tök dilis lesz, ha nem jut időben az ebédjéhez. Sőt! Ez az alapján szelíd ember olyan villámló szemmel tud nézni a tányéjról apró falatot elcsenő, meggondolatlan gyermekkézre, mintha mindjárt meg akarná döfni a villájával... Böbe a pillanat törtrésze alatt felmérhette, hogy ez a bombázó pedig utálja, ha kinevetik. No de ennyire? A szóke lánynak vastagon, fekete tussal volt cicásra festve a szeme, de ez most inkább boszorkányosnak hatott, gyűlölködő pillantása miatt.

Böbe hátrált egy lépést, mert őszintén megijedt.

– Légyszi! hagyjál engem békén! – mondta, és szerette volna hozzátenni: „Félreértettél!”, de nem maradt rá ideje, mert ellenfele furcsa hangon sikoltott egyet, és feléje sújtott.

Csak a gyors reflexeinek köszönhetően tudott elmozdulni az ütés elől, így támadója ökle az arca helyett a mögötte lévő tükörbe csapódott. A tükör napsugármintásan, hosszanti csíkokra törött. A nő, bőre épségével mit sem törődve, kikapott a sugarak közül egy nagyobb, késszerűen hegyes darabot, és fenyegető tartásban közeledett felé. Böbe annyira

megijedt, hogy mozdulni sem bírt, tágra nyitott szemmel várta a végzetét.

– Segítség! – kiáltotta, ahogy a torkán kifért. – Segítsen már valaki! – A nő egyre közelebb lépdelt, mire Böbe egyre hátrált, de a hangja elhalkult a félelemtől. – Ne, kérlek! – nyöszörögte, védekezően maga elé emelve a kezét. A behódoló pozíció kutyáknál tökéletesen működik, de az elborult elméjű szőkét egyáltalán nem hatotta meg. Győzelme biztos tudatában furcsán, rekedtesen nevetett, és megnyalta vérvörös ajkát.

Böbe szédült, úgy érezte, el fog ájulni, és végigzúg a kövön.

Azt már csak homályosan látta, hogy valaki mégiscsak meghallhatta a hangját, mert kivágódott a bejárati ajtó. A motorosruhás zúdult be rajta. Gondolkodás nélkül lekevert egy nagy pofont a barátnőjének, majd hátracsavarta a kezét, és addig szorította a csuklóját, míg el nem ejtette a tükörkést.

– Menj most el! Azonnal! – mordult Böbére, s a kislány kiszédelt a folyosóra, majd megkereste barátai asztalát.

– El kell innen mennünk! – mondta remegő hangon. – Engem az előbb megtámadtak!

Nagy nehezen megfékezték a hőzöngő Csótányt, aki 168 cm-ének minden nyers brutalitásával szét akarta verni az egész kócerájt, vagy ha azt nem lehetett, legalább kihívta volna a kommandósokat, hogy bilincseljék meg a motorost, és azt a szőke libát.

Az utcán a hűvös levegő kicsit lehűtötte őket. Böbe igyekezett fegyelmezett lenni, de még most is reszkettek a tagjai:

– Esküszöm, olyan volt, mintha nem is velem történt volna! Sitty-sutty, másodpercek alatt: sikoltott, meg ütött, aztán az a tükördarab a kezében! Komolyan azt hittem, mindjárt belém vágja!

– Szerinted megtette volna? – kérdezte Csotesz komolyan.

Böbe bólintott:

– Biztos lehetsz benne!

– És ekkor Harley-Davidsonján eljött érted minden tini álma, a lovag! Egy titokzatos, jóképű pedofil, és megmentett téged! – jegyezte meg Kockacukor, miközben gyengéden belekarolt.

Böbe első reakciója az volt, hogy megsértődik, elküldi Kockacukrot a fenyőbe, úgy, ahogy ma már az iskola összes tanulójával és Kincses Tamással is megtette.

„*Mi van, te sem veszel komolyan?* Engem tényleg majdnem kinyírtak az előbb!” – szeretne volna mondani, de időben észbe kapott. Hiszen a barátnője csak humorral akarja oldani benne a feszültséget!

– Milyen kár, hogy Ágota nincs velünk! – próbált ezért hálásan vidámkodni. – Úgy tudom, ő őrző-védő és harci kiképzést is kapott!

Csótány támadókedve mindjárt csitult, mert Ágota érzékeny pontja volt szüzességének elvesztése óta.

– Ha terhes lesz, ugye kaphatok tőled egy kiskutyát? – kérte Böbe összekulcsolt kézzel.

– Persze – mondta gondterhelten a jövődöbeli alomtulajdonos.

– Nyomorult pára, hogy fog kinézni! – képzelte el Kockacukor a jövevényt. – Fogadjunk, hogy kis feje lesz, mint a pincsinék, és extra hosszú füle az uszkártól! Biztos, hogy ezt akard? – fordult Böbéhez. – Csak reménykedhetsz, hogy a feje idővel hozzá nő majd a füle méretéhez! Különbösen olyan lesz, mint egy aszott kis gombóc, amihez gombostűvel valaki két 44-es zoknit erősített!

– Ne hallgass rá! – szólt Csoti – A kiskutya örökölni fogja Ágota szépségét és kecsességét.

A két lány egyszerre nevetett fel:

– Te költő vagy, Csótány! – állapította meg Cukor.

Böbéék lépcsőházához értek először, és vidáman búcsúztak el. Amint becsapódott a lány mögött a nagy vasajtó, mintha spongyával törölték volna le arcáról a mosolygást.

„Ismét feltűnt! Jaj, nem akarom, ó nem! Gyűlölöm őt, és félek...!”

És aztán az az elmebeteg szókeség!

Egy ilyennel él együtt, amikor... „más is lehetett volna!” – itt megszakította gondolatmenetét, mert könnyebbnek találta, ha nem emlékezik.

Anyu elégedetten konstataálta, hogy jó kislány, mert az engedélyezett éjfélnél jóval korábban ért haza, és egy futó homlokpuszi után visszavonult az alvó Műfater mellé, a hálóba.

Böbe lezuhanyozott, majd az ágyába dőlt. Olyan jó, hogy Anya megágyazott helyette! Nem maradt volna ereje rá, mert minden energiát kiszívott belőle a mai nap. Az a nő! Az a sikoltás! És a kezében lévő tükörkés! – még most is kirázta a hideg.

„Szállj le a pasimról, az enyém!” – mondta az a liba, és képes lett volna ezért összevagdalni is őt. Hihetetlen! Ennyire sötét nem lehet valaki!

Nyilván tett, vagy mondott valamit, amitől a nőnél is lekattanhatott a Belső Kapcsoló. Az, hogy kinevette? Talán. De sokkal inkább az, hogy komoly veszélyként élte meg az ő megjelenését. Mivel egyre álmosabb lett, a gondolatai is szaggatottakká és lebegősekké váltak.

„Nem adom a pasimat!” – hallotta a szőke nő sikoltását. – „Nem adom a falatkámat!” – szólalt meg Műfater. – „Nem adom az érzéseimet!” – suttogta ő, és lelkében ezzel a zaklatott érzéssel elaludt.

Álmában egy sötét folyosót látott, ami pontosan olyan volt, mint a hülye nevű Pitbull Pörölyben. El is jutott a végéig, ahol egy ajtót talált. Zsibbadás járta át a testét, és minden tagja ólmosan nehezzé vált, mint abban a pillanatban, mikor megtámadták. Tudta, most nagyon különös, akár az életét is befolyásoló helyen jár. Megszorította a nagy kilincset, és minden erejére szüksége volt ahhoz, hogy lenyomja. Az ajtó nyikordulva kitérült, s neki áporodott dohzzag csapódott az arcába. Bent mindent poros penész borított, a falakon körben, vastag keretekben tükrök, de mind megvakulva, eltompulva, körülöttük pedig gyökerek. Böbe a fal mellett állt, megérintette az egyik tekergőző, vastag hajtást, s az halottnak tűnt, mintha ez a bűzös szürkeség kiszívta volna már belőle az életet. De azt is érezte, hogy nincs egyedül odabent. A szoba mélyén egy hatalmas méretű, félelmetes lény lapult. Nem látta, csak megérezte a jelenlétét, ezért ólomnehéz tagjai ellenére menekülni kezdett. Nagy nehezen kíváncszorgott a helyiségből, és bezárta maga mögött az ajtót. Lihegett a fáradságtól és az erőkifejtéstől: mi lesz vele, ha ez a valami egyszer kitör majd innét? Összekoccant a foga a félelemtől, s saját vacogására ébredt aztán fel. Kábán felült, és csak nézett maga elé, a sötétbe. Miről szólhatott ez az álom?

4.

Szombaton telefoncsörgésre ébredt.

– Halló! – szólt álmos hangon, mire Tamás vidáman rikkantotta a fülébe:

– Ki az ágyból, hétalvó! Boldog születésnapot! Nincs kedved átcsattogni hozzánk? Anyu meghívott ebédre! – majd rejtélyesen hozzátette: – Én pedig kitaláltam a szórakoztatásodra valamit!

Böbe hirtelen nem is tudta, ébren van-e vagy álmodik. Nyitóálmát a halottnak látszó gyökerekről, és a sötétben várakozó valamiről, már régen elfeledte. Rémllett, mintha hosszú és fárasztó utazáson vett volna részt, melynek végpontján Tamással lassúzott egy soha nem hallott, gyönyörű zenére. És ekkor rettenetes forróság támadt, a fiúnak pedig melege lett, s mint mindig, kövér cseppekben izzadt, így Böbe bátorkodott felajánlást tenni: ő majd fújja az arcát. Tamás behunyta a szemét, és tűrte. Böbe pedig csak fújta, fújta... olyan lágyan, és akkora szeretettel, amint csak bírta, s hiába szédült már az erőlködéstől, mégis boldog volt: mert így legalább csodálhatta azokat a drága vonásokat.

– Én nem vagyok normális! – véleményezte most, nyitott szemmel az álomban átélteket.

– Parancsolsz? – kérdezte Tamás értetlenül.

Szíve szerint belekezdett volna:

„Képzeld, azt álmodtam, hogy... kimutatom az érzéseimet!”
– és egy idegborzolóan gyönyörű másodpercig tényleg majdnem kimondta, amit szeretett volna. De ahogy felszívódtak az álom utolsó nyomai is, visszanyerte teljes józanságát, és leiltotta magát az efféle őszinte butaságról.

„Még mit nem! Nem adhatom ki magam neki! Az, hogy egyoldalúan szeretek, olyan megalázó!" – és ő utált a földre nyomva, vesztett helyzetben lenni.

Inkább megígérte, hogy átmegy. Amint letette a telefont, rájött: a születésnap ebédjét talán itthon illene elköltenie. Felkelt, és kiment a reggeli kakaójáért a konyhába: már ott ült az egész család. Anya és Műfater éppen kávéztak az asztalnál, Roxi pedig a pultnál állt, mert hárman bajosan tudtak volna leülni. Felháborodottan mesélte az egyetemen történeteket:

– És képzeljétek el, hogy az a lány megbukott a vizsgán, mire megkérdezte tőle a tanár: – „Egyes, vagy kulcs?" – És a kulcsot választotta! Na, mit szóltok hozzá?

A szülők elszörnyedve hallgattak, Böbe pedig nem értett egy kukkot sem.

– És még aznap este el is ment a tanárhoz, és *elintézték a dolgokat*. Aki másnap visszaadta az indexeket, és mit gondoltok, mi volt benne?

– Hármas! – mondta nevetve Műfater.

– Nagy tévedés, Apukám! – vágta rá Roxán. – Az egyes, meg 15 ezer forint!

Elégedetten nevetett, a szülők pedig a fejüket ingatták. Böbe nem titkolhatta maga előtt, hogy felnéz műtestvére. Olyan okos és szép! Mindazt megtestesítette, amit Böbe, a csimpánz sosem érhet el: talán azért is utálta néha olyan veszettül.

– Szia, Morgó! – köszönt neki Roxi, amint meglátta. –Boldog születésnapot!

Böbe el mosolyogta magát.

– Boldog szülinapot! – mondta Anya, és ő is megpuszill gatta.

Műfater azonban nem szólt, hanem kikerülte, és kiment a konyhából. Ez nagyon rosszlesett neki: ennyire megbántódott a barackszín festék miatt? Hát, tényleg nagyon bunkó volt vele! Kakaószürcsölés közben a lelkiismeret-furdalás küzdött benne a sértettséggel, és éppen azon töprengett, hogyan engesztelhetné ki, amikor feltűnt, hogy Anya és Roxi nagyon furcsán mosolyognak rá, a küszöbön pedig megjelent Műfater, a háta mögé rejtett kézzel.

– Boldog születésnapot, *kislányom!* – mondta.

Talán Böbe múltkori grimasza miatt, de nyomatékkal ejtette ki az utolsó szót, majd a kezébe nyomott egy hatalmas masnival átkötött dobozt.

Mivel kicsi kora óta központi kérdés volt nála az *ajándék*, a jól ismert izgatottság vett erőt rajta. Bár mindenki azt állítja magáról, hogy jobban szeret ajándékot adni, mint kapni, Böbe titokban bevallotta magának: sokkal boldogabb az utóbbi lehetőségtől. Imád bontogatni, de fél is tőle, mert szülei mostanában már nem találják el úgy az óhaját, mint régen. Mi vár rá? Vajon ez?

„Óh, igazán nem kellett volna! De szép, és praktikus ez a kávékészlet!” – vagy esetleg: – „Nahát, ez a tökgyalu volt minden vágyam, jujj, de jó!”

Mert hiszen a szülők annyira szeretnek adni! És akkor boldogok, ha a gyerekük is boldog! Az utód pedig érzi, hogy az efféle elvárásokat teljesítenie kell... Persze igaziból annyira ciki, amikor az embernek mímelni kell az örömet meg a mosolygást!

„Akkor vágjunk bele!” – mély lélegzetet vett, és letette a kakaót az asztalra. Óvatosan húzta le a celluxot, mert Anyának mániája a csomagolópapírok újrafelhasználása, majd lehajtotta a dobozról a dízscsomagolást, és amit alatta látott:

– Jaj, de jóóóó! – kiáltotta, és gondolkodás nélkül Műfater nyakába ugrott. A dobozban ugyanis egy igazi, klassz, zoomolásra is képes digitális fényképezőgép lapult! Vajon honnan tudta, hogy ez a szíve vágya? Olyan boldogan ölelte át, hogy Műfater egészen meghatódott tőle. – Köszönöm! Köszönöm! – ugrándozott, egészen úgy, mint kiskorában szokta.

– Van mit köszönnöd neki – mondta mosolyogva Anya – Majdnem az egész prémiumát rád költötte...

Böbe mindenkit megölelt, majd magához szorította az ajándékát, és a szobájába rohant vele. Egyszerűen nem bírta magában tartani tovább! MÉGIS FIGYELTEK RÁ! Lerakta a fényképezőgépet az ágyra, melléje térdelt, és elzokogta magát. Ezt igazán nem várta volna Műfaterától. Főleg amilyen undok volt vele mostanában! A kezébe vette a gép ezüst-testét, és megsimogatta, miközben karjával letörölte a könnyeit, nehogy egy csepp is érje a gyönyörű borítást.

„Hát ilyen egy beteljesült álom” – mondta magának.

Egyszer régebben, hónapokkal ezelőtt beszélt Műfaternak arról, hogy fényképezni szeretne. Nem is akármit: arcokat. Megfogni rajtuk azt, amikor érzés születik a lélekben: az aztán igazi emberfotózás lenne! Ezek szerint emlékezett rá!

A festők általában önarcképekkel kezdik a gyakorlatozást, mert ahhoz nem kell modell, elegendő csupán egy tükör. Vajon milyen képeket készíthetne ezzel a csodával önmagáról? Milyen lenne az igazi kép? Nem az, amit a fejében alakított ki, a torz majompofa, hanem a valóságos Hopka Erzsébet! Tükrébe nézve végre pontosan megláthatná önmagát?

Később összeszedte magát, és elkéredzkedett Tamásékhoz azzal, hogy ebédre hazaér. Természetesen vitte magával az

ajándékát is. Ki sem bírta volna, ha nem oszthatja meg barátjával az örömét!

Böbe nagyon szerette az Orgona utcai házat, melynek az oldalát félig befutotta a vadszőlő. Szép, napsütéses idő volt, jólesett neki a séta. Ilyenkor, október végén a zöld levelek sötétbordó színt öltöttek, mintha valaki egyenként átszínezte volna őket, megannyi árnyalatot adva minden kis levélnek. Valahogy otthon érezte magát itt is. Ez a fészekhangulat persze jócskán megváltozott Kriszti megjelenése óta, de lényegében, ha nagyon akarta, mint ma is, akkor vissza tudta idézni.

Kincses néni nyitott ajtót, kötényben, s míg átölelte, finom zöldséglevesillat áradt belőle: a konyhai párákat hozta magával. Kincses apuka a nappaliban ült, és rádiót hallgatott, plusz újságot olvasott egyszerre, de jöttére felemelkedett, és boldog szülinapot kívánt, aztán előbukkant Móze is, Tamás nővére, valami fertelmes színű pakolással az arcán, s végül Tamás! Böbe egész délelőtt erre a pillanatra várt: kilép a szobája ajtaján és ránéz. A rádióban éppen Máté Péter énekelt:

„Most élsz! Most figyelj, hogy mit csinálsz!”

Böbe fél füllel hallotta ezt a dalfoszlányt, és magában bólintott. Ez az, amit Tamás közelében érzett. Valahogy fontossá vált, és új jelentőséget kapott minden egyes perc.

– Gyufa! – mondta köszönésképpen Kincses Papagáj, ugyanis ott ült Tamás felemelt alkarján.

– Mint egy vadászsólyom! – szólt Böbe nevetve, és úgy tett, mintha nem is lenne olyan fontos Tamás puszija az arca jobb és bal oldalán.

– Honnan tudod? – nézett rá a fiú meglepve – Éppen most olvastam el egy könyvet a középkori királyi udvarokról! Leírták

azt is, hogyan tanították be a sólymokat! Végre megvan a megoldás, miként tudjuk elvinni sétáltatni a papagájt!

Böbe mindig sokat kuncogott barátjának azon a vágyán, hogy kirándulni vigyék a madarat.

– Attól, hogy most ott ül a kezeden, még a szabadba kerülve nyugodtan világgá repülhet! Továbbra sem köthetsz pórázt a nyakába!

– Nem is, a lábára kötném... Ide nézz! – vett elő az egyik fiókból valamit.

– Mi ez? – nézte Böbe összehúzott szemmel.

– Kalapgumi! – vágta rá diadalmasan. – A sólymoknak kis karika van a lábán, abba fűznek zsinórt, s azt a vadász nem engedi el a betanulási idő alatt! Gyufa bokájára raktam egy finom kis rézgyűrűt, de neki nem kell lánc vagy durva zsinog a béklyózáshoz, éppen elegendő lesz ez a vékony, gumírozott fonál!

Böbe a fejét csóválta:

– Mi is lesz belőled, ha nagy leszel?

– Először villamosmérnök-fizikus szak a Műegyetemen, aztán pedig orvos genetikus, mondtam már!

– Ugye, nem ölitek meg azt a madarat? – kérdezte Kincses bácsi az újságjából felnézve, miközben Böbe hanyatt fordítva lefogta a papagájt, Tamás pedig a fickándozó lábacsán lévő gyűrűbe próbálta hurkolni a kalapgumit. Gyufa méltatlankodva rikácsolt, el sem tudta képzelni, mit akarnak tőle ezek az idéetlen emberek. Tamás végzett a feladattal, majd ismét felültette alkarjára a madarat. Gyufa lihegett kicsit, mert idegrendszerre nem bírta olyan jól az izgalmakat. És lehajolt, éles csőrével majszolni kezdte a kalapgumit, mert az is idegesítette.

– El fogja tépni! – izgult Böbe.

– Nem lesz rá ideje! – mondta magabiztosan Tamás, és így, hármásban mentek ki a verandára.

A madár csipantott egyet, amint kiértek, és érdeklődve forgatta a fejét. Láthatóan furcsa volt neki, hogy mindenféle rácsos szerkezet nélkül, szabadon tekinthet a kert felé. Aztán mielőtt megmukkanhattak volna, hirtelen lendületet vett, és nagy erővel szárnyra kelve kistartolt.

– Áuuuááá! – üvöltötték utána nézve mindketten. És itt jött az áldott kalapgumi: a madarat másfél méternyi szabad repülés és boldogság után egyszerűen visszarántotta. – Áuááááá! – üvöltötték ismét egyszerre, de most a retúr miatti ijedelmükben, mivel Gyufa éppen az ellenkező irányba lendült, vagyis a fal felé.

– Csipp-csipp! Help! – kiabálta szegény áldozat, miközben teljes lendülettel a vakolatra kenődött. Végül a villámgyorsan feltekercselt fonal végén, fél lábon pörögve végezte be a produkciót.

– Ez a break! – sóhajtotta Tamás.

– De jó, hogy nem tört ki a lába! – állapította meg Böbe immár a nappaliban, miközben megálltak a halálra vált áldozattal a kalitkája előtt. Gyufa különösebb tuszkolás nélkül szökkent be a nyitott ajtón, és a lehető legtávolabbra húzódott tőlük az ülőfán.

– Help! – mondta még egyszer, nyilván felidézve magában a történeteket. Mielőtt Kincses bácsi megkérdezhette volna, mi történt Gyufával, inkább elővakodtak onnét, be Tamás szobájába. Ahol tornádó utáni állapotok uralkodtak.

– Az új találmányomon dolgozom – mondta Tamás, rettentő büszkén körbemutatva a kuplerájon. – Indulni akarok vele a Diák Feltalálók Országos Versenyén, már csak a számítógépes programot kell tökéletesítenem! – előhúzott egy

úszósapkát, melyhez rengeteg drót volt csatlakoztatva, majd fel-alá sétálva a szobában magyarázni kezdte a működési elvet. Hosszan részletezte elgondolása lényegét, igazi tűzzel és szenvedéllyel beszélt: láthatóan le akarta nyugözni elméjének zsenialitásával a lányt.

Böbe hiába járt a szuperreál osztályba, annyira nem volt szívügye sem a matek, sem a fizika, így csak érintőlegesen fogta fel Tamás magyarázatát az agyműködésről és az elektromágnesességről. Arcára illendő csodálatot varázsolva figyelte barátját, s közben azt fogalmazgatta magában, miként mutatja majd meg neki saját örömét, az egyelőre tokjában lapuló fényképezőgépet.

– Na, mit szólsz hozzá? – nézett rá Tamás várakozóan, miközben előnyomta a behuzalozott, az öreglányok által oly közkedvelt, citromsárga, apró virágos sapkát.

– Azt, hogy csodálatos! – vágta rá a lány műátszellemlen.

Tamás valósággal ragyogott az elismeréstől. És ennek a dicsőségnek ki is akarta élvezni minden percét, vagyis láthatatlan dobpergést jelzett a kezével, és tatataaam! Fokozásként... ez nem is lehet igaz! Elővett egy tekercs rézdrótot! Böbe hitetlenkedve nézett rá. Míg Tamás a drót magas sárgaréztartalmát s a jó vezetési képességeket ecsetelte, a lány kezdte elveszíteni a türelmét.

„Ha nem hagyja abba, most mindjárt, fejbe kólintom a díszpárnával!” – dühöngött. – „És közben sikítok, hogy *legalább a születésnapomon figyeljen végre rám!*”

Nem tudni, Kincses Tamás a számítógéphez huzagolt citromsárga úszósapesz nélkül képes volt-e érzékelni bármit is a körülötte vibráló, valódi feszültségből, de mindenesetre most hirtelen elhallgatott. Intett Böbének, hogy figyeljen, majd a sarokból elővarázsolta egy vázát, melyben hatalmas

csokor virág volt előkészítve. Ó, igen! Böbe ajka boldog mosolyra húzódott, mert éppen az utolsó másodpercben érkezett a szívének oly fontos *ajándék*. Hitetlenkedve forgatta kezében a virágokat: két sárga gerberát, három szál vörös rózsával és egy nagy, piros kardvirággal, legyezőszerűen szétterülő páfrány keretében.

– Gyönyörű – mondta valódi örömmel. – Nagyon köszönöm! – és olyan pillantással tekintett Tamásra, hogy hirtelen még maga is megijedt tőle.

A fiú mit olvasott ki a szeméből, azt nem lehetett tudni, mindenesetre zavartan elfordult, és nagy hévvel mesélni kezdett arról, hogy Krisztinával elmentek moziba, ahol megnézték a *Gúten tág, faszikáim!* című cseh vígjátékot, s annyit röhögtek rajta! Böbének elfacsarodott a szíve, és sajnos élénken el tudta képzelni azt a sok nevetést.

– A filmben szerepel egy kecske, aki váratlanul megdöglik. A főhős pedig sírva megy a kocsmába, kicsapja az ajtót, és azt mondja...

Ezen a ponton a lányra nézett, akinek ekkor valamiféle hullám kívülről meglökte a fejét. Hatalmas könyvtárszoba képe villant föl előtte, a polcokon ott volt minden könyv, amit valaha is olvasott. Ez a hullám aztán kinyitotta Tersánszky Józsi Jenő *Margarétás dal* című könyvét, és ott rábökött egy névre: „Lizenyka”. De ez a látomásféleség a pillanat törtrésze alatt végbement, így Böbe csak állt megbűvölve, és maga fejezte be a történetet:

– ...Lizenyka elpusztult!

Tamás döbbenetesen nézett rá:

– Honnan tudod? Mondtam már?

Böbe nevetve jegyezte meg:

– Egyáltalán nem! Vigyázz, mert olvasok a gondolataidban!

Tamásnak felszaladt a szemöldöke, és csodálkozva kérdezte:

- Ez miként lehetséges?
- Nem tudom!

A fiú hirtelen nagyon komolynak tűnt, és eltelt legalább egy perc, míg ismét megszólalt:

– Régóta szeretném tőled megkérdezni: lehetségesnek tartod, hogy én – te vagyok?

Böbe szíve nagyot dobbant:

- Tessék?
- Platón szerint az Isten eredetileg gömbembereket teremtett, aztán kettévágta őket, s szétszórta a világban. Azóta ezek a felek folytonos szomjúhozással keresik egymást, hogy helyreállítsák az eredeti rendet. Nem lehet, hogy én te vagyok?

A lány elgondolkodott ezen a kérdésen, de nem válaszolt.

„Nem adom az érzéseimet!” – dobolt benne a dacos mondat.

Miért nem beszél egyenesen? Champollion volt az a fiatal francia, aki Napóleon idején megfejtette az egyiptomi hieroglifákat. Nem tudni, mit szőtt volna Kincses Tamás mintázatához! Böbe már 14 éve ismeri, de most sem tud eligazodni rajta teljes biztonsággal. Mindig akad egy váratlanul összecsapódó ajtó, egy fal, aminek nekifuthat. Néha úgy érezte, háborús játékot játszanak: homlokukon ott a felirat: „szeretlek” – de folyton bújnak, rejtik magukat, mintha az lenne a vesztes, akinek először elolvassák a feliratát. Most ez az „én vagyok te” a dzsungelharc újabb állomása? Mit jelenthet pontosan? Afféle testvérérzést? Szerelmet? Esetleg barátságot? Vagy mi a csudát? Mert az, hogy „én vagyok te” saját fordításában körülbelül ennyit jelent számára:

„Akkor most mi már szeretni fogjuk egymást örökkön-örökké, ugye?”

Böbének izzadt a tenyere. Szíve kettős húzásától szólt volna is, meg nem is. Kérdezett volna is, meg nem is. De győzött benne a félelem, s így inkább magában próbálta megtalálni a hieroglifa megfejtését. Na, lássuk: 1. Testvérézés?... Testvérnek ott van Móze, a nővére, akivel néhány csetepatét leszámítva jól elvannak. 2. Szerelem? Ez pedig minden bizonnyal Krisztina, a magas, vékony lány, aki sokkal szebb, mintő. 3. Barátság? A barátságra Tamás újabban nagyon kevés időt fordított, neki legalábbis semmi örömet nem szerzett. Kivéve az ilyen ritka pillanatokban, mint az iménti, amikor *együtt tudtak rezegni*.

Mit válaszoljon egy olyan embernek, aki annyira önző, hogy csak a saját dolgai érdeklik? A múltkor például kölcsönkért tőle egy könyvet, a *Száz év magányt*, még át is jött érte, de arra sem volt képes, hogy elővegye! Persze azt állította, hogy kikészítette már, de persze nincs seholl! Ez miként lehetséges? Úgy, hogy biztos megfélemezett róla, és *hazugsággal mentegette magát!* Így hát Böbe döntött, és véglegesen csendben maradt.

Később még beszélgettek semmiségekről, de a megválaszolatlan kérdés végig kettejük között lebegett. Tamás gondolataiban inkább visszatért a találmányához, ami Böbének nagyon rosszulesett. Úgy szeretne volna megmutatni a fényképezőgépet! De nem merte megszakítani Tamás magyarázatát. Csak reménykedett, hátha ránéz, és mégis rákérdez:

„Mi az ott a kezében?”

De nem tette meg. Ez nem lehet igaz! Hetek, hónapok, évek óta beszél neki legbelsőbb dolgairól, és sosem kérdez vissza!

„Milyen ajándékot kaptál?" – csak ennyit kellene kinyögnie. Lehet, hogy észre sem veszi, a csokron kívül valami mást is szorongat a kezében?! Á, a fenyőt! Régen is mindig ezt érezte: szeretetéért nem kap cserébe semmit. *Semmi figyelmet.* Az ilyen fickó még barátnak sem jó! A kapcsoló átlendült, mert nem volt már semmi, ami a mozgását lefékezze. Még az sem, hogy a jövődöbéli Nobel-díjas fizikus megpróbálta a fejére passzítani találmányát, és mikor végre sikerült, mókásan elállt miatta kétoldalt a füle. Böbe látványos unatkozásba kezdett. Fitymáló arckifejezést vett fel, valamint úgy tartotta kezében káprázatos csokrárt, mintha egy maroknyi dudva lenne csupán. Ezeket a nyilvánvaló jeleket Tamás is észlelte már, és nagy, szomorú szemmel nézett rá.

Böbe pedig nem tudta türtőztetni tovább magát: az órájára nézett, és felállt:

– Bocs, de vár a családom! – mondta, és az ajtó felé indult.

– De... mi történt? – kérdezte Tamás csalódottan.

– Köszönöm a virágot! – mondta Böbe ridegen, és betette maga mögött az ajtót.

Otthon, foteljében ülve, szipogva tanulmányozta szuper gépét, és még mindig a délelőtt járt a fejében.

„Nekem nem kell Tamás!" – dühöngött. – „Érezze csak jól magát a Krisztikéjével! Meg fogom mondani neki, hogy ő nem én vagyok, csak hasonló. Mint személyiség. Talán a nagy egység létezik, genetikai vagy mit tudom én, milyen, hisz egy fajhoz tartozunk. Kisebb koromban persze bedőltem volna ennek a mesének, de ma már nem! Nem hiszek a duálokban, a Platón-féle gömbfelekben, melyek keresik egymást, hogy kiteljesedjenek! Én egy ilyen önző alakkal nem tudok barátkozni! És *így* nem is érdekel!"

Később kinyitott egy idézetgyűjteményt, s ki is másolt belőle egy mondatot a kedvenc füzetébe:

„A lét valósága egyszerű és triviális. Csak a fantáziánk lehel életet belé. Attól lesz a szárítókötélre aggatott fehérneműből az álmok felvont lobogója.”(Remarque)

Igen, ez az! Az ő Tamás iránt érzett rendíthetetlen szerelme egyszerűen röhejes. Ezért képzelt egy egyszerű kérdés mögé is többet, mint amit valójában jelenthet.

5.

Böbe nem rajongott a hétfői napért. Talán a napkitörések és a mágneses viharok okozták, de minden tanárra egyszerre jött rá a bolondóra. Biológia: kis témazáró. Fizika: felelés. Angol: nagydolgozat. Számtech.: nagydolgozat. Végül már úgy érezte magát, mintha egy iskola méretű kovácműhelybe keveredett volna, ahol minden kovácsnak öltözött tanár ütött rajtuk egy keveset. Megkínzottan várták végre az áldott irodalomórát és vele Miki bácsit. Aki becsöngetés után 10 perccel toppant be a gitárjával, és drámai hangon bejelentette, hogy városi versmondóversenyt hirdettek. Aztán imára kulcsolt kézzel, esdekelve kérte a tanulókat, hogy aki indulni szándékozik, véletlenül se válasszon depresszív tartalmú művet.

– Tavaly is tagja voltam a zsűrinek, és az idén is az leszek! – mondta fenyegetően. – És a harminckettedik fekete ruhás, karikás szemű, sötét balladát szavaló hamvas tizenéves után úgy érzem magam, hogy kedvem lenne azonnal szétrágni egy ciánkapszulát! Pedig ismertek: alapjában véve életvidám, optimista ember vagyok!

Egyre hangosabban folytatta:

– Tudom, hogy ennek a kornak természetes velejárója lehet a deprimaltság, a hormonális változás, a túlzott chips-fogyasztás, az unalom és az „Anyuci kis fiókája vagyok!” – szerep elvesztése miatt, de elég volt ebből! nem bírom tovább! – kiabálta olyan szenvedélyesen, hogy ösztönösen behúzták a nyakukat, mint Paranoia Püpu dühöngése idején.

Miklós bácsi is észrevette, hogy talán túlzott, ezért felült a katedrára, és inkább gitározni kezdett. Ilyenkor abbamarad a sustorgás, és mindenki átadja magát a zene gyógyító hatásának. Böbe is elbambult. Mióta feltette neki Tamás *azt a* kérdést: „Lehetségesnek tartod, hogy én – te vagyok?” – és ő nem válaszolt, aztán pedig olyan kurtán-furcsán távozott, azóta valami valóban megváltozott kettejük között. De nem csak az ő részéről... mintha Tamás is úgy határozott volna, hogy lezárja a dolgot. Érzékeltette a hangjával, viselkedésével, azzal, hogy kerülte a tekintetét, jóformán nem is szólt hozzá... Mintha eljátszotta volna neki, hogy egyáltalán nem szereti többé, még úgy sem, mint barátját. Böbe valahol mélyen tudta, hogy ez így nem lehet igaz, csak az volt a baj, hogy mégis elhitte neki egy kicsikét. Pedig hát ezt akarta elérni, nem? Mégis, annyira szomorú lett miatta! Kiskorukban, az oviban összekötözték egyszer a kabátkáik övét, és mikor két oldalról kerülve akartak elfutni egy vékony fa mellett, a törzsben elakadt az övkötél, és egymásnak rántotta őket. Úgy összecsatantak, hogy mindkettejüknek dudor lett a homlokán. És hiába nem szereti már Tamás, hiába jár más lánnyal, hiába törölte ki még a gondolataiból is az elmúlt 14 év minden emlékét, ha Böbe úgy érzi, ez a nyavalyás kötés még most is összetartja őket.

„Vajon mennyi időbe telik, míg végleg elsorvad benne a vágyódás? Amíg elszakad köztük a láthatatlan kötelék?

Ráadásul még a legutolsón, a testnevelésórán sem hagyták az osztályt békén – Torna néni a talajgyakorlatok osztályzására készült. Ki hordták a nagy szőnyeget, és leterítették őket. Kockacukor sápadtan állt Böbe mellett, és fehér pólóban, passzentes, bokáig érő fekete tornanadrágban egyáltalán nem tűnt olyan kemény rockernek, mint egyébként.

– Úgy félek! – mondta barátnőjének. – Ezek ki fognak engem röhögni!

Mivel kint esett az eső, a fiúk bent kosaroztak, a terem túloldalán. Igaz, hogy egy gombnyomással kettéosztható volt a terem, de a srácok újabban nem bírtak a hormonjaikkal, és túlzott érdeklődést mutattak a tornászó lányok iránt, tehát időnként leskelődtek az oldalfalaknál.

Böbe bátorítani próbálta:

– Te sokkal hajlékonyabb vagy nálam! Nem lesz semmi baj!

Cuki mély lélegzetet vett, és megcsinálta a mérlegállást. Még az előre-hátra bukfenc is ment valahogy, de a kézenállás sehogyan sem sikerült. A nagy súlytól kibicsaklott a keze, és eldőlt, mint egy zsák.

Torna néni egyáltalán nem volt együttérző hangulatában, ridegen szólt rá:

– Kislány, jövő óráig gyakoroljon, akkor kap végleges osztályzatot. Addig azonban beírtam magának egy ceruzás egyest.

Cukor teljesen összetört. Bénának, gusztustalan dagadéknak érezte magát, ezenkívül pedig soha életében, semmiből nem volt még egyese. Böbe ötöst kapott. Akik végeztek, egymás mellé ültek a kispadra.

Torna néni, aki szenvedélyesen szerette tárgyát, és meglehetősen mérges volt a 11/A hölgytagjainak bénácska produkciói miatt, dühösen levágta Böbe mellé a naplót, és élénken mutogatva kezdte magyarázni a talajgyakorlat elemeit.

Böbe mélyen átérezte barátnője fájdalmát, milyen rossz neki, hogy külső adottságai miatt kerül hátrányba.

– Én majd segítek neked! – súgta.

– Hogyan segíthetnél? Korrepetálsz? – kérdezte Kockacukor csüggedten, s már el is képzelte, hogy Bőbéék panellakásában a tanulékony Dongó kutyával együtt kézenállást próbálgat a fal mellett. – Ha eldőlök, belerendül az emelet!

Böbe elszántan nézett rá:

– Ha akarod, azt is lehet, de addig is... kiradírozom az egyesed! Jövő óráig úgyis elfelejti!

Meg sem várta Kockacukor lebeszélő válaszát, hanem óvatosan oldalra nyúlt, kikereste barátnője nevét, és gyorsan az ölébe emelte a füzetet.

– Ha rám néz, akkor azt mondom, hogy csak vigyázok rá! – magyarázta súgva. – Nincs nálad véletlenül egy radír?

Cukor nemlegesen rázta a fejét. Böbe megpróbálta benyálazott ujjával eltüntetni a jegyet, de ezzel csak szétmázolta kicsit a grafitot. Bosszúsan ráncolta a homlokát, mikor eszébe jutott az a piros színű befőttes-gumi, amivel óra előtt tarkója felett összefogta a haját. Kiszedte, és megpróbálta azzal. Torna néni még mindig kiabálva mutogatott, sírásra készítette az egyik „bányarémet" (ahogy a fiúk nevezték lány osztálytársaikat), a lap pedig a szürke árnyalaton kívül most már kapott egy halványpiros maszatolódást is a gumitól. Műbőr óraszíjától pedig barnát.

– Ha ezt meglátja, nagy botrány lesz – mondta Böbe idegesen. – Átmegyek a fiúkhoz, és leszedem Csotesz lábáról a csukáját! Úgy emlékszem, annak fehér gumis az orra! Oké?

– Nekem nem tetszik ez az ötlet! – mondta Cukor, de neki sem jutott okosabb az eszébe. A fiúk éppen kosármecset játszottak. Csótány, aki 168 centimétere ellenére az egyik csapat kapitánya volt, éppen szélre húzódva várta a passzot, mikor Böbe hátulról elkapta a bokáját.

– Jesszusom! – kiáltott Csoti ijedten, mert horrorfilmes beidegződése miatt hirtelen kinyílt sírt és előugró, foszló hullát gyanított. – Ja, csak te vagy az?! – ismerte fel a következő másodpercben Böbét. – Mit akarsz?

– A cipődet! – mondta Böbe, és már fúzta is ki. – Mindjárt visszakapod!

– Ne mááár, biztosan ezt akarod? – kérdezte Csótány ijedten, mert ő tudta, hogy a szóban forgó lábbeli kicsit... hm... problémás.

– Élet-halál kérdése! – jajdult fel Böbe olyan hangon, mintha bűvár lenne, akinek 50 méterrel a vízszint alatt kifogyott palackjából az oxigén, és csakis Csoti bűdös csukája lenne számára közel s távol az egyetlen eszköz, amit az orrára szoríthatna, így biztosítva a túlélését.

– Hát akkor vidd! – szólt a fiú bizonytalanul, de már csak a lány hátát láthatta.

Böbe lihegve, de boldogan tartotta a kezében Csótány 43-as, Made in China tornacipőjét, s visszaült Cukor mellé a kispadra.

– Addsa azt a könyvet!

Remegve lapozott, ám sehogyan sem bírta az ormótlan cipőt irányítani, ezért hiába undorodott tőle fertel-mes szaga miatt – ehhez kellett ám a szuper erő! –, de szájába vette a

kérgét. Az anyagot szorosan összeharapva rögzítette, miközben egyik kezével a billegő naplót igyekezett megtartani, a másikkal pedig a cipő orrát a laphoz préselve radírozott... Fáradozásának meg is lett a gyümölcse – most már minden szín összemosódott, és az egész rubrika retkes lett.

– Hopka Erzsébet!!! A kutya úristenit!!! Mit csináál?!

A nagy mesterkedés közben észre sem vették, hogy Torna néni abbahagyta a lötytyedt seggű hajadonok zabolázását, és feléljük fordult.

„Morzsa kutyám, hegyezd füled, hadd beszéljek mostan veled” – jutott eszébe ez a kiskorában tanult verssor, miközben ijedtében kiejtette szájából a tornacipőt, mely a nyitott naplóval együtt ért a földre. A tanárnő felemelte az osztálykönyvet, és azonnal a szemébe tűnt a sokszínű maszat Cuki lapján. Az utána következő üvöltözést állítólag még az iskola legtávolabbi csücskében is hallották.

A hamisítási próbálkozás miatt újfent Vízipók igazgatónő irodájában kötött ki. Akit azért hívtak így, mert olyan feje volt, mint Vízipók csodapóknak a mesében: felül lapos, hátul csúcsos. Hát, Böbe legalább fél órán keresztül nézhette ezt a különleges fejformát („Vajon buborék nadrágot hord a szoknyája alatt?”), míg kapott egy igazgatói intót is a dicsérete mellé. A nap méltó befejezése volt ez a beírás, és az igazgatónő részéről hozzáfűzött frappáns kis beszéd.

„A barátomért tettem! És nemes cselekedetnek szántam!” – gondolta magában erősen, hogy közömbösítse Vízipók ezzel ellentétes véleményét. Tartotta is magát egészen addig, míg ki nem lépett az irodából, akkor azonban előntötte a szomorúság:

„Hogy lehettem ekkora hülye? És éppen én?”

Hazafelé tartva Csotesz csapódott melléje:

– Ne lógasd az orrod! – próbálta vigasztalni.

Böbe csak a fejét ingatta:

– Én olyan szerencsétlen vagyok! Nekem semmi sem jön össze! Úgy szerettem volna segíteni neki!

Megálltak egy padnál, és lerakták a táskájukat.

– Tudom, és igazán rendes volt tőled! Még ha szegény Kockacukor most végleges egyest is kapott... Akkor is megérte!

Böbe gyanakodva nézett fel, viccelődik-e vele Csotesz, de a fiú komoly ábrázattal nézett rá. Mennyire más, mint Tamás! Jólesett az együttérzés, és új szemmel nézte Csoti arcát. Szőke haját, nagy, kék szemét. Böbe elgondolkodva bólintott, azzal előhúzta zsákjából a fényképezőgépét, és bekapcsolta.

– Maradj így, kérlek – mondta. – Olyan jó most az arcod! Szeretném viszontlátni a képen az íriszeden megcsillanó fényt – és elkattintotta a gépet. Mivel Csotesz arca ennek a pár mondatnak a hallatán újabb meg újabb érzelmeket tükrözött, ezért Böbe készített egy újabb felvételt, aztán még egyet, és megint egyet. Egészen lelkes lett, mikor abbahagyta.

– Be tudom tölteni számítógépbe a fotókat – hadarta. – Ha lesz köztük olyan, ami igazán tetszik, akkor átküldöm e-mailben, jó?

Csoti zavart-boldogan bólintott. Aztán mély lélegzetet vett, s olyan arcot vágott, mint aki éppen toronyugrásra készül, majd megszólalt:

– Böbe, megkérdezhetném, hogy mit érzel Tamás iránt?

Egészen váratlanul érte a kérdés.

– Szeretem – majd kisebbítendő a tényt, még hozzátette. – Tamást és Kockacukrot is szeretem, egyformán.

– Egyformán? – kérdezte összevont szemöldökkel Csoti.

– Igen – válaszolta nyugodt hangon a lány.

– Milyen zavaros a világod! Azt akarod ezzel mondani nekem, hogy nem tudsz különbséget tenni szeretet és szeretet között?

Böbének arcába szökött a vér, és méltatlankodva felelt:

– Miből gondolod, hogy nem tudok különbséget tenni az érzéseim között?! Mire célozol? Mit akarsz tőlem?

– Nyugi, nem akartalak megbántani... – csitította a fiú. – Csak azt szerettem volna tudni, mit érzel Tamás iránt. Szerelmes vagy-e belé, vagy ilyesmi.

Böbe önmagába nézett, és arra gondolt: itt az idő, hogy az a nyavalyás kötés végre tényleg elszakadjon! Eszébe ötlött Roxi és az, amikor elárulta: *néha hazudni is szokott. És ha már kimondta a hazugságot, akkor képes foggal-körömmel ragaszkodni hozzá, mert egy idő után elhiszi róla, hogy igaz!* Hát most ezt fogja tenni ő is! Igaz, hogy Roxi egy vérbeli hazudós, aki füllentéssel színezi elfogadhatóvá a világát, de ő, Hopka Erzsébet nem lesz az! Ő saját magát fogja megmenteni ezzel a lépéssel!

Képzletben elővett egy nagy kést, és elnyiszálta összekötözött kabátkáik övét. Szinte látta, amint az anyag a penge élétől széthasad, és a parkig húzódó csáp (Tamás köldökszinórszerű öve) szépen lassan visszahúzódik az Orgona utca felé.

– Nem vagyok szerelmes belé! – mondta méltatlankodva. – Olyan nekem, mintha a testvérem volna. Már az sem... mióta megvan Krisztina, inkább csak unokatestvérek lettünk.

– Akkor jó – sóhajtott megkönnyebbülten Csoti. – Mert kérdezni szeretnék még valamit... hmm... hát... szóval: járnál velem?

Böbe nagyon meglepődött, mert soha nem gondolt erre a lehetőségre: Csoti és ő? Együtt? De aztán egy pillanatra

átsuhant rajta, Csotesz Tamás legjobb barátja! Szinte érezni rajta az illatát! Ha neki beszél önmagáról, majdnem olyan, mintha Tamás hallgatná! Mert Csoti hátha elmondja neki, amiket tőle hallott... És így, legalább közvetítő útján végre hajlandó lenne tudomásul venni, hogy ő milyen klassz, nagyszerű, és milyen gyönyörű gondolatai vannak! De akkor fityisz az orrára, már bánhatná!

– Naná! – vágta rá szinte azonnal, és erőnek erejével fékeznie kellett magát, nehogy ismét előrántsza a gépét, és elcsattogtasson Csoti arcáról néhány újabb fotót. Így csak a szemével fényképezte az öröm fényeit ezen a kedves arcon. Olyan jó volt érezni, hogy örömet tud szerezni ennek a fiúnak! Hisz annyi szeretet van benne, amit úgy akart már megosztani valakivel, de nem lehetett... és most itt van Csoti, akinek végre adhat magából valamit! Aki odafigyel rá, és örülni tud neki! Odahajolt hozzá, és szívből megölelte. Úgy szorította magához, ahogy Tamást szerette volna, és ez a sok felgyülemlett érzés most mind benne volt karja szorításában. Csotesz részegülten a reá hulló szerencsétől, kicsit bénultan fogadta ezt az ölelést. Aztán magára talált, és szerette volna megcsókolni a lányt. Böbe még éppen elpihent ebben a jó, baráti ölelkezésben, mikor hirtelen Csoti száját érezte a bőrén.

„Biztos, hogy akarom én ezt?” – gondolta, de aztán hagyta magát. – „Hát... izé... nyamnyam... Csotival csókolózni... olyan aranyos – állapította meg a végén.

Aztán megint eszébe jutott Roxi, meg a hazugság, és hozzátette – „Csotival csókolózni mennyei jó érzés!”

Mikorra elvált a szájuk egymástól, már egészen megbékélt a gondolattal, hogy mostantól együtt járnak. Kézen fogva indultak tovább.

– Én most csókolóztam először! – mondta a fiú boldogan. – És míg élek, nem felejem el...

– Tényleg? – nevetett rá Böbe. – Háát, én sem vagyok szaktekintély a témában! Mert csak egyetlen fiúval jártam, Robbal, tudod...

– Hál' Istennek! Nem örülnék neki, ha már jóval előrébb járnál tapasztalatokban! De hogy ilyen hirtelen összejött... Nem is hiszem el! És éppen veled! Már olyan régen szeretlek téged, de mindig elérhetetlennek tűntél! No, és azt hittem, Tamást szereted. Ő meg téged. Aztán egy idő óta őfelőle megnyugodtam, csak te voltál kérdéses...

– És mi volt az a pillanat, mikor megnyugodtál Tamás felől? – kérdezte évődő hangon Böbe, miközben nagyon ügyelt arra, hogy hangja könnyed maradjon.

– Az titok!

– Ne máár! Csak nem gondolod, hogy Tamás nekem, az ovis kori barátjának nem mondott el mindent az ügyeiről?! Csak arra volnék kíváncsi, mi volt az a pont, ahol te megnyugodtál!

– Igaz – ismerte el Csótány. – Szóval Rob elutazott, és te egyedül maradtál.

Böbe mohón várta a folytatást. „Most végre megtudom a titkot! Istenem, mi történt?”

– És úgy gondoltam, Tamás most lépni fog, és dobja Krisztinát. De nem ezt tette. Éppen ellenkezőleg: elmentek valami házibuliba, ahol a lány lefeküdt vele.

Böbe úgy érezte, gyomron vágják. Nem bírta leplezni megdöbbenését:

– Lefeküdt vele?

– Igen! Nem mondta el, igaz? De hülye vagyok! Elárultam a barátomat!

A lánynak kicsit a szeme is könnyes lett a fájdalomtól, de összeszedte minden erejét, és huncutul felnevetett:

– Szóval ez volt az a pont, amitől megnyugodtál? Akkor jó, mert én is!

Csotesz ránézett, és kiengedett:

– A frászt hozod rám! Nem bírtam volna aludni a gondolattól, hogy elárultam Tamást!

Böbe minden fájdalma ellenére egészen ellágyult ezektől a szavaktól:

– Csak vicceltem! – mondta vigasztalóan. – Olyan jó veled!

Egy macskaköves utcán haladtak végig, ahol az egyik kőkerítésen operettestről szóló plakátokat ragasztottak ki, és nagyokat nevettek azon, hogy a fiú rosszul olvasta ki a címet, s „Ringó állú csengeri violám”-at látott „Ringó vállú...” helyett.

És Böbe tudott nevetni, mert úgy érezte, egészen elzsibbadt belülről. Mert úgy érezte, önmagát neveti ki, a megbűvölt szerelme, aki annyi időn át hűségesen várt a csodára, hogy Tamás végre felismeri az igazi érzéseit, és otthagyja Krisztinát. Hogy hihetett ebben? Hogy tévedhetett ekkorát? Hisz ők ketten szerelmesek! Közös titkuk van egymással! Közös titka van a testüknek, és ebbe nem férhet bele más...

Egyszer egy üzletközpont bejáratánál haladt el, és látott egy jelenetet: egy fiú és egy lány beszélgetett tőle nem messze, a lány sírt, a fiú megsimította a haját, majd magához húzta, aztán átölelték egymást, és csókolózni kezdtek. Látott ilyet már ezerszer, de mégis, akkor lelassította a lépteit, és finoman szemmel tartotta őket, mert ebben a párban volt valami különös: érezni lehetett, hogy ez a két ember csakugyan szereti egymást. Hogy mindkettejüknek egyformán fontos most ez az ölelés és a pillanat, hogy nem tudnak egymás

nélkül élni, mert fuldokolnak a másik nélkül. És most boldogok, mert egymás száján keresztül, egymás lélegzetéből szívják a levegőt... Könny futott a szemébe, míg nézte őket, mert akkor arra gondolt, *így kell szeretni*, és ő is így fog egyszer ölelkezni Tamással. Hát most már biztos, hogy sohasem fog. Döngve becsapódó ajtó, elmulasztott lehetőség ez az egész.

Ekkor egy fekete sportkocsi állt meg mellettük, s a bent ülő gombnyomással húzta le a sötétített üvegű ablakot. Először azt hitték, valaki egy utcanévet akar megkérdezni, de nem: a Pitbull Pörölyben látott férfi ült a kocsiban! Egyedül, az őrült barátnője nélkül.

– Sziasztok! – köszönt ki nekik, majd egyenesen Böbére nézett, aki kicsit sápadtan lépett hátra egy lépést. – Otthon már kerestelek! Szeretnék magammal vinni!

– Most nem érek rá – mondta Böbe nagyon hidegen.

– A barátod miatt? – kérdezte az illető, aki láthatóan nem hagyta magát lerázni. – Hé, kishaver, ugye nem haragszol, ha elrabolom tőled pár órára a...

Nem tudta befejezni a mondatát, mert Böbe éles hangon felkiáltott:

– Elég! Mondtam már, hogy nem megyek veled sehová!

A férfi felemelt kézzel visszakozott:

– Jó, értem! Csak meg akartam mutatni neked az új házamat. Az asztalos most hozta meg a bútorokat a konyhába és a hálószobákba...

Csoti eddig ökölbe szorított kézzel állt Böbe mellett, de a szöveg e pontján nem bírta tovább türtőztetni magát, és kitört:

– Pedofil barom, mit akar tőle? Hányszor mondja magának, hogy húzzon végre el?!

A férfi levette a napszemüvegét, és egészen eltorzult az arca a dühtől:

– Ide figyelj, Erzsike! Világosítsd már fel a barátodat rólad meg rólam, mielőtt beverem a képét, világos?! Na, pá! Majd hívlak!

Azzal a gázra lépett, és csikorgó kerekkel elhúzott.

– Mi van köztetek? – kérdezte Csoti döbbenten. – Viszonyod van vele?

– Nekem? Viszonyom? Ezzel a pasival? – méltatlankodott Böbe. – Te nem vagy komplett!

– Akkor kicsodád neked? Miről kellene felvilágosítanod engem?

– Senkim se – morogta a lány. – Csak egy haver a múltamból.

– Neked, múltad? Ne röhögtes! Évek óta ismerjük egymást, és még sohasem beszéltél róla!

– Mert nem találtam fontosnak, azért. Hajtott rám, de nekem nem kellett. Túl öreg hozzám.

– Amit nagyon helyesen látsz. Hány évesen hajtott rád? Tizenkettő?... És nem bírja feldolgozni a visszautasítást, ugye?

– Igen, állandóan a nyakamra jár – mesélte Böbe. – Még Anyut is hívogatta egy időben!

– Hiszen ez zaklatás! Miért nem jelentitek fel?

– Á, minek feljelenteni? Sosem bántott! Ártalmatlan.

– Ez a pasas ártalmatlan? – akadt ki Csoti. – Az elmebeteg barátnőjével együtt? Ne magadból induljál ki, mikor másokat megítélsz, kislány! Annyi ferde ügyről hallani mostanság, és annyi lányt gyilkoltak meg az ilyen ártalmatlannak tűnő, visszautasított férfiak! Nem nézel tévét? Nem olvasol újságot?

– Ez a féltés jólesik ugyan, de szerintem túlzott.

Csoti nem hitt a fülének:

– Ennyire naiv vagy? Hát Istókucscse, ha legközelebb találkozunk, én lerúgom a fejét.

– Ha ezt megteszed, akkor nem ismerjük egymást többé!

Csoti még mindig hitetlenkedett, de kissé halkabbra fogta a hangját:

– Rám haragszol azért, mert szeretnék megvédeni? Biztonságban tudni? Köszönöm, nem kell kirúgnod. Inkább én megyek el! – azzal megfordult, és ellépett mellőle.

Böbe gondolkodott egy kicsit, aztán utánaszaladt:

– Várjál! Ne haragudj rám! – simította meg a karját.

– Csak nem szeretem a brutalitást. Éppen elég volt, míg Robbal jártam... Ki nem állhatom a zűrös alakokat.

– Ezt megértem. Te se haragudj, hogy kiabáltam veled – mondta a fiú, s ismét megfogták egymás kezét.

6.

„Lefeküdtek egymással!”- csak ez a mondat zakatolt a fejében, és egyre erősödött benne a valaha ismert legrosszabb „zöld érzés”, az undor. Nem bírta parancsolni magának, elterelni a figyelmét, mert keserű lett a szája ettől az egésztől. A szexualitást erjedő és ocsmány valaminek érezte, aminek bűdös szaga van, s benne talán rejtett, fehér csontgiliszták is mozognak. Kiszaladt a WC-re és hányt, pedig semmi sem volt benne, némi folyadékot kívül. Es nem bírta enni sem, mert a gyomra a keserűségtől ökölnyivé zsugorodott. Anyu és Műfater is észrevette, hogy nincs vele minden rendben, ezért aggódva figyelték:

– Beteg vagy? – kérdezte Anya.

Böbe a fejét rázta, és csak ült a vacsorája felett, de egy falatot sem bírt lenyelni. Hányás után az undor elmúlt ugyan belőle, de következett egy másik érzés: Tamás és Kriszti összefonódó képe kúszott elébe, s ettől az erei lüktetni kezdtek, mert ez a fájdalom százszor rosszabb volt az előzőeknél.

Műfater nem kérdezett semmit, hanem kijelentő módon közölte Anyával a megoldást:

– Már megint Tamás.

Böbe bólintott.

– Összevesztetek talán?

A lány megrázta a fejét. Nem voltak szavai, és képtelen volt megérteni, hogyan történt mindez, hogy csakugyan, és véglegesen elveszítette őt.

Műfater bólintott:

– Én is láttam őket együtt.

– Kiket? – nézett rá értetlenül Anya.

– Tamás már jó ideje együtt jár egy kislánnyal, róluk beszélek!

– Persze, Krisztinával már egy éve járnak! De ez eddig sem zavarta Böbét!

– Annyira – tette hozzá Műfater.

Böbe összeszedte minden erejét, és hogy élveboncolását elkerülje, mégis inkább felállt az asztaltól.

– Nem lenne jobb, ha beszélnél róla? – szólt utána Anya.

– Hagyd csak, szívem – mondta Műfater.

A szobában Pandamaci ölébe fúrta a fejét, és saját, keserű leheletét szimatolta. Szívverését számlálva várta, hogy ez az örületes fájás, mint apálykor a tenger, majd elhúzódik róla, és akkor új minták alakulnak a homokban. Végül is az ő világa

négyéves kora óta („Apa!”) – tört világ. Mint ahogy soha nem látott hosszan tartó boldogságot, úgy soha nem tapasztalt érzést, ami ne morzsalódott volna napok alatt szét. A rosszakkal: a gyásszal, a bánattal is így van ez. Csak ki kell bekkelni, míg eljön ez a gyógyító, könnyebbítő pillanat. Ujjaival a levegőbe kotort, hátha megmarkolhatná, hátha a jelenbe ráncigálhatná azt a pillanatot.

Fix érzés az életében nagyon kevés akadt. Azt nagy biztonsággal tudta, hogy szereti Anyát, és fontos neki Műfater meg Roxi. Illetve... hosszú évek óta vágyódott Tamás közelében lenni, de hogy pontosan miért, azt nem tudta. *Hát ez a dolog már a vízé.* Böbe hanyatt fordult, és arra gondolt, folyjék belé a tenger, a maga gyengédségével, lágyan nyaldosva, ő pedig ellazult, és várta, hogy kimossa belőle Tamás nevét az áradat.

De nem nyughatott sokáig, mert rövid, éles berregéssel megszólalt a csengő. Tamás hangja hallatszott kívülről, amint Anya beereszti, és Böbe, feledve az iménti állapotát, úgy reagált, mint a macska, ha megrémítik: égnek állt minden haja szála, talán még a körmei is előbbre csusszantak. Mindenesetre szeretett volna hirtelen felpattanni, az ajtónak vetni a vállát, és nekiveselkedve nyomni, nehogy Kincses Tamás benyomuljon rajta, és látva lássa az ő takaratlan, védtelen világát. A nyomorultságát. De ehhez túl erőtlen volt, ezért csak kábán felkelt, s beleült bölcsőszerűen ölelő foteljébe. A térdére húzott egy könyvet, hogy úgy tehessen, mintha éppen csak olvasgatott volna.

– Szia! Bejöhetek? – köszönt be Tamás, azon a bizonyos suliból ismert, egy árnyalattal hűvösebb hangján. – Ezt ott felejtetted nálunk a szülinapodon, Anyu pedig átzavart velem!

Kezében egy tál alufóliával letakart süteményt tartott. Hirtelen olyan figyelmesen, összehúzott szemmel vizsgálta Böbe arcát, mint már nagyon régen:

– Mi történt? Valami bajod van?

Böbe kétségbeesetten állapította meg, hogy jelen pillanatban sehol sem találja a hangját. Nem működnek a hangszálai. Csak mutogatni bír, erőtlenül mutatott helyet szemközt, az ágyon. Tamás leült, és várakozó arcot vágott. Böbe egy pillanatra a csillárra nézett, észrevett rajta egy finom pókhálószálat, régen nem törölte le, pedig Anya hányszor megkérte rá. Most úgy látta, hogy ez a finom szál nem kint, hanem bent lebeg, és végigszalad rajta egy csepp vér. A sajtájából. Mit tegyen? Nagyon mélyről, a pokol legalsóbb bugyraiból bányászta elő a hangját:

– Egyáltalán nincs. Sőt! Összejöttem Cso tesszel.

Tamás teste alig észrevehetően, de összerándult a hír hallatán. Böbét hirtelen eltöltötte valami reménység („Hát mégis fáj neki?!“), de nem lehetett biztos a dolgában.

– És csókolóztunk is!

Tamásra mindig úgy gondolt, mint magabiztos, néha bizony pökhendi és érzéketlen figurára, most mégis olyan elesettnek tűnt! Háta csüggedten előrehajlott, s amint lehajtotta a fejét, hajából egy tincs a szemébe hullott. Böbe viszont egyszeriben feltámadt: mintha eddig megalázott, földre pöckölt keljfeljancsi lett volna, ami lendületet szerzett, és talpra állt. „No lám! A helyzet egy pillanat alatt megfordult!” – állapította meg elégedetten.

– Mi a baj? – kérdezte most ő, cicásan lány hangon, és átült a fiú mellé az ágyra.

Tamás megpróbált összeszorított szájjal parancsolni magának, de ez sosem volt erőssége, tehát kibuggyant belőle az őszinte válasz:

– Nem illetek össze.

Böbe meglepődött:

– Mi nem illünk össze? Miért?

Tamás csak hebegett:

– Mert te... mertő... – és hiába szeretett volna, nem talált megfelelő érveket.

Böbében az események hatására változtak az érzések. Az epezöld keserűségbe némi kaján káröröm, harag, sőt talán gyűlölet is vegyült.

Csevegő hangnemben folytatta:

– Tudom, hogy aggódsz értem – mondta ösztönös kegyetlenséggel, mert szándékosan és lassan csepegtetve akarta adagolni Tamásnak a fájdalmat. – De ma megkérdezte tőlem a parkban, a padnál, nem járnék-e vele, és olyan vonzónak találtam a délutáni napsütésben, hogy igent mondtam. És mindjárt készítettem is róla néhány fényképet! Nem akarod megnézni őket? Ugyanis kaptam születnapomra Múfatertől egy pompás fényképezőgépet, *neked is átvittem, hogy megmutassam*, de erre, ugye, nem került sor... Bent vannak a fotók a memóriában. Na, mindegy. Tudod, bennem annyi szeretetérzés van! És mióta Rob elment, nem volt kívül megosztanom. Ő pedig kedves velem, *figyel rám*, szeret engem... Vágyhat ennél többre egy lány?

– Ó, nem – válaszolta Tamás egészen rekedt hangon. Egy pillanatig úgy tűnt, mondani próbál valamit, de aztán összeszorította a száját, és inkább nem tette.

A pillanat pedig elszállt, és Böbe gúnyos mosollyal messzebb húzódott tőle.

– Az lesz a legjobb, ha én most elmegyek – rebegette Tamás.
– És kérek, ne foglalkozz azzal, amit az előbb mondtam, mert megmásítom... Vagyis: gratula.

Felkelt, közel hajolt Böbéhez, hogy megpuszilja, de aztán megállította a mozdulatot, és elfordult. Böbe is felkelt, kinyitotta előtte a szobaajtót, aztán a bejárati ajtót, és míg cselekedett, úgy érezte, éppen most tessékeli ki Tamást a saját világából. Legszívesebben a sütit is utánavágta volna, ne maradjon itt belőle semmi. Semmi édes emlék. Visszatért a szobájába. Hirtelen eszébe jutott valami, és a függöny mögé bújt, onnét figyelte a játszótéren átvágó Tamást. Végre megjelent, két hosszú karját szerencsétlenül lóbálva haladt. Érdekes. Most, hogy látta barátja szenvedő arcát, tudja, hogy még mindig szereti őt. Esetleg: még mindig őt szereti? A fenyőbe! Tudja, látja, de mégsem érzi a pontos választ. Miért?

7.

Aznap este úgy feküdt le, hogy feleletet várt a fejében lakó Álom Mestertől a kérdésére: mit jelent pontosan ez az erős undorodás?

Nagyon különös álmot látott. Látta magát repülni. Hátranézett, hosszú, fátyolszerűen áttetsző farka volt és lepkeszárnyai. Mivel sivatagi forróság vette körül, beszállt egy hatalmas piramis oldalsó, nyitott kőkapuján, s árnyas, hűvös kis terembe jutott. Itt körülnézett, és nagyon megijedt, mert hatalmas, nyújtott fejű és fogas lényeket látott, meg egy

gyalulatlan deszkából összetákolta ajtót, melyre valaki egy óriási méretű, széttárt szárnyú denevért szegezett. Ennek a szerencsétlen állatnak van olyan bűzös szaga? Újra felkeveredett a gyomra, ahogy megérezte a rothadást. Sikoltozott, aztán próbálta magát megnyugtatni, ami sikerült is, és így élesebben látott már: rájött, hogy a nyújtott fejű, fogas lények egyiptomi ugrógerek csupán, s csak pillangószeme miatt látja őket olyan torznak. Aztán az is eszébe jutott, hogy a denevéreket ijesztésül szokták így kiszgezni, és érdekelni kezdte: vajon mi lehet mögötte? Valahogy alakot váltott, és kinyitotta az ajtót. Belül egy új, koromsötét világ várta. Nagy mélység és magasság, kétoldalt mellette meredek sziklafal. Egészen megrettent ettől az éjfékete mélységtől... ő egy keskeny kis sziklaúton állt, lába alatt pedig a leghatalmasabb szakadék terült el, amit valaha is tapasztalt. Azért csak tapasztalt, mert a koromfeketeség miatt semmit sem látott, csupán érzékelt. Aztán oldalra fordult egy kicsit, s észrevett a mélység felett lebegni egy teljesen sötét bolygót. Földbe gyökerezett a lába a bolygó borongós kisugárzása miatt: olyan volt, mint a Nap, teljes fogyatkozásakor. Hirtelen rájött, hogy ez az a hely, ahol a rossz érzések tanyáznak, vagyis a Pokol. Látott egy fél pár korcsolyacipőt, rápillantva újra érezte benne a lába fájdalmát, feltűnt az általa olyannyira utált nugát csokiról az ismerős macifigura, és látott egy hatalmas, fortyogó üstöt, ahol szépen, lassú tűzön éppen édesapja teste fődögéit. Nem a denevér, az csak elijesztésre szolgált, hanem ez a hely volt undorának központja! Apa teste már szálkásra főtt, mint disznóvágáskor annak idején, nagymaminál a lábában rotyogó disznóhús.

– *Saját szégyenében fő!* – hallott egy gúnyosan nevető női hangot, s mikor oldalra nézett, hatalmas istennő figurát látott maga mellett. – *Megérdemli, hagyjad csak!* – szólt az utasítás.

– *Miért?* – akarta kérdezni, de nem mozdult a szája a szörnyűségtől. Az istennő azonban mégis megértette őt, és válaszolt:

– *A bűnt büntetni kell, azért!*

Döbbsen hallgatta szavait. Azonban olyan *erőtéljes és erőszakos* volt ez az istennő, hogy nem mert egyenesen a szemébe nézni, és nem merte elmondani neki, ő mennyire szereti az apukáját. Elképzelni sem tudta, Apa mit követhetett el, ami miatt ez az istennő annyira haragudott rá, de kínlódását iszonyúan fájt látnia. Ez erőt adott neki ahhoz, hogy *az istennő véleménye ellenére, nyíltan ki merje mondani:*

– Nem tudom, mit követett el ellened, de nem is érdekel!
Bármit tett, én akkor is szeretem őt!

Sírni kezdett, aztán kivette apja testét a forró húsléből, gyenge golyócsba tekerte tetőtől talpig, mint a múmiákat szokás, szépen betette egy sírba, amely megásva várta már. Amint elföldelte, abban a pillanatban Apa megjelent a sírhalom mellett, immár épen és egészségesen.

– *Nagyon szeretlek, kislányom!* – hasított belé a hangja, megölelte őt, megint érezte arcszeszének illatát, úgy, mint régen. – *Megbocsátás!* – kiáltotta, mint egy varázsigt, s ettől eltűnt a Pokol Angyala, a feldühített istennő, és a fekete ég is megváltozott: hajnal lett belőle, s megnyílt, utat engedve mindkettőjüknek kifelé, az ébrenlét reggeli fényébe.

Katartikus volt ez az álom.

„Szóval Apa miatt undorodom ennyire a szexualitástól? De miért?” – kérdezte, de nem találta rá a választ.

Elaludt ezen a reggelen. Egészen pontosan, még este fogadott Anyuval, hogy kell-e aznap iskolába menniük, és reggel, mikor megcsördült az óra, és megjelent az álomban az erős fény, arra gondolt: na bumm, legfeljebb elveszíti a fogadást. Így szerencsére le is maradt az első óráról, úgyszemint volt semmi kedve Torna Néni szeme elé kerülni. Az öltözőben ülve várta a többieket, akik óra végén izzadtan özönlöttek be, rossz kedvük volt, mert mindenki utálta a talajgyakorlatokat és a szadista tornatanárokat. Néhányan levetkőztek és beálltak a zuhany alá, hogy eltüntessék magukról a szivacsszőnyeg jellegzetes szagát (hány zsíros hajú nemzedék állhatott rajta már fejen?), míg mások inkább a spray üdvözítő használata mellett döntöttek.

– Hé, lányok, siessetek! Paranoia tanár úr üzeni, hogy matekdolgozat lesz, ezért a szünet vége előtt mindenkinek bent kell lennie a teremben! – hallatszott az öltözőkhöz vezető folyosóról Csoti kiabálása. Böbe felállt, elindult a hang felé, ekkor kintről hatalmas puffanást, koppanást, majd nyögést hallott, szakasztott olyan hangot, mint mikor valaki elcsúszik a frissen felmosott járólapon, és alaposan megüti a fejét. Ezután megjelent az ajtóban Csotesz, kótyagosan (a meztelen lányok maguk elé kapott kézzel, sikoltozva rohantak szanaszét), és összefüggéstelenül beszélni kezdett:

– Szia, szerelmem! Eljöttem eléd, hogy megvédjelek! – azzal összefordultak a szemei, és ismét elterült.

Negyedóra múlva már hordágyon vitték ki a női öltözőből a kikerülő mentősök, az álmélkodó és irigykedő fiúk sorfala között.

– A mázlista! Mit nem adnék, ha cserélhetnék velem! Szerintetek mindent látott? – mondogatták. – Naná, kisapám!

– Ilyen az én formám – panaszkodott később a kórházban, az ágya szélén ülő Böbének. – Egyszer jutok be oda, akkor sem látok semmit! – aztán megtapogatta fájó, dudoros koponyáját. – Ilyen béna is csak én lehetek! Hát hogyan leszek így a testőröd? Jelentkezett Pedó Papa azóta?

– Nem láttam, ne izgulj! Különben is, meg tudom védeni magam, ha kell! Van gázspray, és ha megtámad, egyszerűen szembe fújom vele.

– Nem ajánlom! – szólalt meg egy medve külsejű férfi a mellettük lévő ágyból. – Az engedély nélküli gázspray használata garázdaságnak minősül! Ha pedig megvakul a páciens, amire mindig megvan az esély harci gázok esetén, akkor az maradandó fogyatékoságot okozó, súlyos testi sértésnek számít! Csak ne vegye ezt olyan könnyedén, kedveském! Egyébként: Lajos – mutatkozott be, de lekezelné nem tudott velük, mivel mindkét karja be volt gipszelve. – Én is azért kerültem ide, mert hárman megtámadtak a parkolóban, mikor be akartam szállni az autóba!

– És mi történt aztán? – kíváncsiskodott Csoti.

– Emberükre akadtak bennem, elhiheted, pajtikám! – nevetett fel öblös hangján a mackó. – Kettőt nagyon elkalapáltam (a kezem is ezt bánja, mert baseballütő volt a trógereknél), de a harmadik elszaladt. Én meg utána! Üldözni kezdtem a sötét utcán: fiatalabb koromban gátfutó voltam, csak hát felszedtem egy kis súlyfelesleget. Azért a fülét el tudtam csípni, hátulról! – nagyot, fájdalmasat sóhajtott. – Bár ne tettem volna!

– Miért, ez jogos önvédelem! – háborodott fel Böbe.

– Az, persze! – bólintott a medve. – Csakhogy én meleget éreztem a kezemben: a két ujjam között maradt annak a szerencsétlennek a füle. Hogy üvöltött! Kihívtam a

rendőrséget, azok őrizetbe vették őket, mert körözött bűnözők voltak kocsifeltörés miatt, de én sem úszom meg szárazon...

– A jogos önvédelmet? Hiszen hárman támadták!

– Igen! Csakhogy felvonultatott a védőjünk egy igazságügyi orvosszakértőt, aki elmondta, hogy az emberi fül csak akkor szakad le, ha hátulról tépik... Vagyis nekem üdöznöm kellett a támadót, aki így áldozattá vált, és a fülének a letépése a részemről önbíráskodás! Szóval, kis hölgy! Csak ne bagatellizáljuk a veszély lehetőségét!

– Azt nem hiszem, hogy valaha is letépném bárki fülét!

– És engedély nélküli gázsprayt sem használ, ugye?

– Akkor mit tegyek?

– Ez jó kérdés... – töprengett el az óriás. – Amíg a barátja fel nem gyógyul, szerezzen be egy jó kutyát! – azzal visszatért Rejtő Jenő regényéhez, amit két gipszes keze között tartott, és szabadon hagyott ujjjaival csak nehézkesen lapozott.

Csoti nyugtalansága csak fokozódott:

– Látod! Mondtam! Gyorsan meggyógyulok, és mindennap elmegyek érted, együtt megyünk suliba, és haza is kísérek, oké?

– Jó! – egyezett bele örömmel, mivel eddig minden reggel Tamással ment suliba (találkozópon: Szigony, kutya és macska... boltocska), csakhogy Kr. után 1 év óta ezek a reggeli találkák teljesen megszűntek. Tamás azóta busszal jár, a barátnőjével együtt. Végre megint együtt sétálhat valakivel! Ez a gondolat egészen feldobta Böbét. – Már alig várom! – lelkesedett.

– Csóváz! – köszönt rájuk hirtelen Tamás. – Bejöttem, hogy megnézzelek, Anyu küldött neked egy kis madártejet... –

hadarta zavartan, miközben véletlenül sem nézett Bőbére. – A szüleid voltak már? – kérdezte Csoteszt.

– Igen, Anyám meg a bratyóm, majd később visszajönnek apuval együtt. Foglalj helyet! – mutatott az ágy melletti fehér székre.

– Nem akarlak zavarni benneteket!

– Miért zavarnál? – csodálkozott Csoti.

Tamás leült, és megpróbált lazán viselkedni.

– Mindjárt itt lesz Kockacukor is! Láttam, hogy Dongót sétáltatja a kutya futtatón!

Ezen a híren mindegyikük nevetni kezdett. Dongó ugyanis egy hatalmas termetű doberman volt, aki súlyos személyiség-zavarban szenvedett, és csivavának képzelte magát. Ez főleg akkor volt kellemetlen, mikor valaki meglátogatta Cukiékat, és helyet foglalt, mert Dongó azonnal megjelent, és az ölébe kuporodott a vendégnek. Bőbe például teljesen eltűnt alatta, de nem volt szíve lelökni magáról az állatot, mert ha megpróbálta, akkor az olyan fájdalmas nyuszításba kezdett, mintha a jeges alaszakai télbe akarta volna kítaszítani. Dongó sétáltatása pedig felért egy kiadós edzéssel, ugyanis a kutya imádott fogócskázni. Tehát amikor a gazdi megközelítette a pórázzal, játékosan cselezni kezdett, és pár lépéssel odébb futott. Nagy szája röhögésre húzódott, szinte látszott, mennyire élvezte ugratni Cukorkát. Egyszer azt is megtette, hogy hajnali 5-ig üldöztette magát halálfáradt, zokogó gazdájával a lakótelepen, körbe-körbe.

– Mi volna, ha kölcsönkérném erre a két napra Dongót? – ráncolta a homlokát Csótány.

– Anyu kívágna vele együtt!

– Minek kellene Bőbének egy öleb? – érdeklődött Tamás.

– Nem mondtam? Van egy pedofil barom, aki a szerelmével üldözi. A múltkor alig tudtam elhajtani mellőle! De most innen, a kórházból nem tudom megvédeni őt!

– Értsd meg, nem akar bántani engem! Csak jó haverok vagyunk! – ellenkezett Böbe.

– Aha! Azért akarta neked mindenáron megmutatni a konyháját, meg a hálószobáját!

A lány erre már nem tudott mit válaszolni, csupán durcásan hallgatott.

– Akkor én megyek! A Mocsok Csillag próbáját péntekre halasztottuk! – mondta Tamás, és ellentmondást nem törően felállt. – Gyógyulj meg... Na, csá!

Tamás elment, s (a medvét leszámítva) ketten maradtak. Amint eszébe jutott a zenekar, Cso tin mindjárt úrrá lett az izgalom:

– Mondtam már, hogy felléphetünk az Október Fesztven? A nagy színpadon! Drukkolj, hogy maradjon a jó idő! – tekintete a levegőbe révedt, karjával pedig nagy ívű mozdulatot tett. – Elindulunk a világhír felé!

Böbe kuncogott:

– Nagyon megviselt téged ez az agyrázkódás!

– Ne vess csak! A testvéremnek van tévés ismerőse, megbeszélték, hogy velünk is készítenek riportot! Ehhez mit szólsz?

– Nem tudok mit mondani! – válaszolta szelíden a lány, és megsimogatta Csotesz kezét. – Csak azt: jó, hogy vagy nekem!

Böbe a kórházból ki jövet elgondolkodva sétált, élvezte a kellemes időt. Elképzelte a Mocsok Csillag együttes zeneileg analfabéta tagjait, amint koncertet adnak: Tamást, amint két akkordot fogva basszgitározik, Ravaszt, amint dobosként krampácsol, és az édeskedves Cso tit mint szintetizátor feno-

mént! Ráadásul bevették negyediknek Lasszót, csupán azért, mert potom áron szerzett magának a piacon egy elektromos gitárt! Lasszót, akinek semmi köze a zenéhez, viszont óvodás kora óta karatézik, és érettségi után Londonba készül, testőriskolába.

Gondolatai szabadon cikáztak. Eszébe jutott, hogy olvasta valahol – az indiaiak szerint a gondolkodás anyag. Lehet, hogy a felfeslett szálak, azok a bűdöszöldek ebből az anyagból szakadtak ki? Töprengését vékony, áttetsző szövésű fátyol kel mének látta, ami itt-ott összeráncolódott a szorongástól. Érezte, ha valaki elkezdené őt simogatni, akkor előbb-utóbb kisimulnának a gyűrődések, és ez a csodakelme finoman lebegne a lágy, meleg szélben... Vajon mit szólna Anyu, ha odabújna hozzá úgy, mint régen? Egyáltalán... beérné még Anya érintésével? Hirtelen úgy érezte, nemcsak a fejével gondolkodik, hanem a gerincével is, annak teljes hosszúságában, és még valamivel: az orrával. Szimatolni kezdett: ismerős molekulák remegtek felé. Döböntően fordult hátra, és nyert: Tamás követte őt kb. négy lépés távolságból.

– Hát te? – kérdezte csodálkozva.

A fiún látszott, bosszantja a tény, hogy lebukott. Böbe mellé lépett, és együtt indultak tovább.

– Csak erre jártam – füllentette, mire Böbe nevetni kezdett:

– *Engem* akarsz becsapni, hapsikám?

Érdekes módon, csodálatos módon, zengzetes módon NEM viselte meg a tény, hogy Kincses Tamás mind a 184 centijével itt sétál mellette, miközben fogalma sincs róla, milyen kisugárzása van, az illatáról nem is beszélve. Böbe kicsit csodálkozott, mi az ördög bújt belé, hogy nem zaklatja fel ez az erős *jelenlét*. Boldog lett a tudattól: használt a Csothinak szánt hazugság! Alig bírt Tamásra figyelni az örömtől.

– ...És ott megismerkedtem egy bácsival, aki régen világhírű állatidomár volt, és kint, Amerikában Metro-Goldwin-Mayer-produkciókban szerepelt. Képzeld, van egy Csoki nevű lova, az tud három lábon bicegni, és susorog a gazdája fülébe, ha kell... Láttam is: meglökte az öreget hátulról, aki megfordult, és akkor a ló elfordította a fejét...

Tamás csak beszélt-beszélt tovább, míg Böbe egész másutt járt. Micsoda boldogság! Nem kell átélnie nap mint nap azt a megaláztatást, hogy Tamás nem figyel rá, hogy Krisztinával jár! És szeretkezik! Most hisz a gyógyulásban! Hogy a lelke anyyi zötykölődés és meg-bántottság után végre megnyugodhat!

Egy fekete sportautó haladt lépésben mellettük. Böbe megállt, az autó is fékezett. Kinyílt az ajtó, egy férfi hajolt át az anyósülésen, a lányra mosolygott, és megpaskolgatta a mellette lévő helyet.

Böbe a barátjára nézett, s az arca szinte ragyogott a belső örömtől.

– Mi bajod? – kérdezte meghökkenően Tamás, abbahagyva a lóidomárról szóló történetét.

– Semmi! – felelte a kislány nevetve – Csak boldog vagyok! – azzal intett neki, beszállt a szuper járgányba, behúzta maga után az ajtót, s elhajtottak.

Böbe elégedetten szemlélte Tamás elképedt arcát, s legszívesebben a rockerekre jellemző, hányaveti stílusban beszólt volna neki:

„Mi van, kiscsávó? Nem tetszik?”

Az autós fél kézzel a volánt fogta és vezetett, fél kézzel pedig megsimogatta a lány haját:

– Végre itt ülsz mellettem, kicsikém! Úgy hiányoztál!

Böbe durcásan összeszorította a száját:

– Ezt most higgyem is el, ugye? Hány évig nem kerestél?

– Külföldön dolgoztam, hiszen tudod! De most kárpótollak mindenért...

– Hogyan? – kérdezte Böbe, mire a válasz csak sejtelmes mosoly volt. – És miként szólítsalak? András? Ugye, nem bánod, ha így hívlak ezután?

Nem mentek túl messzire, a Belváros felé hajtottak. Parkolót kerestek egy mellékutcában. Egymás mellett haladtak, és a férfi átkarolta Böbe vállát. A lány összerándult egy pillanatra ettől a bizalmas érintéstől, de aztán megkeményítette magát. Elvégre gyógyulni akar, vagy nem?

Az egyik legelegánsabb ékszerbolt előtt álltak meg. Egy darabig a kirakat bársonypárnákra helyezett kínálatát nézegették, aztán betértek az üzletbe.

– Gyűrűt szeretnék, a hölgy részére!

Az eladó készségesen ugrott, fiókokat nyitogatott, s percek alatt legalább száz gyűrű sorakozott előttük. Böbe káprázó szemmel figyelt.

– A legdrágábbat! – mondta András.

A nő egy újabb dobozt vett elő: ez volt a drágaköves kollekció. Kiemelt egy nagy köveset, és Böbe kezébe adta:

– Jelen pillanatban ez a legdrágább ékszerünk, gyűrű kategóriában.

A lány felhúzta az ujjára, és nézegetni kezdte. Egyáltalán nem tetszett neki, olyan közönségesnek találta a hivalkodó, nagy gyémánttal a közepén. Egy pillanatra szemébe tűnt az ára, ettől pedig megszedült.

– Nekem ez nem kell – súgta, András azonban nem törődött a véleményével. A nála lévő bőrtáskából egy köteg húszszrest vett elő, fizetett, majd a számla kiállítása után távoztak.

– Na, örülsz? – kérdezte a férfi büszkén.

Böbe inkább a zsebébe dugta a kezét, és nem tudott mit válaszolni, csak a vállát vonogatta. Aztán erőt vett magán, és úgy döntött, megadja a módját, ezért elővette lehető legudvariasabb hangját:

– Köszönöm szépen! Nagyon örülök! De igazán! - bizonygatta.

András odahajolt hozzá, ő pedig engedelmesen megpuszilta az arcának jobb, majd bal oldalát. Egy órácskát tekeregtek még a városban, beszélgettek, majd ismét autóba ültek, és a férfi hazavitte Bóbét.

A lány kiszállt a kocsiból, kezén a kissé közönséges, ám legdrágább gyűrűvel, és a lépcsőházuk felé tartva feltette magának a kérdést:

„Kit és mit és hogyan is akarom ezután?”

8.

– Ne izguljatok! Jók lesztek! – próbálta Böbe vigasztalni a fiúkat, a Mocsok Csillag első, hivatalos koncertjére készülve. Ravasz, Lasszó és Tamás szótlánul pakoltak a Ford Transit hátuljába, míg Csoti Böbe kezét szorongatta a vezetőfülke mellett. Miután bepakoltak és beültek, Csotesz testvérbátyja kiadta a jelszót:

– Indulás!

A Mocsok Csillag zenekar tagjai rockbandához nem méltó módon, sápadtan és szótlánul kucorogtak a helyükön. Pedig megjelenésük tökéletes volt: mindenki brutális fekete

bakancsot, fekete nadrágot és fekete pólót viselt, horrorelemekkel az elején. Böbe fekete rúzzsal kissé átszabta az arcukat, mint Alice Coopernél látta: szemvonaluk alatt és fölött függőleges „bemetszés”, szájsarok lefelé húzva. A hajukat középen gondosan az ég felé zselézte, az eredményből piros és fekete hajszínező sprayjel izgalmas taréjt komponált.

– Úgy nézel ki, tesókám, mint drága jó nagymamánk kendermagos kakasa! – mondta piros tarajos öccsének Nagycsótány, nem foglalkozva a ténnyel, hogy ezt a pórias megállapítást a Mocskoknak mennyire rosszul eshet hallani. Hát testvér az ilyen? Ahelyett, hogy a pankrátorok edzőihez hasonlatosan így heccelné őket:

„Ki a legjobb?”

„Miiiiiii!” – üvölténék vérengző hangon, válaszul.

Az ég meghallgatta a fiúk imáját, s még mindig tartott az indián nyár. Üzemeltek a körhinták, kisgyerekek lovacskákra görcsölve forogtak körbe-körbe, és integettek vattacukros szájú szüleiknek, aztán durrogtattak a céllövöldék, vagyis minden adott volt ahhoz, hogy előidézzék egy békebeli vurstli hangulatát. Kivéve talán azt, hogy a nagy színpadon egy profinak tűnő banda dühöngött.

– Ezek után jövünk mi? – kérdezte Lasszó, aki Londonba készült, testőriskolába, most mégsem volt önbizalma tetőfokán.

A tökéletes hangzás ellenére a kutya sem törődött a fellépő zenekarral, a nézelődők továbbra is a kézműveskunyhókat járták, vagy az Erdélyből jött asszonyok kiteragetett juhszőr gubáit és szötteseit nézték. Kicsit távolabb valaki lelkesen pikulázott, körülötte álltak páran, és elismerően bólogtattak.

A profik ezalatt befejezték a számot, majd megköszönték saját maguknak a produkciót, és Tamás egyedüli emberként

megeresztett egy éles, nagy füttyöt, míg meghajoltak. Hamarosan kiürült a színpad, és következhetek a Mocsok Csillag-koncert előkészületei. Négy óra volt a megbeszélrt időpont, tehát a gimnázium tanulói az alkalomhoz illő, elvadult öltözékben, némiképp punkosra véve a stílust, gyülekezni kezdtek a „dühöngő” területén. Négy óra tizenöt perckor pedig már egész komoly nézősereg állt össze, szülőkből, rokonokból, barátokból és osztály-, évfolyam-, valamint sulistársakból.

– Ugye, milyen édesek? – kérdezte Kincses Tamás édesanyja teljesen komolyan, és az elvetemült külsejű fiatalokra mutatott.

– Az, cukorfalatok! – válaszolta Böbe mamája, és rejtve megszorította Műfater karját.

Az izgalom a tetőfokára hágott, mikor az együttes végre elhelyezkedett, és felvették a kezdő pozíciót. Tamás mint vezető zombi, magas szárú bakancsba bújtatott 45-ös lábával ütni kezdte a taktust, majd adott jelre elkezdődött az őrzöngés. Mivel az együttesnek nem volt házi költője, sem dalszerzője, ezért azt találták ki, hogy magyar népdalokat zenésítenek meg, metál hang-szereléssel. Tehát feldübörgött az „A csitári hegyek alatt” című nóta, olyan hangerővel, hogy a színpad előtt (a másfél méternél magasabb hangfalak közelében) álló, és addig édesdeden mosolygó rokonoknak majdnem leégett a hajuk. A gimnázium erre az alkalomra punkká maszkírozott tagjai azonnal sikoltozni, lökdösődni és pogózni kezdtek, melynek láttán néhány, távolabb sétálgató szülő abbahagyta a rózsaszínű vattacukrok legelését, kisgyermekük pedig porba ejtették a sípos seggű kakasnyalókákat. Böbe nagyon jól mulatott, és igyekezett a lehető legtöbb arcot lefényképezni.

Ravasz mint dobos úgy krampácsolt, mint még sohasem, majd beszakítva a dobok tetejét. Tamás nem brillírozott ugyan a húrokon, viszont legalább kellő ütemben tudta rázni a fejét és a felsőttestét, mellette Lasszó, a potom áron vásárolt gitárjával, úgyszintén, bár amikor Lasszó ritmust tévesztett, akkor kánonban rázkódtak tovább, és ez egy kicsit megzavarta az összhatást. Csótány mint billentyűsfejedelem (az alsós kori furulyaóráknak, valamint testvérbátyja által tartott gyorstalpalónak köszönhetően) viszonylag megbízhatóan tartotta a dallamot, és próbálta figyelmen kívül hagyni a kánonban dülöngelő gitárszekciót, valamint az édesanyja háromlábú konyhai puffján vergődő verőlegényt, mert ha egy kicsit is rajtuk felejtette a fülét, akkor mindjárt reménytelenül összeakadtak az ujjai. A hosszú felvezető rész után végül majdnem egyszerre sikerült belekezdeniük az éneklésbe:

„A csiiiiitááári hegyeeek alaaaaatt cbuff bababaram-bababaramm-cbuff-cbuff, réééégen leeesett a hóóóó nyihahahahaü!" – különböző hangszínű sikoltozásuk hallatán az egész Október Fesztiválban megállt a zibongás, még a pikulásban is bennszakadt a fütty, és az a rengeteg ember egyszerre fordult a színpad felé. Hát, táthatták is a szájukat, mert nem mindennap hallhattak ilyesfajta csodát! A „cbuff-cbuff" az a dobos által sűrűn csapdosott cintányér volt, míg a „nyihahaha" a gitárosok által lóvá nyagगतott gitár. Amikor ahhoz a részhez értek, hogy:

„Azt hallottam cbuffcbuffcbreff kisaaaangyaloom, véééleeed esett el a lóóóó, nyihahahaha..." – akkor a távolabb álló, elképedt emberek közül az egyik felrikoltott:

– Nem engedem a gyermekem lelkét ilyen zenével megfertőzni! – azzal a babakocsit félrerúgva, kiürült sörösüvegét elhajítva, teljes erőből a színpad előtt álló

tömegbe rohant, és hogy tettekkel is nyomatékot adjon fertőtlenítési szándékának, megtaszította a legközelebb állógálót. Aki nem volt más, mint a krampácsbajnok Ravasz édesanyja, a lakótelep elismert gyermekorvosa. A doktornő sikoltva csapódott Tamás anyukájának, de az utolsó pillanatban meg tudott kapaszkodni. Persze ezt az akciót jól látta az éppen a szemük fényét videózó édesapa is, aki a kameratokat meglengetve azonnal úgy megcsapta hátulról a megvadult vattacukrost, hogy az belejajdult. Mintha a punkokból álló kemény mag csak erre a kipattanó szikrára várt volna, úgy döntöttek, most aztán valóban kezdetét veszi a Vértörős Október Fesztivál! Ezért üres flakonokat kezdtek mindenfelé hajigálni, valamint a pogózást öklözéssel is kiegészítették, úgyhogy mire a zenekar azt a sort dalolta:

„Kitöööörteeed a kezeeeeedeeeeeeet!” – már javában állt a színpad körül a balhé. Kicsit nehezen tudták folytatni, mert a flakonok, papírgalacsinok, banánhéjak és fél pár tornacipők őket is utolérték, de mivel azt gondolták, ez az igazi „koncert fíling”, rendületlenül nyomatták a zenét tovább. Így nem is csoda, hogy az előbbi nézeteltérés kezdett tömegverekedésméreteket ölteni. Nemsokára megjelentek a rendőrautók, és gumi botos rendőrök próbálták kiemelni a tömegből a kötözködőket. Az édesanyák és rokon nénik sikoltoztak, miközben keményen dolgoztak retiküljeikkel, és csapdostak, akit értek, jogos önvédelem gyanánt, míg az édesapák és férfi hozzátartozók keményebb eszközökkel védtek halálfejnék maszkírozott kicsinyeik érdekeit. Hamarosan megjelentek a színpadon a rendezők, és megkérték a Mocsok Csillag tagjait, azonnal hagyják abba a zenélést, különben baj lesz, valamint a tömegben együtt sodródtak az emberekkel a kamerások is, néhány hatásos közelit felvéve a verekedőkről. A zenekar

azonban a nagy közönségsikerre való tekintettel nem hagyta abba a zenélést, egészen addig, míg valaki mondat közben le nem csapta a biztosítékot. Meglepő, súlyos csend szakadt a tájra, melynek hatására abbahagyták a sipákolást az életes hölgyek, a kiabálást a férfiak, a rendőrök pedig bilincsbe verve vezették el a verekedés ittas kirobbantóját, aki még így is köpködött és rugdalózott, valamint néhány önfeledt punkot, akik ujjukkal V betűt formázva, bekiabáltak a tévécsatornák kameráiba:

– Csil-lag, Csil-lag, Mo-csok Csil-lag! Hipp-hipp hurrááá!

Ezt a mondatot aztán így kommentálta a mikrofonba kapaszkodó tudósító:

„Ma délután szélsőbaloldali fiatalok csaptak össze a rendőrökkel...”

– Így lehet hinni a médiának – mondta Műfater, és megpróbált utat törni a tömegen keresztül, a ringlispilek irányába.

– Böbikém, töröld le a szádról ezt a borzalmas fekete rúzszt, mert úgy nézel ki, mint egy éti csiga, miután jóllakott földdel – rendezkedett Anya zaklatottan, azzal előhúzta a zsebkendőjét, és odanyújtotta a lányának. – Ne keltsünk több feltűnést!

– Jaj, olyan izééé vagy! – méltatlankodott Böbe. Annyit dolgozott otthon a rockersminkkel, és amikor a tükörbe nézett, olyan dögösnek érezte magát! Felesleges volt! Anyu minden önbizalmát elvette ezzel a mondattal! Mintha egy gombot nyomott volna meg benne, sírni kezdett, és szó nélkül törölte szájáról a rúzszt. Mindig hajtott egyet a zsebkendőn, s egyre gyűltek a fekete szájnyomok a fehér anyagon.

Egy félreeső helyen megálltak, és Műfater együttérző arccal nézett rá:

– Szerintem igazán csinos vagy! – mondta, mire Anya felcsattant:

– Védj csak, aztán olyan elfuserált lesz, mint az... – nem tudta befejezni a mondatot, mert Múfater villámló szemmel nézett rá:

– Elég lesz! – szólt erélyesen, majd Böbe felé fordult.

– Mi hazamegyünk, gyerek, te nyugodtan maradj a barátiddal, és ünnepeljétek meg a... hm... sikert. Ha érted kell jönni, telefonálj! – megölelte a kislányt, s a fülébe súgta: – Ne törődj Anyáddal, tudod, a maga módján jót akar!

Böbe már egyedül volt, és a Mocskokat kereste a szemével, mikor még mindig az édesanyjáról gondolkodott. Anya egy tündér, aki zsarnok is egyúttal. Olyan eréllyel tud rászólni, hogy Böbe mindjárt kisnyúllá változik, s elveszíti kardhal-jellegét. *Pedig néha kardhalnak lenni is muszáj! Hogy az ember megvédje magát! A belső szabadságát, az önállóságát például!*

A Mocsok Csillag zenekar már a Ford Transitnál pakolt.

– Mi a baj? – kérdezte Böbe, a fiúk szomorúsága láttán.

– A nagy bukta, az a baj! – sóhajtott Csofi.

– Eltiltottak minket az összes nyilvános szerepléstől, az a baj! – felelte Tamás.

– Egyest kaptam matekból, és Paranoia Püpi beszélt a mesteremmel! Nem járhatok edzésre, míg ki nem javítom a jegyemet! – panaszkodott Lasszó.

Egy pillanatra mindenki elcsodálkozott a jövődöbeli testőr kifakadásán, aztán Ravasz visszatért az eredeti témához:

– Viszont benne leszünk az összes híradásban! – fanyalgott.

– Elindultatok a világhír felé! – mondta Nagycsótány nevetve.

Befejezték a rakodást, és tétován álldogáltak néhány percig:

– Most mihez kezdjünk? – kérdezte Csoti, miközben fél kézzel magához ölelte Bőbét.

Tamás, akire mindig is nagy hatással voltak filmélményei, elővett egy üveg whisky a hátizsákjából, és lecsavarta a kupakját.

– Igyunk! – javasolta, és mindjárt le is nyelt egy jó nagy kortyot. A többiek igyekeztek nem röhögni fancsali arca láttán. – Hú, de éget! – lehelte.

A többiek sem hagyták ki a potyapiát, Nagycsótányt kivéve, aki igazi sportember volt, s különben is, vezetett. Bőbe sem kívánt inni, és összevont, rosszalló tekintetét látva Csotesz csak éppen megnedvesítette a száját az erős italban.

– Elviszlek benneteket egy helyre, ahol kicsit kiereszthetitek magatokból a gőzt! – mondta Nagycsótány, majd mindannyian beültek a kocsiba, és elindultak.

– Éljen a rock! – kiabálták az egyszeriben macsóvá változott Mocskok a hátsó ülésen, és végre-valahára (hangszereiket csak kézmozdulatokkal, illetve szájjal utánozva) előadhatták teljes terjedelmében a számukat.

– A csitári hegyeek alatt rééégen leesett a hó! – harsogott az autó, Bőbe pedig bandzsított a néhol bizony meglehetősen hamiskás hangok hallatán.

Amint a banda a Pitbull Pöröly felé tartott, az út szélén, egy kihalt részen gyönyörű, miniszoknyás lányt láttak bandukolni. Nagycsótány lassított, így azt is észrevették, hogy a lány arca könnyektől csillog:

– Nem jössz velünk, szépségem? – kérdezte tőle a letekert ablakon keresztül.

A fiúk is mindjárt kinyitották az egyik ajtót, és összekulcsolt kézzel könyörögtek neki, hogy tartson a csapattal. A hosszú combú nem kérette magát sokáig, megrázta fürtjeit, sminkjét óva letörölte könnyeit, és beszállt a Mocsok Csillag tagjai mellé.

„Micsoda hülye tyúkók vannak!” – gondolta Böbe megvetően, hisz' ez a lány nem ismerhette a Mocskok amúgy szelíd természetét, és (pláne ezzel a démoni sminkkel) akár szadisták is lehettek volna!

– Ich bin Deutscher – mondta a bódító parfümillatba burkolt idegen, miközben beóvakodott Ravasz és Lasszó közé.

Egy pillanatra a fiúk abba hagyták a nagyhangú hadoválást, mert ők angol-olasz szakra jártak. Ravasz találta fel leghamarabb magát, ő alsó tagozatban fél évig németet is tanult.

– Wie ist izé... dein Name?

– Óh, Charlotte – lehelte a lány.

– Charlotte! – mondta rajongva Ravasz. – Ich bin Ungarn!

A lány bólogatott és mosolygott. Lasszó (aki óvodás kora óta Londonba készült, testőriskolába) szintén bekapcsolódott a társalgásba:

– Ich! Rugby! – mutatott önmagára, miközben kihúzta széles vállait. – Gút! And you are very schön, do you know?

Böbe megszorította Csoti kezét, és egymásra nevettek. Tamás elcsípte ezt a cinkos kis félmosolyt, egy nagyot kortyolt a whiskyből, és a továbbiakban inkább kibámult az ablakon, és fél füllel hallgatta csak a keverék nyelvű kuruttyolást. Ravasz nagyon kevés dologra emlékezett gyermekkori olvasmány-élményeiből, ezért amíg a lány nagy hévvel beszélt valamiről, ő csak helyeselt, és szerényen megjegyezte:

– Es ist möglich.

Esetleg:

– Ist das möglich?

És amikor Charlotte furcsán pillogott rá, akkor kivágta az adu ász mondatát:

– Ich behaupte das Gegenteil!

A lány feltette a két kezét, így jelezve, a továbbiakban feladja a kommunikációra tett minden kísérletét. Nagycsótány fékezett, a kocs megállt, pontosan a Pitbull Pöröly bejáratával szemközt.

– Kiszállás! – kiáltotta.

Mivel Tamás egyáltalán nem szokott inni, így rajta mutatkozott meg leghamarabb az alkohol hatása. Kicsit dülöngélve, de célirányosan indult Nagycsótánnyal a bejárat felé. Ravasz megfogta Charlotte kezét, s mivel az nem ellenkezett, nagy boldogan követte Tamást. Lasszó dűnnyögött valamit arról, hogy Ravasz egy szemét, és ő mint igazi magyar rögbis és karaté, nem fogja annyiban hagyni a dolgot.

Böbe fél szemmel Tamást figyelte, mert aggódott érte.

– Mi a gondja? – bökött ál lával barátja felé.

– Á, hagyd csak! Összeveszett Krisztinával – válaszolta Csoti.

– Szerintem nem normális a pasi! Azt mondta annak a szerencsétlen kislánynak, hogy szakítsanak, mert úgy érzi, ő már nem elég aktív ebben a kapcsolatban!

Böbe szíve nagyot rúgott a mellkasában.

„Mégis rájött? Mégis tisztázta magával?” – csodálkozott, de aztán ismét megjelent benne az a kaján, nyers nevetés. – „Biztos megunt a nőt... és egy új jelent meg a láthatáron. Egy olyan nagy mellű, könnyen kapható! Megérdemli, legyen vele boldog!” – és megfogadta magában, hogy ez a *kérdés nem érdeklí tovább*.

Csoti átölelte a derekát, és a füléhez hajolt:

– Remélem, nincs itt az a haverod!

A lány megrázta a fejét:

– Nyugi, nem lesz, mert elutazott! – amint kiszaladt a száján a válasz, mindjárt megbánta, hogy szólt.

– Beszéltél vele? – kérdezte Csotesz döbbenetben. – Mikor?

Böbe nagyot sóhajtott, és nem jutott eszébe semmi hazugság:

– Amikor te a kórházban voltál. Mindjárt az első napon. Tudod, meglátogattalak, aztán kijöttem, és hazafelé tartottam éppen, mikor utánam jött.

– Bántott?

Böbe látta barátja felindultságát, ezért úgy döntött, mélyen hallgat a méregdrága gyémántgyűrűről.

– Á, a fenyőt! Beszéltem vele pár szót, és egyszerűen hazamentem.

Csotesz megkönnyebbült kicsikét. A Pitbull Pöröly metál részlegében tartózkodtak éppen, ahol élő zene szólt a kishírnépadon. A hangerőtől meg a farkasüvöltéstől alig hallották egymás szavát. Csoti kezénél fogva nyugodtabb helyre húzta a lányt, aki a falnak támaszkodott, míg a fiú közel hajolt hozzá.

– Tudom, hogy múlt héten születésnapod volt. Megtanultam neked ajándékba egy verset, Szabó Lőrinctől... – megköszönte a torkát, egy pillanatig erőt gyűjtött, majd belekezdett. – Szeretlek, szeretlek, szeretlek, egész nap kutatlak, kereslek, egész nap sírok a testedért, szomorú kedves a kedvesért...

Böbe nézte a fiút, és mosolygott. Miként perzselt, parázslott szavalás közben a szeme! És milyen kár, hogy egy icipicit gyerekes felhanggal mondta el a verset!

– Nagyon szép volt, köszönöm! – mondta Böbe a végén, és futó puszit nyomott Csoti szájára. – Csak az a kár, hogy nem

felnőtt hangon mondtad el... Akkor még szenvedélyesebb, még hatásosabb lehetett volna!

Mintha ostort pattintott volna a fiú mellett, s ez az ostor beszakította volna a dobhártyáját, úgy megrázkódott e válasz hallatán.

Böbe rögtön megértette, ártatlannak szánt megjegyzése milyen fájdalmat okozott.

„De hülye vagyok!” – gondolta. – „Miért nem elégszem meg annyival, amennyit *tud* adni?”

– Kérlek, ne haragudj! – mondta hangosan, és odabújt hozzá. Másodpercekre kisimult a belső csodakelme attól a szeretetteljes érintéstől, ahogy a fiú megsimogatta a hátát. Jó volt hozzábújni, mert béke töltötte el, s ez olyan szokatlan volt számára, hogy érzett egy kis meghatottságot.

„Érdekes, ha az egyikkel vagyok, elmosódik a másik!” – állapította meg boldogan.

Később visszatértek a belső térbe, ahol legnagyobb meglepetésükre Kincses Tamást látták a fellépő zenekar előtt, a mikrofonnál. Hullarészegen üvöltötte a mikrofonba:

– Nanaannanana! – miközben a banda egy ismert számot játszott, melyet Tamás, ha hangjával nem is, de feje bólogatásával és felemelt mutatoujjának billegtetésével mindenképpen megpróbált követni. Néhányan sörösüveggel a kézben álltak az előtérben, mások pedig „zúztak”, mert láthatóan élvezték a bizarr előadást.

– Szedjétek le, mielőtt megint verekedés lesz! – aggodalmaskodott Böbe, aki hitt Tamás földöntúli hatalmában, vagyis abban, hogy mindig történik valami zűr körülötte.

Csoti intézkedni próbált, és a fiúkat kereste tekintetével. Meg is találta Lasszót, éppen Charlotte-tal táncolt. Érdekes, az

előbb még Ravasz volt a partnere! De őt sehol sem látta. Végül intett a pult mellett limonádét szűrőcső testvérének, és együttes erővel leráncigálták Tamást a színpadról.

– Hagyjátok, olyan jó a kiscsávó! – kiabált rájuk az időközben kialakult rajongótábor.

– Ez nem a mi világunk! – állapította meg Böbe a nagy hajú, bőrszerkós, tetovált fiatalokra nézve. – Menjünk innét!

Nagycsótány helyeslően bólintott, és begyűjtötték a többieket is.

– Éljen a rock and roll! – kiabálta Tamás, mire kórusban huhogtak vissza a rockerek válaszul.

– Csak most az egyszer érjünk haza! – szorongott Böbe, miközben egyik oldalról ő támogatta Tamást, a másik oldalról pedig Csótány. Ez a rendszer működött is volna, csakhogy a jövődöbéli fizikai Nobel-díj tulajdonosa „Gólya viszi a fiát!” akart játszani, és időnként – barátai nyakába kapaszkodva – felemelte mindkét lábát. Böbe az első ilyen bakugrásnál összerogyott, Tamás pedig rázúdult, és maga alá temette. A két Csotesz nagy nehezen leemelte róla, és közösen cipelték az autó felé.

– Olyan vagyok, mint Janus! – üvöltötte a részeg, miközben a kocsiba tuszkolták. – Az egyik arcom sír, a másik meg nevet! Hahahaha! Jahahahajjj!

– Nincs magánál a szerencsétlen! – dühöngött Lasszó, aki szintén Janus-arcú lett (Ravasszal együtt), ugyanis Charlotte sehogyan sem tudott kettejük között választani. Végrevalahára bezárult mögöttük az autó, és elindultak.

– Borzasztó! – kiabált tovább akadozó nyelvvél Kincses Tamás. – Mitől látom snittekben a világot? Az előbb kinyitom a szemem, hát a hangfal előtt állok. Snitt! Kinyitom a szemem, a kör közepén pogózom. Snitt! Újra körülnézek, hát egy olyan

rettenetesen csúnya nővel csókolózom, hogy magam is megijedek tőle.

– „Jaj, anyám!” – kiáltok. Snitt! Legközelebb, mikor felébredek, épp a WC felé menekülök előle. Snitt! Sikoltozva bezárom magam az egyik kalitkába. Snitt! Erre rám töri az ajtót! Olyan, mint egy vámpír, amikor mosolyog! Snitt! Itt, azt hiszem, elájultam.

Ravasz és Lasszó nevettek, mert tényleg így történt. Nagy csapatban követték őket a rockerek, mert mindenki kíváncsi volt a 140 kg-os, örült arcú hajadon, valamint a hozzá képest friss metálpipinek számító Tamás románcára. A rövid, ám szenvedélyes kapcsolatnak Tamás eszméletvesztése vetett véget. Később, amikor már magához tért, ezért is engedték fel a színpadra:

„Hadd örüljön az életének a nyomorult kis fickó!” – mondták rajongói.

Böbe a fejét ingatta, mert nagyot csalódott barátjában. Hirtelen szánandó alaknak látta, aki képes odáig süllyedni, hogy az ájulásig leissza magát! És mindenféle nőkkal csókolózik! Fúj, de visszataszító!

A fiúkban hirtelen bent rekedt a nevetés, mert egy rendőr körözött elemlámpájával az út szélén.

– A fenyőbe! Meg kell állnom! – vette át Böbe szava-járását Nagycsótány, és fékezett.

– Jó estét, a személyi irataikat kérnénk! Maga pedig ezt fújja meg szépen! – mondta a rendőr udvarias hangon, miközben egy szondát nyomott Nagycsótány kezébe.

A Mocsok Csillag tagjai ijedten kapkodtak hátizsákba, farzsebbe az iratok után. Még Tamás is tartotta magát, nyilván egy éberebb snittnél járt éppen.

– Passport, bitte! – makogta Ravasz Charlotte-nak, mire a hölgyike kicsit elsápadt. Mindenki kiadogatta a személyiket, a „yard” pedig egymás után nyitotta ki őket s olvasta fel a neveket:

– Hopka Erzsébet! – Böbe megbillegtetette az ujjait, a rendőr bólintott, és visszaadta az apró könyvecskét.

– Tóth Bálint! – Nagycsótány mosolygott, és átnyújtotta az időközben meglett forgalmit is.

– Tóth Krisztián! – Csotesz zavartan nézett maga elé.

– Kincses Tamás!

– Jelen! – kiáltotta Tamás, mintha a katonaságnál lenne.

– Takács László Tihamér! – ezt hallva mindenki kuncogott, mert Lasszó eddig sikeresen titkolta az osztály előtt a keresztségben nyert második nevét.

– Ravasz Imre!

– Teveren Ákos Norbert!

Összenéztek. Ki a frász az a Teveren Ákos Norbert? Már éppen visszaszóltak volna, hogy ilyen személyt nem ismernek, mikor Charlotte kisasszony, tökéletes magyarsággal, ámbátor meglehetősen bátortalanul kiszólt Ravasz és Lasszó közül:

– Én volnék!

A fiúk döbbenten néztek rá, a rendőr úgyszintén. Szó nélkül visszaadta az iratokat, egy pillanatra a sapkájához emelte a kezét, Nagycsótány pedig kacsázni kezdett a volánnal, mikor elindultak. Körülbelül egyperces néma csend honolt az autóban, egészen addig, míg ki nem értek a rendőrök látószögéből, mert akkor újra megálltak. Ravasz kiengedte a hangját, és megragadta Teveren Ákos Norbert jobb karját:

– Ki a fene vagy te?

– Még jó, hogy nem csókolóztunk! – rázta a hideg Lasszót.

Ravasz kicsit túl sietősen vágta rá:

– Igen, még jó!

Böbe és Csoti összenevettek, míg Teveren Ákos Norbert törekeny külsejének, valamint műkörmös kezecskéjének ellentmondva kitépte magát Ravasz szorításából, úgy, hogy fél kézzel durván hátralökte, ő maga pedig átlépett rajta. Feltépte az ajtót, és sebesen szedve hosszú lábait belefutott a sötétségbe.

– Remélem, mára ez lesz az utolsó snitt! – kívánta Kincses Tamás, háborgó gyomrára szorított kézzel, a szerencsétlen sorsú fiú után nézve az ablakon keresztül. – Vagy mégsem? – kérdezte bátortalanul.

– Jaj, neeee! – üvöltöttek a többi Mocskok válaszul.

9.

– Na, milyen volt az estétek? – kérdezte Műfater, míg eltolta Böbe íróasztalát a faltól. Mivel az egész szoba nem volt túl nagy, így sok bútor sem fért bele, tehát hamar végeztek a pakolással.

– Milyen lett volna?! Mint a koncert... – válaszolta Böbe, és Anyával együtt kihúzott egy nagy nejlon lepedőt, azzal védve a szoba közepén felpúpozott holmikat.

– Csendes ünneplése a muzsikának – nevetett Anya, és elővette a festékeshengert. – Belemártod, lehúzod, hogy ne csepegjen, és már kenheted is vele a falat.

Böbe megfogta, és éppen nekiállt volna, mikor Anya ismét megszólalt:

– Vegyél fel papucsot, mert felfázol. És mondtam, hogy töröld le a hengert, mert mindent összecsapogtatsz!

Böbének eszébe jutott, hogy annak idején, mikor pszichológusnál járt, az felvette a Rorschach-tesztjét. Vagyis tintapacákat kellett néznie, és elmesélni, milyen alakot lát kifermálódni a foltokból. Persze csak Pszicho Néni tudta a megoldást: azzal, hogy a kezében tartott képről beszél, mondjuk saját magát elemzi éppen. Az anya-tábláján egy tündéri, vidám kis figurát látott, olyat, mint Kiss Manyi (aki a Filmmúzeumban a „Jaj de jó a habos sütemény!”-t énekl), de ha hosszabban szemlélte, akkor olyan komor törpe zsarnok lett belőle, mint Napóleon. Aki ott áll mellette karba font kézzel, és állandóan irányítja őt. Most érezte igazán, mennyire találó volt ez a megállapítás!

Miként magyarázza el Anyunak, hogy ezt a festést *segítség nélkül*, egyedül szeretné véghezvinni? Ott állt vele szemben, és csak szorongatta azt az átok festékhengert, és mérlegelni kezdett. Ha a felgyülemelő dühöt kiengedi magából, akkor tutira vehető a sértődés és ajtócsapkodás. Még előtte van a dolgoknak! Még megakadályozhatja a vihar kirobbanását! De minden egyes megszólítással:

– Kis ügyetlen vagy, add csak ide, majd én megmutatom! – egyre gyengült benne ez az elhatározás.

Műfater ránézett Böbére, szája rángatózásából levonta a szükséges következtetéseket, és inkább kiment a szobából. Csak Anya nem vette észre magát! Ez hihetetlen! Nem és nem! És ekkor megtörtént az, aminek nem lett volna szabad megtörténnie.

– Tudod mit, anyukám?! – vágta bele Böbe a hengert a vödörbe – Akkor csináld magad! De engem véglegesen hagyj ki ebből a játékból!

Durr! Az ajtó becsapódott, és Böbe elérte, amit akart. Kiürült a szoba, egyedül lehetett végre a barackszín festékkal,

a szobájával és a dolgaival. Meg a gondolataival. Mégsem dobódott fel a lehetőségtől. Anyának miért kell mindent elrontania? Miért nem veszi észre, hogy nem kis hülye már? Hisz' 17 éves, majdnem felnőtt lány! Elment a kedve az egész festéstől. Letépte a nejlont az ágyáról, és hasra vetette magát. Haragudott Anyára, de haragudott saját magára is. Hiszen egyúttal ő a szívének az egyik legdrágábbja, és mégis folyton megbántja, pedig az elmúlt 17 esztendő alatt már kiismerhette a természetét! Nem kellett volna kimondania azokat a szavakat! Pedig Pszicho Néni arra tanította, próbálja megfogalmazni a benne rekedő érzéseket, és mondja ki őket hangosan. Mint a görög mitológiában Midasz király szolgája, aki egy kis gödröt fúrt a földbe, abba sóhajtotta bele uralkodója titkát. De lebukott: azon a helyen egy nádszál sarjadt, amit valaki letört, sípot készített belőle, és a nád szélteben-hosszában regélte aztán a király szégyenét. Hát, ő lyukat nem áshat a betonba, áruló nádszál sem nőhet a padlószőnyegből, mégis csak halkán merte elmondani bűját, nehogy a papírvékony falakon keresztül odakint is meghallják:

– Pandamaci, figyelj! Azt hiszem, Anya birtokol engem – suttozta. – Tudod, mi jut eszembe? Miki bácsi mesélte történelemórán, hogy a középkorban minden nemesembernek volt saját címerével ellátott pecsétnyomója. Forró viaszt csepegtettek a papírra, és addig, míg az lány volt, bele nyomták. Anya is ilyen pecsétnyomó! Azt szeretné, ha a címerétől Anya mintázatú lenne az arcom! De mit tegyek, ha nekem saját cirádáim vannak? – Tetszett neki az ötlet, ezért tovább fűzte.

– Persze ebben a rajzolatban vannak elemek, amiket neki köszönhetek... Szerinted mit vettem át? – elnevette magát. –

A kardot fogó kezet, nem? Fú, de rondán tudok zsémbelni! Meg a mosolygó száját, talán...

Papírt és ceruzát vett elő, és megpróbálta elkészíteni saját címerét. Addig firkált, amíg el nem szundított felette.

– Ébresztő! – hallotta valahonnan távolról Műfater hangját.
– Itt a barátnőd!

Böbe jobbnak látta, ha gyorsan felül, mert Kockacukor mellett Dongó kutya nagy orra, nyalakodó szája is feltűnt a felnyíló szeme elé táruló képben, és vészesen közeledett felé.

– Mi elmegyünk bevásárolni! – mondta Műfater. – Éreztétek jól magatokat!

– Dongó, maradj már! – próbálta a hízelkedő kutyát távol tartani magától, majd Kockacukor kipirult arcára nézett és el nevette magát. – Megint fogócskázatok?

– Te, az agyamra megy ez a dög! – sóhajtott Cukor, és leült mellé az ágyra. – Legalább lefogynék ettől a sok futkározástól... De nem! Egy kiló sem mozdul!

– Talán ha kevesebb mákos nudlit ennél! – jegyezte meg Böbe.

Cuki az édesség- és tésztaevés (különös tekintettel a nudlira, csipetkére és nokedlira) gyönyörteli szenvedélyének hódolt már kisgyermekkorától. A „drogos” elnevezés mintájára nyugodtan nevezhették szerettei „nokedlisnek”, mert ahányszor megpróbált leszokni eme fenséges étetről, mindig heves testi fájdalmakkal reagált. Barátnője megjegyzésére ezért fáradtan legyintett, mert úgy vélte, csak akkor volna esélye fogyásra, ha bekerülhetne egy olyan szado-mazo klinikára, ahol a pácienseket jó erős kötéllel a székükhöz kötik. És szigorúan büntetik, ha csak ácsingózni mer a spagetti után. De erre a legcsekélyebb esélye sem volt, így maradt az akaratgyengeség és a plusz kilók.

Dongó kutya ezalatt körülnézett a szobában, kényeskedve emelte fényes, fekete lábait a barackszín festékcseppek elől, majd kiválasztotta a számára legszimpatikusabb fotelt. Vagyis odaállt Böbe mellé, egészen vékony hangon fuvolázni kezdett, majd egy határozott mozdulattal rátette bal mancsát a kiszemelt ülőalkalmatosság combjára. Mivel a fotel nem tiltakozott, hanem nevetni kezdett ennek az esdeklő magatartásnak a láttán, rövidesen követte azt a kóbor mancsot Dongó többi testrésze is.

– Neki sem ártana egy kutyapszichológus! – jajgatott Böbe a hatalmas kutya súlya alatt. – Miért képzeli egy ekkora állat ölebnek magát?

Kockacukor megszemlélte a vödör tartalmát, és belemártotta a festékbe a teddyhengert.

– Nekiállunk? – kérdezte, azzal felvette a készenléti pozíciót a fal mellett.

Böbe sóhajtott, és igyekezett elfeledni Anya kioktató szavait, a haragját. Szeretett volna felkelni is, de a kényelmesen elfészkelődött kutya nem engedte. Böbe azonban ismerte már a gyengéit:

– Gyere, Dongó, adok neked egy kis kaját! – kiáltotta, mire a doberman rögtön ugrott, és fülét hegyezve topogni kezdett az ajtó előtt. A lány mosolygott, kivezette a konyhába, egy előkészített kis tálba öntött neki ebédmaradékot, majd magára hagyta vele.

– Szóval, milyen volt a koncert?

– Nagy hatású – nevetett Böbe. – A tömegverekedésről tudsz, de az utána következő buli! – undorodva rázta meg magát. – Tamás úgy viselkedett, ahogy vártam. Annyira részeg volt, hogy leállt csókolózni egy idegbeteg nővel, utána a színpadon énekelt, aztán meg összehányta Csofiék kocsiját! Én

kicsi korom óta felnéztem rá, de mostanában olyan... szánandó!

Kockacukor kuncogott:

– Na, csak ne kezeld le azt a fiút! – hirtelen abbahagyta a festést, és barátnőjére nézett. – Tudod, vannak emberek, akik olyanok, mint azok a különleges kristályok. Forगतod, nézegeted, és mindig találsz rajta új csiszolatot, ha meg a fény felé fordítod, mindig látsz rajta egy új színt. Az ilyen pasit harminc év múlva sem unnam!

– Ezt szépen mondtad. Csakhogy én Tamást egy ganajtúró bogárnak látom, nem pedig hegyikristálynak.

– Biztos, hogy jól látod? Nem csak rád reagál olyan furán?

– Rám reagálna furcsán? Miért? Évek óta türelmesen hallgatom a nagy dumáját. *Miért éppen velem viselkedne másképpen?*

– Mert tart tőled. Félt attól, hogy megsebzed. Észre sem veszed, de sokszor olyan agresszív vagy vele! És mindig olyan lekezelően meg haragosan beszélsz róla!

Böbe el nevette magát:

– Én agresszív lennék? Inkább áldozatnak érzem magam! Talán azért viselkedem vele így, mert megérdemli, nem lehetséges? Én csak azért kellettem neki, hogy kihasználjon. Egyszerűen szerelmes a saját hangjába. És én voltam neki az eddigi leghálásabb közönség!

Kockacukor elnevette magát:

– Tudod, kire emlékeztetsz engem? A galléros gyíkokra! Tudod, azok a kis állatok, akik futnak a homokon, és ha szembejön velük valaki (a te esetében Tamás), akkor ernyőszerűen kinyitják a gallérjukat, kítájtják a szájukat, és fújnak! Az esetek 99%-ában a „fenevad” hanyatt-homlok menekül előle, holott a galléros gyíknak nincs méregfoga. Nem

kell komolyan venni a felfújtt bőrlebernyeget, hanem be kell nyúlni mögé, és el kell kapni a grabancát. Ha így megrázzák, mindjárt meghunyászkodik!

– Látom, *te* jól ismeresz! – somolygott Böbe. – De erre egy pasi úgysem képes!

– Dehogyan! Aki igazán szeret, az leül és figyel. Megfigyel majd téged, és elkap! Akkor lesz neked nemulass!

– Ne fenyegezz, hallod-e! – mondta Böbe, mivel megtanulta, hogy komolyan vegye Cukor efféle kijelentéseit. Kockacukor rendelkezett egy különös képességgel, amit tisztánlátásnak neveznek az emberek. A szkeptikus fiúk is kipróbálták a suliban, például leírtak egy szót, majd a papírt lefordították, és Cuki a takarás ellenére képes volt elolvasni, mi van ráírva. Ha ideges, néha szikrázik a kezében a hajszárító, apukája pedig falra mászik attól, hogy félévente kell kicserélniük a televíziót.

– Csak azt nem értem – folytatta Böbe hangosan a gondolkodást –, ha ennyi mindent tudsz, miért nem használod egy kicsit a saját javadra is? Miért nem fogysz le ezzel az erővel?

– Van nekem szükségem ilyen izgalomra, mint neked? – védekezett rögtön Cuki. – Jó nekem az én kis páncélomban, elhiheted. Számomra a nyugalom a boldogság, világos?

– Világos. Nyugalom, plusz laktató ebéd, egyenlő boldogság. Csak ne lennél olyan boldogtalan a jó kis hájpáncélod alatt!

Kockacukor szeretne volna elterelni magáról a szót, ezért körülnézett:

– Hol van Dongó?

A kutyának legalább fél órája színét sem látták. Kimentek a konyhába, és egyszerre kezdtek nevetni: a doberman habzó szájjal, remegő lábakkal állt az etetőtányér felett.

– Ez nem igaz, Böbe! Már megint elfelejtetted neki megengedni! Ehetsz, Dongó, a tied! – adta ki az utasítást a kutyának, aki azonnal habzsolni kezdett.

– Milyen kínokat állhatott ki! – sajnálkozott Böbe. – Nem értem: egyrészt olyan neveletlen, másrészt annyira fegyelmezett: hogy van ez?

– Jártunk kutyaiskolába! – jelentette ki büszkén a gazdája.

Ez ugyan nem magyarázta meg Dongó természetének rakoncátlan oldalát, de mivel szorította őket az idő, ismét nekiálltak a munkának. A festékhengerek le-fel jártak, és hamar végeztek a kis szobával.

– Nagyon szép lett! – gyönyörködtek művükben. – Mélybarack sötétítőfüggönnyel, néhány vidám párnával, egészen üde hangulat lesz a szobában!

– Nekem mennem kell! – nézett az órájára Cuki. – Most este indulunk a Nagyihoz, és még le kell passzolnom az unokatestvéremnek a kutyát...

– Miért nem vizitek magatokkal?

– Hogy széttépje öreganyám kis korcsát? Azt már nem!

– De az unokabátyád azt mondta legutoljára, hogy soha többé nem vigyáz Dongóra, ha nem engedi magát megfogni sétáltatás után – vagy rosszul emlékszem?

– Igaz, de most Apám beígért neki egy karton sört fizetségül. Így belement. A kutyával együtt visszük el neki!

– Nem utólag kellene odaadni azt a sört? Nehogy gond legyen belőle! – nevetett Böbe.

– Á, mi baj lenne? – legyintett Cukor, aztán pórásra kötötte fekete, megveszekedett kutyáját, és elsétáltak.

Böbe egyedül maradt, és nekiállt felmosni a festék-cseppeket. Hogy jobban menjen a munka, bekapcsolta a kistévét, és belőtte a VIVÁ-t. Éppen Marilyn Manson klipje ment, aki olyan hatással volt rá, hogy mindjárt utánózni kezdte. A kezében tartott súrolókefe volt a mikrofon, és ő volt Marilyn, no meg az egész tánckar. Éppen az égnek dobálta a lábait, valamint vonaglott, felváltva, mikor Anya és Műfater megszólaltak a küszöbön:

– Megérkeztünk!

A lány mindjárt félbeszakította magánszámát, és erősen elszégyellte magát, mert szülei kaján arcából jól láthatta, hogy hosszasan élvezték a produkciót. Műfater eltűnt a cekkerrel a konyhában, Anya pedig bement hozzá:

– Kislányom, mondani szeretnék valamit... Megbeszéltük Apával az előbbi dolgot, és ne *haragudj*...

Böbe egészen közönségesen eltátotta a száját a csodálkozástól. Anya bocsánatot kért, tőle? Fel kell írni a kéménybe!

– Tudom, hogy nagylány vagy már, de nekem még mindig az én pici babám... Hogy változzam, vagy változzunk, nem fog könnyen menni. De ígérr meg nekem valamit: a jövőben nem azt figyeled majd, *mit* mondok, hanem azt, hogy *ki* mondja, oké?

Anya rég kiment már a szobából, és Böbe padlósikálás közben is a szavain töprengett.

„Jé, így is lehetne beszélni Anyuval?” – csodálkozott.

– Ilyen lehet majd a felnőtté válás? Ilyen lesz majd a kapcsolatuk akkor, ha mindketten megszokták már a változást? Nahááát!

10.

Hétfőn reggel Csotesz – ígéretéhez híven – a lépcsőházuk előtt várta Bőbét, és kézen fogva, együtt indultak suliba. Csípős, hideg szél fúj, elrettentve a jó időt, megidézve novembert. Böbe szerette volna, ha találkoznak Tamással. Mert a benne élő gyerek nyelvet akart öltetni rá, mint az oviban szokták:

„Bübübű, már nekem is van valakim, aki szeret, nem csak neked! Bizony ám!”

A lakótelep szélénél elcsípték Cukorkát, aki csatlakozott hozzájuk.

– Na, milyen volt a Nagyinál? – kérdezte Böbe mindjárt. – És Dongó?

– Ne is mondd! – legyintett Cuki. – Igazad volt!

– Nekem, miben? – csodálkozott Böbe.

– Abban, hogy ne adjuk oda az unokatestvéremnek előre a sört. Szombat éjjel levitte a kutyát futtatni, de előtte már megivott három üveggel. És becsípett! Nem volt sok kedve az egészhez, ezért elhatározta, hogy míg a kutya a dolgát végzi, ő beül egy kicsit az autóba, pihenni. Képzelműitek! Hajnali ötkor ébredt fel! Körülnézett: az én drága kis kutyikám pedig sehol!

– Elveszett?

– Háát, így is lehet mondani! Ez az örült körbefutotta a háztömböt – a kutya pedig nem került elő! Azt mondta, hogy majdnem sírt, és éppen azt fogalmazta, mit mond majd apámnak meg nekem, mikor visszajutott a lépcsőházba, és a liftből nagyon ismerős ugatást hallott!!

– Csak nem?!...

– De igen! Az ütődött! Tudjátok, Dongó nagyon fegyelmezett... tud lenni, ha akar, tehát ült a liftben, mellette,

míg leértek a földszintre. De akkor szólni kell neki, hogy „Lábhoz!” – különben ott marad, ahol van. Így tanítottuk. Tehát a bátyám kilépett a liftből, hátra sem nézett, mikor a liftajtó becsapódott mögötte. Azt hitte, Dongó követi. Szegény kutya így egyszerűen bent ragadt! A szomszédok később elmesélték, hogy egész éjszaka ugatott és tutult, de persze senki sem merte kiengedni, mert a hangjáról hallották, hogy nagy testű kutyáról van szó, és akármilyen álmosak meg idegesek voltak a lakók, egy félőrült dobermannal senki sem mert közülük ujjat húzni!

Böbe és Csótány nevettek:

– Ez is csak Dongóval fordulhat elő!

Az iskolába érve elmúlt a jókedvük, mert Vízipók igazgatónő összehúzott szemmel sétált a folyosón. Mivel a 10.-es srácok zajongtak az egyik osztály előtt, élesen rájuk szólt:

– Szeretném, ha viselkedésetekkel tiszteletben tartanátok gimnáziumunk színvonalát!

A fiúk mindjárt halkabbra fogták a hangjukat, ám egyikük kezében elszakadt a gumimacis zacskó, és a színes cukorkák szétszóródtak a padlón. Egyszerre hatan ugrottak és kapkodták össze, ették fel a földről!

– Nesze neked elit gimnázium! – súgta Csoti.

A nagyszünetben Lasszó komoran ült a padjában. Egy fényképet szorongatott a kezében, időnként megnézte, és suttogott neki valamit.

– Mi a gond? – kérdezte tőle incselkedve Kincses Tamás. – Kinek a képe van a kezében? Csak nem valami csintalan kislányé?

– Nem – mondta a fiú zordan. – A példaképemé.

– Ki az? – kapcsolódott a társalgásba Csotesz.

– Ki lenne? A király!

– Zámbó Jimmy?

Lasszó csak felmordult, majd megmutatta nekik Bruce Lee kissé töredezett fotóját.

– Belőle nyerem az eróm!

A fiúk összenéztek:

– Viccelsz?

Lasszó csak megrázta a fejét:

– Paranoia kicsinált! Megbosszalom! -dünnyögte.

– Mi történt?

– Karó lett az utolsó matekdogám is. És másodszorra is felhívta az edzőmet! Azzal, hogy nem javasolja az edzéseken való részvételemet, mert elvonja a figyelmemet a tanulástól... Eltiltatott a személtáda!

– És? Kibírod, hogy nem gyúrsz egy hónapig! – legyintett Tamás.

Lasszó sötéten nézett maga elé:

– Holnap lesz a válogatás. Amire hatéves korom óta készülök. Eljött a Nagymester Londonból, hogy tanítványokat válasszon magának. És én nem lehetek jelen, mert matekból nem vagyok kiváló!

– Biztosan van valami megoldás – mondta Csotesz. – Megkérjük szépen a...

Nem tudták befejezni a beszélgetést, mert csengettek, és Paranoia tanár úr hajszálpontosan megjelent az ajtóban.

Osztályfőnökük meglehetősen színes egyéniség volt. A tanulók úgy képzelték, hogy van a fejében egy forgószínpad, amin körben egy csomó Paranoia Püpu áll. Csak annyi a különbség köztük, hogy mindegyik más arckifejezést visel. Az egyik a Szélid Bárány, a másik a Kerge Birka, a harmadik a Poénbomba, a negyedik a Hóhér. Ő volt mindegyik közül a legrosszabb. Amivel a többi csak fenyegetőzött, azt ez a

személyiségész beváltotta röpködő egyesek és szaktanári figyelmeztetések formájában. Lasszó azt állította, vele is Hóhér bánhatott el, persze a legnagyobb jóindulat álcájában. Mivel a Magasságos Rendező mindennap leküldött egy Paranoia Püpüt a színpadról, ők fogadásokat kötöttek rá, hogy aznap melyik jön be órára. Hát, a tanár úr mindig tartogatott számukra meglepetést...

– Osztály, vigyázz! – kiáltott a hetes, és a tanulók érdeklődve várták, milyen mozdulattal landol a napló a katedrán. Mivel puhán csusszant, fellélegezhetek: aznap a Szelíd Bárány tért be közéjük.

Jelentés után az osztály leült, egyetlen diák kivételével: Lasszó volt az. Ő kilépett a padból, megcsókolta a kezében szorongatott Bruce Lee-képet, és otthagya az asztal tetején. Határozott léptekkel indult a katedrához, melynek szélén ott állt a matektanár.

– Mi a baj, László fiam? – kérdezte kedvesen, és a katedra adta magasságból nézett le a nagy termetű, kisportolt fiúra. Lasszó arca halálsápadt volt, miközben domború mellkasa le, s fel járt, olyan szaporán szedte a levegőt.

– Tanár úr! – nyögte.

– Tessék!

– Tanár úr kérem, én most megverem magát! – mondta Lasszó, azzal már ütött is: pontosan Paranoia Püpü arcát találva el az öklével.

Az osztály úgy érezte, álmodik: minden tanuló egyszerre ugrott talpra, a lányok sikítottak, a fiúk kiabáltak, mert mindenki tudta, mindenki érezte, most valami jóvátehetetlen szörnyűség történik. A pillanatok olyan sebesen követték egymást, hogy még pislantani sem maradt idejük: Lasszó szabályos karateütésekkel és rúgásokkal a sarokba rugdalta az

osztályfőnököt, aki csodálkozó arccal nézett rá, és vérzett az orra, felrepedt a szája sarka. Noha jóval gyengébb fizikumú volt, mint támadója, mégsem esett össze, csak zilált hajjal tántorgott. Szerencsére a fiúk közül többen is kapcsoltak, és azonnal rohantak, hogy lefogják a dühöngő Lasszót, de ők is alig bírtak vele. Karjának egyetlen rántásával söpörte le őket magáról, és tovább ütött.

– Ne csináld! Nem szabaaad! – jajgatták a többiek, és mindenki erősen akarta, legyen már vége! A nagy zajra belépett az osztályba Miki bácsi, aki azonnal felmérte a helyzetet, és a fiúk segítségére sietett. Lasszó a fejében úszó ködön keresztül meglátta Miklós bá' elkeseredett arcát, és hirtelen leállította ütésre lendülő öklét.

– Gyere velem! – mondta a magyartanár határozottan. A fiúk elengedték Lasszó kezét, aki velük együtt, lassan eszmélkedett, és kezdte felfogni, mit is tett. Amint kilépett az ajtón, látták, hogy karjával már a szeméből guruló könnyeket törölgeti.

A segítők egy része ekkor már osztályfőnöküket támogatta, aki szédülve lépkedett. Furcsán, hörögve lélegzett, elől a köpenye csupa piros lett az orrából szivárgó vértől. Már kinyitották előtte az ajtót, mikor váratlanul megfordult, és a riadtan, szájuk elé kapott kézzel álló tanulókra nézve csak ennyit kérdezett:

– Ti is... benne voltatok?

– Nem, tanár úr, neeem! – kiáltották, mire Paranoia bólintott, megfordult, és becsukódott mögötte az ajtó.

A diákok még döbbenetben álltak, és ők is szédültek egy kicsit az átélt sokktól.

– Ez nem lehet igaz! – mondogatták egymásnak.

– Miért nem segítettünk? – nézett Csoti Tamásra. – Ha megbeszéljük vele, ha nem hagyjuk annyiban, akkor megakadályozhattuk volna!

– Mi lesz velük? – kérdezte Böbe a fiúktól. Senki sem tudta a választ: mert miként lehet feldolgozni egy tanárnak, hogy megverték, és mi történik azzal a fiúval, aki egyszerű diákból hirtelen elkövetővé változott. Mindenki ijedt volt, és minden ízükben remegtek.

Ekkor kicsapódott az ajtó, és berontott az igazgatónő, két másik tanárral a nyomában.

– Mik vagytok ti? – üvöltötte. – Állatok?

Az osztályban bent rekedt a lélegzet is. Mi történik még?

– Ki tervezte ki ezt az egészet? Ki volt benne? Kérem a neveket!

Néhány kósza hang tiltakozott ugyan, de az igazgatónőt nem lehetett meggyőzni: minden diákot egyformán ellenségének érzett.

– Ez egy elit gimnázium! Ezzel az osztállyal mindig gond van! Kirúgatlak benneteket! Szégyent hoztatok az iskolára! Szegény osztályfőnökökötök! Őt senki sem sajnálja?! Azt csak lehetitek, hogy ebben az iskolában leérettségizhettek ezután!

Megállt az első padban ülő, szemüveges lányok előtt:

– És ti... Miért nem döntöttétek rá a padot?

– Mi? Tanárnő kérem, hisz a fiúk is alig tudták...!

– Elég a szövegből! Végeztem veletek! A retorziókat pedig majd meglátjátok! – azzal sleppjével a nyomában kisetett.

A lányok sírtak, a fiúk közül is jó páran az asztalra borultak elkeseredésükben. Mi lesz velük? Tényleg nem érettségizhetnek?

Tamás észrevette, hogy a főbejárat elé megérkezett két rendőrautó.

– Ezek már Lasszóért jöttek! – egyszerre rohantak az ablakhoz, de csak azt látták, hogy kiszállnak az autóból a nyomozók, és belépnek az iskola épületébe. A folyosóra senki sem mert kimenni.

Hirtelen megint nyílt az ajtó, és Miki bá' lépett be rajta:

– Irtó nagy a baj! Ki fognak benneteket is hallgatni! Tényleg benne voltatok? – kérdezte.

– Nem, tanár úr! Hogy gondolhat ilyet bárki?! – tiltakoztak.

– Hogy? – mondta Miklós bácsi szomorúan. – Majd meglátjátok!

11.

Böbe otthon elővette a death metál CD-it, fejére tette a fülhallgatóját, és egész nap a sarokban gubbasztva bőgötte a legsötétebb zenét, amit csak ismert. Szülei próbálták megakadályozni ebben; Anya veszekedett vele és megparancsolta, azonnal kapcsolja le azt a francot, míg Múfater inkább a saját módján, a rábeszélés erejével próbált hatni rá. Böbe már megtanulta, hogy ne azzal foglalkozzon, *mit* mondanak neki, hanem azzal, *ki* mondja, és megértette a felé áramló szavakból, hogy szülei attól féltették, a sok rocktól olyan lesz, mint maga a zene: agresszív és őrült. Hevesen tiltakozott ez ellen, és először türelmesen, később már emeltebb hangon elmagyarázta nekik, MOST erre van szüksége ahhoz, hogy nyugodt maradjon. MOST az énekes helyette is üvölt, mert ő maga nem üvölthet egy kolibri-fészeknyi panellakásban. És igenis szüksége van arra, hogy érezze legalább, *vannak még* sziklán üvöltő farkasok, ha már ő nem lehet szabad, és legalább más mondja ki azokat a

szavakat, amik benne rekedtek, és amiket ő soha a szájára sem venne. Különben is, Lasszó rapper, nem rocker, és hol végzi majd... Vízipók igazgatónő szerint a fiatakorúak bíróságán, aztán meg a társadalomra különösen veszélyes, súlyos testi sértést okozó cselekedete miatt a fiatakorúak javító-nevelő intézetében, valószínűleg.

Milyen hamar bekövetkezhet a baj! Vajon a gyilkosok is így gyilkolhatnak? Valami kulcsszótól, érzéstől lecsapódik náluk a Központi Kapcsoló, és bekövetkezik a sötétség? Kinél mi lapulhat a belső éjszakában?

Eszébe jutott az a hetekkel ezelőtti álom, amikor abban a lezárt, dohos pincében járt, és ő is érezte, hogy valami szörnyűséges lény járkal odabent. Mennyire rettegett, hogy egyszer kinyílik ez a gondosan zárt ajtó, és az a valami kiszabadul, s akkor dühöngésében mindent elpusztít, szétrombol! Vajon ez történt Lasszóval is? Lecsapódott a Kapcsoló, és abban a kontrollálatlan fél percben, a sötétségből kitört a visszaszorított érzés! Világosban szorongás meg félelem, hogy Paranoia elveszi tőle a jövőjét! Sötétben pedig istentelen bosszúvágy.

Az éjszakai álmokban visszatérő, szörnyűséges üldöző nem más, mint az elnyomni próbált, megoldatlan érzéseink? A ki nem mondott szavak! Amelyeket rejtegetünk, és ha túl sokáig fojtjuk vissza, mindent szétrobbantanak magunk körül!

Böbe gyászolta Lasszót, és sajnálta az osztályfőnököt meg az egész osztályt. Ha nem zenét hallgatott, akkor az általa készített fotókat nézegette, javítgatta a számítógépben. Rengeteg képet készített, igazán jó mégis csak egy-kettő volt közöttük. Csotesz tekintete, egy helyen, az íriszén megcsillanó fény, amittől látni a kék szemében megbúvó fekete rovátkákat, és egy asszony elnyílt szájú, rémült arca a Mocsok Csillag

koncertjén. Lekapta a zenekar készülődését is, és ennek a képnek a háttérében feltűnt Kincses Tamás. Rákattintott és kinagyította, hogy alaposan megszemlélje a vonásait: a fiú éppen ránézett. Volt valami ebben az arckifejezésben, amit megpillantva egy kicsit elszégyellte magát. Olyan megbántott-nak, visszautasított-nak érezte barátját, nem is tudja, miért, hiszen a valóságban egyáltalán nem lehet az. Ha címet adhatott volna ennek a kis részletnek, ezt írta volna fölé: „Csalódás.” De vajon miért? Miért lát másként így, fényképen keresztül, mint az életben, mikor éppen mellette állnak a szereplők?

Soha ennyi pocskék jegyet nem ért meg az osztály, mint ezen a héten. A tanárok bojkottálták őket, és úgy viselkedtek velük, mint a börtöntöltelékekkel vagy veszett kutyákkal szokás. Ridegség, távolságtartás és ellenséges hangulat vette őket körül, ami mindenkit elkésérített. És az éjszakai álmok! Többen is beszámoltak arról, hogy éjszakákon át kísértette őket Lasszó hangja:

„Tanár úr, én most megverem magát!”

És újra meg újra látták az ezt követő ütést, és Paranoia Püpi csodálkozó arcát az első ökölcsapás nyomán!

Az osztályfőnök idegösszeroppanást kapott, és nem jött be tanítani. Egyedül Miklós bácsi maradt hozzájuk hűséges. Egyedül ő hitte el, hogy nem együtt tervelték ki az egészet, és nem bujtogatták Lasszót. Egyébként cikkezett róluk a Magyar Nemzet és a Népszabadság egyaránt. Pár napig az egész ország ettől az ügytől volt hangos. Az igazgatónő sokat nyilatkozott, és példás büntetést ígért. A tanárok háborogtak: most már nálunk is félni kell a diákoktól?

Szünetben sokat vitatkoztak arról, hogy meg merjék-e látogatni otthon az osztályfőnököt. Mit tesznek, ha azonnal

kirúgja őket? Végül is elmentek, és nem bánták meg, Paranoia nagyon kedvesen fogadta őket, sőt egészen vidámnak tűnt. Csak duzzadt orra, felszakadt szája és a keze remegése árulkodott a megrázkódtatásról. Rettenetesen sajnálták.

Böbe az őszi szünetben sok időt töltött együtt Cso tesszel, beszélgettek, és a hidegre forduló idő ellenére az utcákat járták. Böbe mindig izgult ilyenkor, nehogy összefussanak a csodaautóval, ugyanis nem tudott volna mit mondani Cso tinak, ha András rákérdez:

„Mikor jössz ki velem a házhoz, hogy megnézd? Tudod, a múltkor, amikor azt a gyémántgyűrűt kaptad tőlem, ezt is megígérted!”

Böbe rettegett ettől a pillanattól, a lebukás, a meg szégyenülés, a hebegés idejétől. A gyűrűről egyébként otthon sem tett említést: Anya talán ki is tagadta volna, ha tudomást szerez róla... Így ez az ékszer lett az ő legféltettebb titka. Sokszor eszébe jutott, mi lenne, ha Anya megtalálná, ezért minden ügyességét összeszedve, az egyik szekrényének a legalsó takarólécére ragasztotta fel vastag celluluszal a dobozkát, a belső felületre. Így akkor sem találják meg, ha Anyára véletlenül rájön a takaríthatnék vagy a bútortologatási mánia. Nemesyszer előfordult ugyanis, hogy mire Böbe hazaért a suliból, a szobáját teljesen átrendezve találta, ami mindig nagyon rosszul esett neki. Azt érezte, hogy itt semmi sem az övé, ez nem az ő lakása, ezek nem az ő bútorai, itt mindenhez Anyának van joga, elsősorban. Hát ez a gyűrű, ez igazán az övé! És nem adja oda senkinek sem! És nem adja vissza Andrásnak sem, Anya bárhogy is követelné!

A férfi szerencsére nem élőben, hanem telefonon jelentkezett.

– Szia, kicsi! – mondta, mikor Böbe a megbeszélthelyen és időben beszállt mellé az autóba. Kapott tőle egy puszit, ami nagyon jólesett a lánynak, mert otthonosan kezdte érezni magát a közelében. De másként otthonosan, mint azokkal az emberekkel, akiket eddig ismert. Mintha szabad lenne, mintha életében először olyan lehetne, amilyen valójában, lényeglegjavából-ember, amiben esetleg a rosszaság is benne lapul, nem csak az unalmas, kötelességtudó, jó kislány-jelmez! És azért, mert ő olyan, amilyen, itt nem kap fejmosást, ebben az autóban a saját véleményéért nem kezdenek vele mindjárt perlekedni! Tényleg, tudja még, emlékszik még rá kiskorából, milyen lehet ő igazából? Anya és az iskola által kijelölt tilalomfák nélkül, szabadon?

Kint esett az eső, hideg szél fújt, de itt, a szuperjárgányban, András mellett kellemes meleg honolt, és finom zene szólt a rádióból.

– Már mosolyogsz! – bólintott a férfi. – Ennek igazán örülök!

Böbe ránézett, és olyan pirinyónak érezte magát, mint már nagyon régen. Figyelte a hatalmas kezét, amint sebességet vált, kidolgozott és eres volt az a kézhát. Szerette volna abban a pillanatban lefényképezni, mert úgy vélte, sokat elárul a gazdájáról.

– Mivel is foglalkozol odakint?

– Mondtam már, hajókat építünk. Én vezetem az egyik üzemet – egy kicsit mosolygott. – Ahhoz képest, honnan indultam, jól felvitte az isten a dolgomat!

– Miért, honnan indultál?

– Tudod te nagyon jól... – szólt a férfi, és némi harag villant a szemében. – Semmim sem volt, aztán elhelyezkedtem egy

kikötőben, és nyaranta vitorlázni tanítottam a turistákat. Legalább hasznát vehettem a balatoni nyaralásnak!

Böbe nem szerette, ha a balatoni nyaralásra emlékeztették, mert az utolsó találkozásuk (a legfájdalmasabb) is egy ilyen alkalomra esett. Visszanyelte feltörni készülő könnyeit:

– És... szerinted mikor legszebb a tenger? – kérdezte inkább.

– Amikor vihar van. Métereseek a hullámok, és én sosem láttam még a szürkének annyi árnyalatát!

Böbe összerázkódott a viharos tengernek csak a gondolatára is. Valahogy nem kívánta látni a szürkének azt a rengeteg árnyalatát. Inkább a nyugodtan fodrozódó tenger opálzöldjére vágyott.

– Egyszer elviszlek magammal, jó? Kipróbálsz, milyen a tengerészélet!

– Jó lenne... – mondta bátortalanul. – De nem igazán jó ötlet... Talán, majd ha betöltöttem a tizennyolcat.

– Miért? Miért ne vihetnék magammal? Anyád miatt? Csak mert ő megtiltotta?

Böbe inkább visszanyelte a válaszát, és hallgatott. Semmi kedve nem volt a hosszas patái iázáshoz meg ajtócsapkodáshoz, amit kapna ennek a tervnek a hallatán. Anya bámulatosan ért a hangulatteremtéshez, és Böbe tudta, ha közölné vele, hogy szeretné András franciaországi házában tölteni a nyári szünetet, akkor egy ocsmány kis féregnek érezné magát, aki pénzért mindenre kapható... Hogyan magyarázhatná meg neki, hogy továbbra is az *ő jó kislánya*? És nem hagyná cserben, mert minden, amire tanította, az továbbra is benne él? És vajon nincs igaza egy icike-picikét Anyunak? Véletlenül nem az a gyémántgyűrű, az *ajándék* nyitotta meg benne András számára az utat?

Nem maradt ideje a töprengésre, mert megálltak egy garázkapu előtt, amit András egy csippantóval éppen kinyitott előttük. Amikor kiszálltak, Böbe elámult a méretektől: csak a garázs belső tere akkora volt, mint az ő egész lakásuk, konyhástól, mindenestől. Egy lépcsőházon keresztül jutottak fel az első szintre, ahol a hatalmas, pazarul berendezett nappali várta. Ekkor megszörrent egy mobiltelefon. András előkapta és beleszólt:

– Halló! – Bóbét pedig szabad kezével betuszkolta a nappaliba. – Mindjárt jövök, csak beugrok az irodámba – súgta, azzal eltűnt egy szép mívű ajtó mögött.

Böbe meglehetősen sután, egyedül állt a nappali bejáratánál. Aztán kiszúrt egy barátságos kanapét a túlvégen, már éppen megcélozta s elindult felé, mikor egy ércesen zengő hang váratlanul rákiáltott:

– Jó napot!

A lány megrettent a férfihang hallatán, és illedelmesen köszönt:

– Jó napot! – körülnézett, de senkit sem látott, ezért odasompolygott a kanapéhoz, és fél fenékkal leült rá.

Nagyon kényelmetlen volt ez a kilövésre kész testhelyzet, ezért ismét körülkémelet, s mivel még mindig nem látta a hang forrását, kényelmesen hátradőlt. Ahogy elhelyezkedett, észrevette, hogy nagy, a minareteket idéző, csúcsíves kalitkában egy galambnál nagyobb termetű, zöld papagáj ül. Mindjárt rámosolygott, felkelt, és odaállt a rácsock elé. Féltrehajtott fejjel figyelte a madarat, és az is őt. Mivel a madár egészen közel ült a rácsozathoz, Böbe benyúlt egy ujjal, és megkocogtatta a csőrét. A papagáj ezt egy darabig mozdulatlanul tűrte. De csak egy darabig:

– Anyád! – förmedt rá, és méltóságának tudatában távolabb lépkedett a bizalmaskodótól.

Böbének elkerekedett a szeme, és sértetten húzta vissza a kezét.

– Látom, megismerkedtetek! – nevetett András, mire Böbe méltatlankodva válaszolt:

– Beszölt nekem ez a ronda madár! Azt mondta, hogy „Anyád!”

– Tud ő különbeket is, nekem elhiheted. Eredetileg Sziporka volt a neve, de túlságosan éles a nyelve, így átkereszteltem Szipirtyóra.

A madár a neve hallatán nyugtalanodni kezdett, méretes csőrével belekapaszzkodott a rácsozatba, és szépen, lassan a kalitka padozatára engedte magát. Majd odasétált az ajtóhoz, hogy kinyilatkoztassa óhaját:

– Szipi megy ki!

– Igenis, főnök! – szólt a gazdája, azzal kitárta előtte az ajtót.

Szipi billegve a küszöbre ült, majd szárnyat bontott, és zajosan verdesve körül repülte egyszer a szobát.

– Körülnéz! – magyarázta András. – Mindjárt leszáll! Őexcellenciája lusta! Nem bírja el a kövér kis begyét!

Szipirtyó valóban leereszkedett: annak a kanapénak a háttámlájára szállt, amin Böbe foglalt helyet éppen.

– Nna! – mondta neki a madár.

– Szia! – köszönt Böbe kicsit riadtan, mert a madár csőre meglehetősen veszélyes fegyvernek látszott.

– Hihi! – nevette ki Szipi. – Carramba! Hol van a stukkerem? Mindjárt véged, amigo!

– Tetszel neki, mert ijesztget! – biztatta András. – Ne félj már tőle! Egyébként... és nem éppen mellékesen... ő az én első meglepetésem, neked!

Böbe eltátotta a száját.

– Az ééén ajándékom? Ez a papagáj? Úgy érzem magam, mintha valami csodakarácsony lenne, amikor minden kívánságom teljesül! – rebegte.

– Kérek egy fél deci rumt'! – szólalt meg a beállt hatásszünetben a madár.

– Kuss! – sziszegett rá atyamestere. – Ő egy jákó papagáj. Két éve van velem, és ritka tehetség. Ragadnak rá a szavak, ezért vigyáznod kell, mit beszélsz előtte. Ráadásul kombinál, egy négy-öt éves gyerek szintjén tud gondolkodni!

– Aha! – mosolygott Böbe. – De miért éppen papagáj?

– Minden igazi kalóznak ül egy a vállán! És én szeretnék a tengerhez szoktatni téged! Persze csak ha már lehet.

Böbe kicsit behúzta a nyakát, mert Szipirtyó átmászott a vállára, és egészen közel araszolt a füléhez.

– Ugye, nem harapja le? – kérdezte, a fülcimpájára mutatva.

– Á, dehogy! – mosolygott András. – Csak szeret ott matatni.

– Bűdös van! Emberszagot érzek! Hahaha! – harsogta a félelmetes kalóz közvetlen közléről.

– Akkor húzz innét! – jött ki a sodrából a lány. Lejáratja őt András előtt ez a béna madár! Az ujjára ültette, és egyszerűen visszazárta a helyére.

– Bosszú, bosszú, édes bosszú váágy! – énekelte a papagáj.

– Látom, kezdtek összelegedni! Ne vedd komolyan, amit mond: ilyen heccelős a stílusa. És... tetszik, amit eddig láttál? – mutatott körbe a nappaliban.

– Igen, minden nagyon szép itt! – mondta Böbe bátortalanul.

Azt persze nem merte elmondani, hogy amit látott, az igazából túl sok neki: a hipermodern konyha, a szobák sora... Soha nem vágyott efféle. Jóval szerényebb körülményekről álmodott, mondjuk egy olyan házról, mint Tamáséké. Egy normális fészekről, egy normális család számára.

– És most következik a második meglepetés! – vezette tovább a büszke tulajdonos. Egy télikerthez jutottak, fentről üvegtetőn keresztül zuhogott a növényekre a fény, Böbe csak ámult ennyi szépség, folyondár és páfrány meg pálma és hibiszkusz láttán, aztán a társalgórészt elhagyva benyitottak egy újabb ajtón. – Ez itt a te birodalmad! Úgy nézd meg, hogy egyes-egyedül a tiéd!

Böbe belépett a szobába, ahol még nem volt rend: nyitott katalógusok heverték a parketten.

– Szeretném, ha kiválasztanád a színeket, a huzatok anyagát. És lerajzolnád, milyen függönyt szeretnél. Milyen legyen a fürdőszobád? Vedd azt is szemügyre!

Böbe egyik helyiségből a másikba szédelgett, fel sem tudta fogni, mit mondanak neki.

– Ez az enyém? – kérdezte hitetlenkedve, egészen tágra nyílt szemmel nézve fel Andrásra. – De hát... miért?

Andrásnak elfelhősödött a tekintete, és szembefordult vele:

– Hiszen érted is dolgoztam! És nagyon sokat, elhiheted! Annyit gondoltam rád – hirtelen magához ölelte a lányt, és megpuszilta a haját, homlokát, arcát, ahol érte. – Nagyon szeretlek téged! Hogyan mutathatnám meg neked, mennyire?!

Böbe szinte begörcsölt ennek az érintésnek a hatására, mert az Anya által a fejébe épített vészvillógók azonnal

bekapcsoltak. Kibontakozott az ölelésből, és szemét összehúzza egy lépéssel hátralepett, miközben védekezőn emelte maga elé a kezét.

– Jó, elhiszem – mondta. – Csak nyugodjál meg.

Andrásnak nem esett jól ez a háritás, de megértette a lányt:

– Tudom, még nagyon kevés idő telt el a tényleges megismerkedésünk óta. Szépen, lassan összebarátkozunk, és akkor nekem is megnyílsz majd. Legalábbis nagyon remélem. Nézz körül, én meg idehozok valakit, bemutatkozni.

Böbe magára maradt a szobában, és amint távolodni hallotta a lépéseket, kieresztette tüdejéből a visszatartott lélegzetet. „Ez rázós helyzet volt! Andrásban nem bízhatok meg teljesen! Bármire képes!” – mondogatta magában, noha tudta, azzal, hogy eljött ide, és megnézi a házat, éppen a legnagyobb bizalmáról tesz tanúságot. Az ablak a kertre nézett, ahol a parkosítás még nem fejeződött be, de a meglévő fák így is szépek voltak.

– Gyere csak! Gyere szépen! – hallatszott a folyosóról, mire ő megfordult, és a kinyíló ajtóban meglátott egy gyönyörű, dundi kiskutyát! Az mindjárt hozzáfutott, apró körmei kopogtak a parketten, ami ráadásul túlságosan síkosnak bizonyult, mert a kiskutya szétcsúszott lábakkal, hason landolt a cipőjénél.

Böbe lehajolt, simogatni kezdte a bolyhos bundás apróságot, aki olyan kövér volt, hogy mikor felemelte a bal mancsát, hogy pacsit adjon, a jobb oldalára dőlt, mert kibillent a súlypontjából.

– Milyen fajta? Mennyi idős? Hogy hívják? Szobatiszta?

– Berni pásztor, 8 hetes, még nincs neve, és sajnos nem szobatiszta. Egy ekkora házba kell egy vérmes házőrző, nem igaz?

Böbe arca felderült:

- Ez az őrző-védő, harci kutya még kicsit amatőr!
- Majd járunk vele kutyaiskolába! Van kedved hozzá?

Megvonta a vállát:

– Nem fogom bírni hazugsággal! Kisebb sumákolásra még kapható vagyok, de ez túl rendszeres, és túl sok! Pedig nagyon szeretném!

– Hát szépen elmondod otthon. Elég nagylány vagy már, Anyád is megértheti... Én nyugodt körülményeket biztosítok számodra. Ő is eljöhet, amikor csak kedve tartja, és Műfaterod is. Várom őket szeretettel!

– Jó kis családi idill lenne, mondhatom! – rázta ki a hideg a gondolatra, amint elképzelte, hogy Anya robbanásra kész állapotban kávézgat és bájcseveg Andrással a nappaliban. – Inkább nem kérnék belőle!

– Akkor a kutyus itt mindig megvár. Jössz, ha tudsz, oké? Úgyis szeretnék kulcsot adni a házhoz. Ha külföldre utazom, ide is költözhetnél. – Elővett a zsebéből egy kulcscsomót, és Böbe kezébe nyomta. – Mindegyikre ráírtam, mit tudsz kinyitni vele, majd kipróbálgatod őket, ha lesz időd.

– Fogok még találkozni *azzal* a lánnyal? – kérdezte Böbe, mert még élénken élt benne a Pitbull Pöröly-beli emlék.

– Nem fogsz! – jelentette ki András határozottan. – Nem ő volt az igazi, ugye megérted, miért?

– És az a nő belenyugodott a döntésedbe?

András habozott egy kicsit, mint aki azt mérlegeli, beszélhet-e szabadon a saját dolgairól, aztán belevágott:

– Zűrös csaj, olyan fanatikusféle. Ráadásul alvilági kapcsolatai is lehetnek, mert tegnapelőtt valaki bedobott a kertembe egy Molotov-koktélt. A szomszédok azóta nem nagyon fogadják a köszönésemet, nyilván úgy vélik, maffiózó

lehetek, akit bármikor a levegőbe röpíthetnek az ellenfelei. Beszéltem nekem egy ukrán fickóról, aki mindent megtenne érte, ha kéri... remélem, nem vette fel vele a kapcsolatot.

– Szóltál a rendőrségnek?

– Ezért külön nem. De beszereltettem egy nagyon komoly biztonsági berendezést, ami a rendőrségen riaszt. Erről jut eszembe, szeretném, ha megtanulnád ki- és bekapcsolni...

12.

Otthon meglehetősen vegyes volt Szipirtyó fogadtatása. Anya morcos arcot vágott, Műfater és Roxi pedig nagyon örült.

– Szóval egy öreg nénitől kaptad, azt mondd... – nézett rá Anya úgy, mint Columbo felügyelő. – Csak ment az utcán, ezzel a hatalmas kalitkával a kezében, és leszóltgatta a járókelőket: „Hé, hallja, nem kell magának egy drága papagáj?”

– Nem volt nála kalitka. És felhívott a lakásába – védekezett a lány.

– Szóval mindenféle idegennek felmész a lakásába? – támadott Anya élesen.

– Mi van abban, hogy egy idős asszonnyal szóba állok?

– Miért kell hazudnod nekem? Miért nem mondd meg nyíltan: „Tőle kaptam, édesanyám... Tőle, aki megpróbál engem lekenyerezni. Tőle, az erkölcstelen, élvhajász bitangtól, aki...”

– Azt gondolom... – vágott a szavába Műfater – ...lényegtelen, kitől kapta, és miért. Ez Böbe magánügye.

– Nem a magánügye! Egy 17 éves gyerek, az isten szerelmére! Aki szellemileg amúgy is fiatalabb a koránál! Kiszolgáltatja magát ennek a...

– Carramba! Hol a stukkerem? Mindjárt véged, amigo! – szólalt meg Szipirtyó először azóta, hogy megérkezett. Erős hangjától mindenki meglepődött, még Anyában is bent rekedt a kiabálás.

– Ez beszél? – kérdezte meghökkenve.

Böbe leforrázva állt a kalitka mellett, és még mindig azon a megállapításon háborgott, hogy ő szellemileg fiatalabb a koránál. Anya tehát visszamaradottnak tartja?

– Igen, beszél. Valaki nagy-nagy szeretettel nevelte, fióka kora óta – mondta csüggedten.

A papagáj élvezte a figyelmet:

– Szép lába, begye, fejcskéje! Szipi okos kismadár! Egy tollas oroszlán!

– Tollas oroszlán! – nevetett Roxi. – Jaj, Anyu, ne mérgeledj már! Hisz' olyan édi! Kivehetem?

– Ó, persze! – biccentett Böbe.

Kinyitotta az ajtót, Szipi a küszöbre ült, majd hirtelen kistartolt, és a konyhából kirepült a folyosóra. Azonban itt nem volt elég hely a repüléshez, így mindjárt nekivágódott a beépített szekrénynek, és a földre zuhant.

– Anyád! – káromkodta el magát a kemény esés után.

Kifakadásán mindenki nevetett: olyan muris egy rekedt férfihangon beszélő, zöld papagáj!

– Ha nem látnám, azt hinném, alkoholista – utalt a hangszínére Roxi. – Miket tud még? – odament hozzá, és az ujjára ültette. Szemmagasságba emelte, és gügyögni kezdett neki – Szipi okos és szép!

– Kérek egy fél deci rumt'! – dalolta neki a madár.

Böbe látta rajta, hogy vonzódik Roxihoz, és ez nem nagyon tetszett neki. Elvégre mégiscsak az ő tulajdona a madár! Az övé, az övé, és senki nem veheti el tőle!

– Megtarthatom? – kérdezte Anyától. – Hogy döntöttél?

– Na, légy szíves! – könyörgött Roxán.

– Jó, legyen, ahogy akarjátok! – adta be a derekát (a fél deci rum hatására) Anya. – De ígérd meg, kislányom, hogy ez volt az utolsó ajándék, amit elfogadtál!

– Oké! – nyugtázta anyja szavait Böbe.

– Figyu, hugi! Kérni szeretnék tőled valamit – szólt oda Roxi.

– Bejönnél egy kicsit hozzám?

Szipirtyóval együtt mentek a szobába, a papagáj mindjárt helyet foglalt Roxi íróasztalán, az összevissza dobált könyvek és jegyzetek tetején, s tollázkodni kezdett. Böbe csodálkozott: vajon mit akarhat tőle műnővére?

– Szeretnék rajtad gyakorolni egy kicsit, ha megengednéd! Azt gondolom, mind a kettőnknek a javára válik majd. Az eljárás lényege... hogy is magyarázzam el... Láttál már öreg falon repedéseket, ugye? Ha sokáig bámulod ezeket a vonalakat, egy idő után alakok kezdenek kibomlani belőle. Vagy amikor a felhőket nézzük, és találgatjuk, melyik mire hasonlít!

Roxi pszichiáternek készült, mert kamasz kora óta hangoztatta, hogy kell egy dilidoki ebbe a családba. De mit akarhat a felhőkkel meg az öreg fallal?

– Kicsit bonyolult, tudom, de csak hasonlatot kerestem. Szóval, ha önmagadra gondolsz, akkor az érzéseidet ugyanígy képpé formálhatod! Érted már?

Böbe próbálta fogni az adást, de csak hézagosan sikerült.

– Feküdj ide! – mutatott az ágyára a nővére. – És nyújtózz ki, lazítsd el az izmaidat! Megvan?

Hanyatt feküdt, kényelmesen elhelyezkedett, és arra gondolt, Patiszon is ilyen édesdeden heverészett a dunsztos-üvegben, mikor rálelt.

– Akkor most figyelj önmagadra! Figyeld, milyen érzés itt feküdnöd! Milyenek az izmaid, a bőröd, a körvonalaid? De ne gondolkodj erről, hanem érezz! Koncentrálj az érzésre, és ha ez megvan, formáld képpé, mint ahogyan az égen úszó felhőről próbálsz kitalálni, milyen formát ölthet...

Böbe engedelmesen követte nővére utasításait, és jólesett saját magára figyelnie. Ellazultak az izmai, lassan kisimultak arcán a vonások, elmúlt belőle a feszültség. Jó volt itt feküdni és figyelni Roxi hangját: nem a hétköznapi hangszínén beszél, hanem egy árnyalattal mélyebben, szinte egyre beljebb és beljebb vezette őt, egy megváltozott tudatállapotba. Szemlélni kezdte a megjelenő testérzést, és ami kibomlott belőle... Elmosolyodott.

– Böbét, a csimpánzot látom, amint éppen rúzsozza magát!
– hirtelen szaladtak ki a száján a szavak, és meg is bánta mindjárt. Azt várta, Roxi kineveti majd, de a lány hangja semmi ilyen szándékról nem árulkodott.

– Akkor most lazíts tovább! Mélyebb szintre megyünk: a tested után a figyelmed az érzéseidre terelődik. Mindarra, amit mostanában érzésként átéltél, de ne fejezd ki ezeket gondolatban, csak hagyd, hogy átsuhanjanak rajtad mint a szél, ami a felhőket is mozgatja! Aztán ezt formáld képpé! Mit látsz?

Böbe megpróbált ebből a „szélből” képet formálni:

– Egy virágba forduló almafát! – ráncolni kezdte a homlokát. – Valami nem stimmel vele: hogy virágozhat egy almafa titokban? Valaki sötét pincébe zárta!

– Nagyon jó! – nyugtázta Roxi azon a puha, megértő hangon, amit vele szemben eddig sohasem használt.

– Lassan ettől a formától is elszakadunk, és figyelmed most a gondolataidra terelődik majd. Érezd át azokat a gondolatokat, amik mostanában foglalkoztattak, és formáld őket képpé... Mit látsz?

Ezt a feladatot volt a legnehezebb végrehajtania, mert sokáig csak sötét, kongó színeket látott, mintha valaki egy fekete kötött sapkát húzott volna a fejére, ami nyomasztotta és süketítette a belső dolgok iránt. Aztán ez a feketeség lassan oszlani kezdett, tűzcirkalmas színek jelentek meg a szélénél, ezek egyre erősödtek, és végül diadalmas aranyfényben megjelent előtte egy legalább három méter magas istennő, kezében egy furcsa, egyenes szárú, ám lankadt fejű virággal.

– Egy istennőt látok, kezében egy lankadt, fehér kálával.

Ahogy végigfutott benne ez a kép, egy pillanatra megnyugodott: hát mégiscsak istennőnek érzi magát, nem valami debil óvodásnak, mint aminek Anyu tartja őt! De valahonnét olyan ismerős is volt, de honnét...?

– Nagyon jó! – mondta Roxi. – Akkor most vizsgáljuk meg, mitől olyan lankadt ez a virág!

– Oké! – lehelte Böbe, és csodálkozott, milyen nehezen engedelmeskedik a nyelve. – Megpróbálom széthajtani a szirmokat, jajj!

– Mit látsz? Mi történt? – kérdezte a legpuhább hangján Roxán.

– Egy hatalmas, széles pengéjű konyhakést rejtett a virágba az istennő!

– Miért van erre a rejtett fegyverre szüksége?

Böbe összeráncolta a homlokát, és feltette magának a kérdést:

„Mire jó ez nekem?” – ízlelgette, forgatta magában a szavakat, végül beugrott a válasz. – Védekezés! Ha odahajol hozzá valaki, hogy megszagolja a virágot, jól megvágja az arcát! Ez egyfajta megalázás! Arcon vágás!

Hirtelen eufóriát érzett, mert végig is gondolta, amit kimondott! Kinyitotta a szemét, és felült, miközben hitetlenkedve tapogatta a mellkasát: eltűnt belőle a pubertás kora óta vele lévő fájdalomérzés, amit a saját késének a hegye okozott!

– Eltűnt! – hitetlenkedett örömmel Böbe. – De mi ez a kés, megmagyaráznád?

– Ezért is kezdtem el ezt a dolgot, mert Anya szavai után úgy éreztem, éppen itt az ideje. Ez az a kés, az alap gyanakvás, amit nagyon sok édesanya – nem akarattal! de – belenevel leánygyermekébe. Azzal, hogy elmesélik saját keserű tapasztalataikat: a férfiak bitang gazemberek, és csak kihasználják a lányokat, mert az ösztöneik hajtják őket... Nem kell mondanom, ismered jól a lemezt! És mit válthat ki ez a gyerekből? Páni vagy pénisz *félelmet!* Egyformán tudsz jót feltételezni a lányokról és a fiúkról?

Böbe belegondolt, és meg kellett állapítania, hogy nem. Ő a nőket mindig sokkal jobbnak gondolta, mint a fiúkat. Igényesebbnek, szeretetteljesebbnek, oda-figyelőnek, míg a fiúk hozzájuk képest primitívek és igénytelenek.

– Figyelj rám jól! – mondta Roxi. – Ha azt tanultad, hogy ilyenek a fiúk, és belekerülsz egy kapcsolatba, ahol *valóban* így viselkednek veled – te ott maradsz, jóval tovább a kelleténél, mert úgy véled: a többi is ilyen, ezt legalább megismerted. De azt gondolom, Erzsike, rád nem ez az út érvényes. Vegyük például Tamást: hiába próbál kedves lenni veled, te félreérted minden gesztusát. És tudod, miért? Mert ott van a fejedben ez a háromméteres istennő, aki amellet, hogy szurkálódik, még

le is néz minden földi halandót. Most mondtad el, milyenek a fiúk számodra: hát akkor légy szíves, tudatosítsd magadban: te igenis lenézed a pasikat! És rég láttam ennyire nagyképű leányzót, mint te vagy! És egy megjegyzés: ebből a felállásból te képtelen vagy *igazán szeretni!* Amitől javarészt szenvedsz, az a saját, sértett büszkeséged!

Böbe csak nyelt, mert borzasztó volt abba a tükörbe pillantania, amit Roxi tartott elé.

– Ne sértődj meg, kérlek! Nekem például egyedül kellett rájönnöm ezekre a dolgokra... a negyedik *elszúrt* kapcsolatom után. És szerettem volna, ha te is szembenézel vele, mert ez mind a kettőnknek alapképlete! Ráadásul nekem könnyebb a dolgom, hiszen az én Apám maga a megtestesült szeretet és megbízhatóság, így nem tudott *annyira belém ivódni a félelem*, de azért rám is hatott. Nálad más a helyzet...

Böbe azért még tett egy erőtlent, utolsó kísérletet arra, hogy megvédje magát:

– Hogy lehetnék nagyképű, ééén, mondd csak?! Hiszen megalázott vesztesnek érzem magam, egy csimpánznak!

Roxi elmosolyodott:

– Hát az igaz, hogy meglehetősen siralmas a fizikai önképed! De értsd meg, ez is a késes istennő miatt alakulhatott ki! És nem más, mint ta-pasz-ta-lat-lan-ság! Nem tudod elhinni, hogy téged is lehet szeretni! Hisz olyan formátlan vagy és csúnya! Ezért akarsz időnként zsákot húzni a fejedre! Közben pedig *te nem hagyod magadhoz közel jutni a jelentkezőket*, akik bebizonyíthatnák az ellenkezőjét! Mert lenézed őket! Ki méltó egy istennő kegyeire?! Felfogtad, amit mondok? Igen? Akkor továbblépek: az igazság az, hogy *félsz attól, hogy megérintenek, mert akkor igaziból szeretned kell!*

Ehelyett beéred pótszerekkel. Haverral, Csótánnyal meg ilyenekkel...

Böbének olyan tömény volt ez a Roxival töltött egy óra, hogy egészen belekábult. Ráadásul a következő három óráját a fogászaton kellett töltenie, mert kiesett az egyik hátsó fogából a tömés. Annyira szorongott az injekció előtt, mint kiskorában, ebben bizonyosan nem változott. Pedig a doktornő egy nagyon kedves, szőke hajú tünemény volt, akinek Micimackó figura ült a polcán. És aki az Irigy Hónaljmirigyét hallgatta a rádióban, ezért Böbének egyszerre kellett röhögnie, és feszítette hátra a testét, míg a tű az ínyébe hatolt. Szerencsére az érzéstelenítő hamar hatott, és jó sokáig tartott, ezért amikor végzett, és otthon a zsibbadt szájával megpróbált elfogyasztani egy szendvicset, észre sem vette, hogy a fogai alá túródott az alsó ajka. A vér ízére hagyta abba önmaga fogyasztását, gyorsan a fürdőszobába szaladt, és megsemmisítette sebét a tükörben. Hát, jól szétharapta, az már bizonyos.

„Ilyen lehet az ember szája a könyvekben leírt, heves csókcsata után?”

Á, nem, ez túl durva lenne. Inkább olyan, mintha a rabságából szabadulni óhajtó hernyó kirágta volna a gubóját, hogy pillangóként mászhasson elő. Később táncolt egyet a szobájában az „élet mégis szép kés nélkül” jegyében, s már éppen kezdte magát jól érezni, mikor megcsördült a telefon, és Tamás jelentkezett be:

– Mit csinálsz? – kérdezte tettetett vidámsággal.

Böbe még lihegett a táncról, és őszinte nevetéssel a hangjában elmesélte a fogászati eseményeket és szájának az állapotát.

– Ejnye, ez a Csoti! Hát ilyen hevesen csókol? – élcelődött Tamás.

– Nem, dehogyis, mire gondolsz?! – tiltakozott Böbe, mire a fiú tovább folytatta:

– Vagy a pedofil bácsi, ejnye-bejnye! Rossz kislány!

– Hülye vagy? – kelt ki magából a lány. – Mit feltételezel te énrólam?

– Nekem hantázol? Úgyis tudom, hogy nála voltál!

Böbében megakadt a lélegzet a csodálkozástól:

– Honnan tudod... megláttál?

Pár másodpercnyi csend a túloldalon, mintha Tamás szerette volna, bár ne lenne igaza. Aztán továbblépett, és fáradt hangon közölte:

– Nem kellett látnom téged. Megéreztem. Nem nagy kunszt!

– Nem nagy kunszt? Nekem a hajam égnek áll és feláll a szőr a karomon! Hogy lehet ez mégis?

– Az, hogy kisebesedett a szád? Hát, ha nem csókolózás útján, akkor megpróbáltad magad kirágni, úgy, mint egy gubóból!

– És ezt meg... honnét tudod? – kérdezte ijedten.

Annyira felzaklatta ez a rövid párbeszéd, hogy lecsapta a telefont, és a szobája sarkába húzódott. Olyan mély meg-rázkódtatásként élte meg a helyzetet (*Tamás mindent tud!*), mintha valóban a lába elé csapott volna a sistergő mennykő. És ebben a villanófényű csendben eszébe jutott egy régi álom, ami éppen erről a helyzetről szólt.

Álmában az osztályban voltak, Tamás ugyanúgy a háta mögött ült Csoival, mint a valóságban. Ő hátrafordult, mert visszaadott a fiúnak egy ceruzát, és mikor ránézett, átfutott rajta:

„De csodálatos vagy!”

Amint elhangzott a fejében ez a mondat, Tamás arca furcsán megrándult. Böbe előrefordult, és még mindig ezen az apró izomrágáson tűnődött.

„Érti, amit gondolok?” – hátrasandított, mire Tamás bólintott.

Ő pedig teljesen összezavarodott, mint egyszer a hajóhintában, mikor átpördültek, és nem tudta, hol van a lent és a fent. Hogy leplezze nyilvánvaló érzéseit, gyorsan arra gondolt:

„Akkor most elmondhatom: igazából nagyon csúnya vagy!”

Válaszul Tamás elfintorodott, a lány agyában pedig úzött vadként száguldottak a gondolatok. Mintha átlátszó lett volna a koponyacsontja, és így, takaratlanul, pőre gondolatokkal, vágyakkal úgy érezte, nem lehet élni! Szégyellte magát, mert nem lehetnek többé titkai, mert nem bújhat el agya egyetlen szegletében sem, de egyúttal csodálatosnak is érezte ezt a helyzetet, a sors kivételes adományának, amire alig-alig érezte méltónak magát. Később, mikor megbarátkozott ezzel a lehetőséggel, beszélgetni kezdtek, de nem hangok útján, csupán egy-egy futó kézmozdulattal, és gondolatok által. Böbe ezt a mindenki elől rejtett kommunikációt rettenetesen élvezte. Boldogság töltötte el, és szeretett volna minden percben Tamás közelében lenni. Igen ám, de a fiúra mindenfelől félpucér lányok omlottak sikoltozva, és ennek látása Böbének nagyon fájt. Ekkor Tamás, az öt tanga bugyis lány alatt bujdokolva ránézett, és ezt sugallta a szemével:

„Jegyezd meg, Böbe, engem nem birtokolhatsz! Én szabad vagyok!”

És Böbe érzett is valami olyasfajta érzést, mintha Tamás a világok vándora volna, mint Villon, aki hol itt, hol ott bukkan fel, és akit ő semmiképpen sem tarthat fogva. Rettenetesen

fájt a szíve, de bólintott, és elment onnét: egyedül hagyva őt a lányokkal.

Ezt az álmot a kukás eset után látta, talán akkor, mikor Tamás megkérdezte tőle: akkor most te vagyok én? Azt hitte erre az egészre, hétmérföldes butaság, de ő, a szkeptikus most itt áll megdöbbenve a tények előtt: akkor mégis van ebben igazság? Tamás honnan tudja, hogy ő mire gondol? És ő? Honnan tudja ezután, hol kezdődik ő, és hol fejeződik be (saját testén belül) Tamás?

Még arra sem volt ideje, hogy mindezt el tudja rendezni a fejében, mikor ismét csengett a telefon.

– Most mi a baj? Megbántottalak talán?

– Ellenkezőleg! – kiáltotta Böbe keserű hangon. – Én nem birtokolhatlak téged, mert szabad vagy, nem tudtad? – azzal ismételten lecsapta a telefont.

„Én szabad vagyok, de te meg dilis” – jött hamarosan a válasz-sms a mobiljára.

– Nem baj! – rántotta meg a vállát a lány. – Legyen boldog azokkal a nőekkel, engem nem érdekel!

Ezután valósággal lubickolt a Csotival folytatott telefonbeszélgetésben. Vele szemben a koponyacsontja jó vastag és meszes maradt, megfértek benne a titkai, és használhatóak voltak a titkos kis zugok, ahol megbújhatott. Képtelen volt Roxi szavaival szembenézni, inkább elhessegette magától. Mint amikor a mobiltelefonjában kukába dobja a régi, már elolvasott sms-eket, úgy hajította ki nővére tanácsait.

„Még hogy Csotesz pótszer! Ez egyszerűen hülyeség! Roxi nem ismer jól engem!”

Neki ez a fiú nem pótszer, hanem falat kenyér! Csoteszt szabadon birtokolhatja, ha akarja, ráadásul a fiú hálás is neki ezért! És eszébe sem jut, hogy tanga bugyis némberekkel

csalja meg őt! Vagy Krisztinával, ami még rosszabb, mert ha arra gondolt, hogy Tamás meg Kriszti már lefeküdtek egymással, megint előntötte a zöld érzés... Ezekon a nehéz dolgokon töprengve aztán elaludt.

– Jó reggelt! Kérem a reggelimet! Szipi éhes!

Böbe hajnali ötkor a papagáj rikácsolására ébredt.

– Mi van? – nézett fel kábultan. – Mit akarsz?

– Hihhi! Lustaság! Csibész! Almát kérek, almát-al-mát-almát!

Böbe a fejére borította a párnáját, és a másik oldalára fordult.

Szipirtyó persze nem hagyta annyiban:

– Segítsség! Gyilkos! Gyilkos! Jaj nekem! Gyilkos-gyilkos-gyilkos! – és kifakadása végén egész hitelesen hörgött is!

Böbe a haláltusa hallatán rögtön kidugta a fejét, ráadásul a radiátorcsövön keresztül jól hallatszott, hogy Hallelúja néni is felébredt a gyanús hangokra. Az kell, hogy kihívja a rendőrséget!

– Ronda, erőszakos kis madár! – morogta, felült, és egy nagyot ásított.

– Büdös van! Emberszagot érzek! – sívította Szipirtyó.

Böbe mindjárt összezárta a száját.

– Mi ez a rajcsúr? – nyitott be a szobába az álmos Műfater.

– Felébredt a papagáj. És almát kér!

– Hát adjál neki! De csendesebben vigadjatok, mert Anyának megint egész éjjel fájt a feje, és most szundított el!

A hír hallatán teljesen kitisztult az elméje, és a konyhába sietett. Szegény Anyu! Időnként megmagyarázhatatlan fejfájásrohamok törnek rá: ilyenkor még a szemét sem bírja nyitva tartani, zsibbad a lába, és néha hány is. Jaj, ezek a fejfájások! Böbe, hogy megakadályozza a további sipákolást,

megmosta a kiszemelt almát, kettévágta, és gyorsan bevitte a tollas oroszlánnak:

– Tessék, de most már fogd be a csőrödet!

Szipi megkapta, amit akart, és csipkedni kezdte az alma édes húsát. Almakásás lett a csőre és a tolla körben.

– Hogy nézel ki? – pislogott rá Böbe.

– Szipi nagyon baba! Még zsír, hogy nagyon baba!

– Micsoda?! – vigyorgott álmos gazdája. – Kitől tanultad ezt a szleng szöveget?

A madár erre nem válaszolt, nyilván nem értette pontosan a kérdést, így tovább vágkált az almában. Mikor befejezte az étkezést, Böbe megfogta rózsaszín babaplédjét, és leterítette vele a kalitkát.

– Kérek egy fél deci rumt'! – hallatszott tompán a takaró alól, aztán csend lett.

Vége nyugalom! Elterült az ágyon, és megpróbált számot vetni saját magával. Fél perc sem telt el, és Tamás nevével lett tele a feje. Rájött ugyanis, ha sokszor kimondja magában a nevét, „Tamás, Tamás. Tamás – te dög, te édes” – és közben megpróbálja felidézni az arcát, akkor másodpercekre elnyugszik a lelkében az a nagy kínlódás. Nagyon jó, idézgeti, pedig éppen elszakadni próbál tőle! És még Kockacukrot titulálta szenvedélybetegnek a kényszeres evése miatt? Ezek után minek nevezi önmagát? Hiszen szabályos elvonási tüneteket produkál!

13.

Az osztály úgy tervezte a boldog békeidőkben, vagyis még szeptemberben, hogy az őszi szünet végén a Bükk hegységbe mennek háromnapos kirándulásra. Paranoia tanár úr, rossz egészségi állapotára hivatkozva persze lemondta a túrázást, így megkérték Miklós bácsit, aki elvállalta a feladatot. Vízipók igazgatónő ugyan meg akarta akadályozni a tervet, mert „nem érdemli meg ez a renitens banda a kirándulást”, de a szülők felháborodott hangú telefonjai után kénytelen volt beadni a derekát.

Böbe ezen a reggelen már nem bírta visszaaludni, pedig még másfél órája maradt az indulásig: beágyazott, majd szépen elővett két sporttáskát, és bepakolta a ruháit. Nem húzta be a cipzárt, mert Anya fix, hogy ellenőrizni akarja a cuccokat. Aztán kiosont a konyhába, és reggelit készített.

– Jó reggelt! – jött ki hozzá csendben negyed hétkor Műfater – Elvigyelek?

– Kösz, nem kell! – súgta Böbe. – Csoteszt elviszi a bátyja, és bejönnek értem is! Anya hogy van?

– Bevett két fájdalomcsillapítót, és most alszik.

– Nem kellene orvoshoz vinni?

Műfater lemondóan legyintett:

– Azt mondta, elmúlik... Tudod, milyen önfejű, nem tudom rábeszélni!

Miközben beszélgettek, Műfater kávéét melegített, majd elővette a kenyeresből a zsemléket, és kirakta maga elé:

– Én vágom és kenem, te pedig berakod a szalámikat és csomagolsz, jó?

Közösen dolgozva, vidáman készítették össze az útravalót. Mire a kaputelefon megszólalt, már mindennel végeztek. Böbe

bevágta a szobájába a sporttáskákért, és a nyitott cipzárakra nézett:

– Anya nem jön ellenőrizni?

Műfater halkán lépdelve tért vissza a hálóból:

– Alszik! Jobb is, mert egész éjjel fent volt!

Böbe megfogta a táskákat, elbúcsúzott Műfaterától, majd a küszöbről még visszaszólt:

– Anyut is puszilom!

Az udvaron ott állt a Mocsok Csillag hivatalos turnéjárata, benne a két vigyorgó Csótány fivérrel. És Kincses Tamással. Böbe az ő jelenlétére egyáltalán nem volt felkészülve, ezért máris kicsire szorult a gyomra.

„Ez a nap is jól indul!” – morogta magában, azzal beszállt az autóba.

Mikor megérkeztek az iskolaudvarra, az osztály már vidáman zszibongott, és majdnem mindenki helyet foglalt a buszban. Böbe Kockacukor mellé ült, noha Csoti szerette volna, ha végig egymás mellett utaznak. A lány azonban nem érezte helyénvalónak ezt, mert nem akarta egyedül hagyni a barátnőjét, illetve égnek állt a haja az osztálytársak előtti bizalmaskodás puszta gondolatára is. Ebben a korban olyan hülyék a fiúk! És fix, hogy mindenféle ugratás céltáblájává válnának! Azt a halkán ciripelő érzést („Semmi kedvem Csótányhoz!”) pedig gondosan a hátizsákjába dugta.

Kockacukor a kirándulás tiszteletére csimbók tuskésre zselézte a haját. Böbe megérintette az egyik, égnek dőfődő tincset, szinte szúrta.

– Óh, de klassz, félhold alakú kitűződ van! – mutatott barátnője pulcsijára.

Kockacukor elvörösödött, majd mutatójával nekiállt lekapirgálni:

– Ez nem kitűző, hanem odaszáradt nokedli!

Böbe nem állta meg nevetés nélkül:

– Ne bomolj már! Pörköltet reggeliztél?

– Nem. Kakaós nokedlit – lehelte szégyenkezve Cuki, így Böbe jobbnak látta nem firtatni tovább a kérdést.

Csoti és Tamás ugyanúgy a hátuk mögött ültek, mint a suliban. Az autóbusz ablakán kibámulva nézték a suhanó tájat:

– Jé, ennek a falunak két temploma és három biciklistája is volt!

Vagy szántófeld mellett haladva egy egész, 17 évesekkel megpakolt autóbusz örvendezett:

– Nyúl! Kisnyúl! Ott ugrál! Látjátok?

Miki bácsi hozta a gitárját, és játszani kezdett, majd együtt énekeltek. A Mocsok Csillag jelen lévő tagjai javasolták, hogy próbálkozzanak osztályszinten is a népdalok rockos feldolgozásával, Tamás mindjárt ajánlotta a „Hej, Jancsika, Jancsika, mért nem nőttél nagyobbra...” kezdetű dalt, amit Csotesz rögtön lehurrogott azzal, hogy a legjobb barátjától igazán nem várt efféle személyeskedést.

Olyan jól érezték magukat éneklés közben! Végre elfelejtkeztek a sulibeli nyomorról, Paranoia Püppüről és a szerencsétlen Lasszóról, akinek azóta a hangját sem hallották. Böbe mindenben mosolygott, kuncogott vagy rötyögött, még azon is, ha eltévesztették egy-egy dal szövegét. Még azt is mulatságosnak vélte, hogy Csoti éppen tízóraiszik:

– Fú, látod? – súgta Kockacukornak. – Elképzelni sem tudok perverzebb dolgot, mint amikor egy fiú virslit eszik!

Kora délután érkeztek Bükkszentkeresztre. Hegykoszorú behavazva, csúszós szerpentinút, tájhoz simuló hétvégi házak, kiszállás. Elfoglalták a falutól pár kilométerre lévő szálláshelyüket. Csodálkozva topogtak a hóban: ezzel igazán

nem számoltak, hiszen még csak november eleje van! És jó, hogy Miklós bácsi figyelmeztetésére hoztak magukkal elegendő meleg ruhát!

Testvériskolájuk erdei faházában kaptak szállást: egy hosszúkás, régi típusú épületben, távol minden civilizációtól. A ház mellett szinte karnyújtásnyira kezdődött az erdő. Megismerkedtek egy Gróf nevű férfival, akit a testvériskola küldött, hogy körbevezesse őket az épületben, megmutassa a szobákat, mellékhelyiségeket és a konyhát. Valamint beüzemelje velük együtt a kazánt. Miután Gróf az iskolabuszsal és annak sofőrjével együtt távozott, az osztály egyedül maradt. Kint, és a házban bent is dermesztő volt a hideg. Míg arra vártak, hogy a kazán végre felforrósodjon, és a radiátorok ontsák a meleget, bekapcsoltak néhány villanykályhát.

A legnagyobb helyiségben, csoportokra osztódva, nagykabátban kuporogtak a fűtőtestek mellett, s jégcsaphoz hasonló zoknis lábaikat olvasztgatták. Miután úgy-ahogy átmelegedtek, elfoglalták a kétszemélyes szobákat.

Kockacukor és Böbe berakták a cuccaikat, megszemlélték Csoteszékét is (náluk, micsoda luxus! asztal is állt), aztán rohantak vissza a villanyradiátorokhoz. Miklós bácsi tízpercenként ugrált drágalátos kazánjához, hogy dobjon rá egy-egy lapát szenet.

– Szerintem ez a „Geróf” hazudott! – mondta kimerülten. – Volt képe azt állítani, hogy ezt a büdös kazánt elég 3 óránként megrakni! Ennek ellenére a hőmérséklete akkurátusán 40 fok.

– Ez itt fent, a házban -10-et jelent! – kiabálták a lányok méltatlankodva.

– Egy kis figyelmet! – szólt Miklós bácsi. – Mindenki jöjjön a társalgóba!

A szanaszét lézengő tanulók összegyűltek, és tanár bá' megszervezte a tűzrakó csatárláncot.

– Mivel nem óhajtok egyedüli tűzmesterként raboskodni a kazánházban, ezért szeretném, ha három-négy fős csapatokban, felváltva végeznék ezt a munkát! Mindenki látta a gondnoktól, mit kell tenni: favágás gyűjtésnek, egy kis szénlapátolás a kupacból, és már kész is!

– Ez egy igazi túlélőtúra! – lelkesedtek a fiúk, de a lányok nem voltak ennyire feldobottak a hírtől.

– Ha akarjátok, elcserélhetitek főzésre! – ajánlották fel a vonakodó hajadonoknak, mire azok (Böbe és Kockacukor kivételével), azonnal ráálltak. És kivonultak a konyhába, hogy elfoglalják munkahelyüket.

Míg nekiálltak a mennyei menü elkészítésének (huszonhat adag zacskós gombakrémleves mákos tésztával), addig a Cuki-Tamás-Böbe-Csoti alkotta négyes lelátogatott Bödönhöz, a kazánhoz. Mivel Cukor és Böbe próbálkoztak először a fahasogatással, életveszélyes gyűjtődarabok reppentek el a fejük közelében. Aztán különböző formációkat felvéve – baltás, gyilkosos életkép mosollyal, vagy haláltusát tükröző arccal, igény szerint –, le is fényképezték egymást.

A leves+mákos tészta elfogyasztása után apró pöttyös fogakkal tértek be a fenyvesbe. Végig tipláboltak a ház mellett, Böbe előrelátóan a fényképezőgépét is vitte, amit utóbb százszor is megbánt. Ugyanis alig bírta vonszolni magát az öt pulóverben meg nagykabátban, ráadásul még a csodagépre is vigyáznia kellett, míg a többiek vidáman szökdécseltek és hógolyóztak. Mert amerre csak nézett, mindenfelé hó – és gyönyörű, egyenes törzsű fák. Vékonyak, magasak, feketék. Aztán sűrűbb, ágas-bogas, de alacsony rengeteg, szétnyírva

egy nyílegyenes úttal, melynek háttérében valahol messzi havas csúcs, halványan látszó fás oldallal.

– Olyan, mint az újszülött malac háta, teli finom szőrszálakkal – jegyzi meg Tamás.

Újabb kergetőzés végig az ág-bogak útján, de a fiúkat sehogyan sem sikerül megmosdatniuk. Nekik őket annál inkább, mivel sokkal gyorsabban futottak a lányoknál. Tamás az első, Csotesz a második, a Dongó által edzett Kockacukor a harmadik befutó, Böbe a fényképezőgéppel leghátul kullog.

Mikor Tamás kacagva elporzik mellettük, Kockacukor elmésen megjegyzi:

– Sebaj! Úgyis kifárad! Akkor majd jól elkapjuk.

Böbe nevetőgörcsöt kap:

– Szerinted mit csinálunk mi addig, míg ő kifárad, Cukorka?!

Csoti egy valóságos lovag, mert elveszi Böbétől a csodagépet azzal, hogy vigyáz rá. Az út vált előttük. Kiernek az ág-bogból, magányos fák következnek, tövükben gödrök. Elszaladnak a fiúktól, mert Böbének érdekes ötlete támad.

– Mi lenne, ha erről a nagyobbacska buckáról le-hengerednénk?

Szerencsére Cukor könnyen befolyásolható. Hanyatt dobják magukat a hóban és lehemperednek, egészen a bucka aljáig. Forgás közben veszik észre, hogy Csotesz, a valóságos lovag egy másik dombról röhögve fényképezi őket. A lányok rugdosódnak és rikoitoznak, de hiába. A meredély alján kifekszenek a hóra. Pihegnek. Böbének melege van. Egy selymes bőrű fa alatt fekszik, és felfelé néz, az eget látja és az ágakat.

„A fenyőbe, de szerelmes vagyok!” – fut át rajta a gondolat. A vágyak – melyeket már oly gondosan átszótt logikus magyarázatokkal, lekötelezett vastag kötelékekkel – most újra

kiszabadultak. – „Jusson eszedbe Krisztina!” – csípett saját lábába, hogy észhez térjen, de ez a kábulat, ez a Tamás-varázslat már bent lüktetett a vérében. „De hisz szakítottak” – érvelt a vágyódó oldala. – „De lefeküdtek egymással!” – replikázott a másik, a józanabb fél. – „Talán még nem késő! Oda kellene bújnom Csothoz, hogy megcsókoljon és megvédjen engem önmagámtól!”

Feltápászkodtak:

– Irány lefelé! – kiáltotta Kockacukor.

A lejtőn lerohanva észrevették, hogy nem tudják fékezni a futást. Böbe sikított, de attól sem lett lassabb...

– Itt friss vaddisznónyomok vannak! Jaj, mamáám! – üvöltött a nyomukban Tamás, és amint kimondta, jobb kéz felől feltárult mellettük egy tisztás, ahol legalább negyven, különböző méretű vaddisznó tanyázott éppen. A kocák közül némelyik rögtön támadó magatartást vett fel, felemelt farokkal futott a tisztás széléig. Ezt meglátva új erőre kaptak, és különböző hangszínen sikítva száguldottak tovább. Kockacukor elvágódott, és a továbbiakban szabályos tigrisbukfencekkel haladva követte a többieket.

– Ha Torna Néni ezt láthatná! – zihálta Böbe röhögve, miután hátrapislantva meggyőződött róla, hogy nem követi őket a konda, csattogó agyarakkal. – Eddig fájdalmasan hiányolta ezt az elemet a talajgyakorlataidból!

Kockacukor nem válaszolt az élcéldésre, mert az életben maradás gyakorlati lehetőségeivel volt elfoglalva. A domb aljába érkezve aztán minden végtagját szanaszét dobva kiterült, és könnyezni kezdett:

– Nagy a baj! – nyöszörögte.

– Csak nem bénultál le? – ijedt meg barátnője.

Cuki félkönyékre támaszkodott, s így súgta a hozzá hajoló Böbe fülébe:

– Annál is nagyobb a baj! Ijedtemben bepisiltem egy kicsikét!

Böbének össze kellett szorítania a száját, hogy ne bugyogjon ki belőle a nevetés, és felsegítette a szánandó állapotban lévő Cukorkát a földről. Később a fiúkkal együtt lepaskolták róla a havat, mert a hosszadalmas hentergés után úgy nézett ki, mint egy hógolyó.

Újabb, nagy ívű domb kezdődött, s ők elindultak ár-konbokron, vadrózsabokrok marasztaló ölelésén át, a valahol a távolban lévő szállásuk felé.

– Ettetek már csipkebogyót? – kérdezte Csótány a lányoktól, és egy bokorról lecsipkedett nekik néhány érett szemet.

Böbe elvett egyet a felé nyújtott bogyókból, majd bekapta, s rágcsálni kezdte:

– De hisz ez pocsek! – állapította meg. – Egy csomó túske ment belőle a nyelvembe!

Kockacukornak viszont nagyon ízlett ez is, teleszedte a zsebeit, hogy hazáig kibírja valahogy az erdei nassolnivalóval.

– Szerintem mennünk kellene, mert ránk esteledik! – aggodalmaskodott Tamás.

– Én pedig teljesen átfagytam már! – remegte Cukor, a pisis nadrágjában.

Finoman szállingózni kezdett a hó, ők pedig a hatalmas fák tövében haladva megmászta a következő dombot is, csúsztak és másztak, áztak, fáztak. Muszáj volt kerülni tenniük, ha nem akartak újra találkozni a vaddisznókkal. Úgy sejtették, közel lehetnek már a faházhoz, mikor lefelé ereszkedtek a meredek hegyoldalról. Ekkor az eléjük táruló kis szurdokban (ahol

megült a ködös levegő) a szürkéségből egy kis oltár bomlott elő, amin a hóesés ellenére meggyújtott gyertyák égtek. Az imbolygó, pislákoló fényeket követték, és így értek le a völgybe. Az oltár közepén nagy kereszt, Jézussal, a tartókban friss virág – noha nem voltak túlzottan vallásosak, mégis megható volt a látvány.

– Milyen szeretettel gondolja ezt a helyet valaki! – jegyezte meg Tamás.

– Nyilván egy nénike – szólt Cukor. – Ilyen hosszú utat megtesz azért, hogy gyertyát gyújtson, és virágot hozzon! Ez nagyon szép!

Böbe az előbb, még a dombtetőn egy el hullajtott, fél pár őzbakszarvat talált, és azt szorongatta a kezében.

Eredetileg haza szeretne volna vinni, hogy kitegye a könyvespolcára, de most, most azt érezte, hogy szívesebben tenné inkább erre az egyszerű kis oltárra. Áldozatként. Mert valamit ő is szeretne itt hagyni önmagából.

– Leteszem a *szarvamat* – mondta, és odatette az egyik virágcsokor elé.

– Azt, amit a homlokodon viselsz? – kérdezte Tamás piszkálódva.

– Igen, azt. Amelyikkel szűrni szoktam – válaszolta Böbe komolyan.

Észrevette, hogy oldalt egy kis porcelán szenteltvíztartó is van. Odament és úgy, ahogy a nagymamájától látta, belemártotta az ujját, majd keresztet rajzolt a jég mellett felolvadt vízzel Kockacukor homlokára. Aztán a magáéra is. Hirtelen elállt a lélegzete: az ujjá piros keresztet hagyott Cukor homlokán!

– Ez vér! – hasított belé, mint Zorróba az első alkalom után. Összepislogtak Cukival. – Csoda történt!

Egy pillanatra a fiúk is meglepődtek, aztán alaposan megszemléltek a két, vörös kereszttel ellátott homlokot:

– Biztos a csipkebogyótól van, ami a körmöd alá ragadt! – mondta Csoti, azzal finoman a kezébe fogta Böbe ujjait, és megmutatta neki a piros körömkereteket. – Itt van, ni! Látod? – és egy puszit nyomott rá.

14.

Hét órára már az egész osztály összegyűlt a társalgóban. Némelyek Activityztek, páran UNO-kártyával játszottak, Miklós bácsi és néhány fiú pedig zenélt. Mivel nem maradt több kaja, elfogyasztották az otthonról hozott, laposra nyomódott szendvicseiket.

– Ez a legjobb osztálykirándulásunk eddig! – állapította meg Kockacukor teli szájjal, miközben besöpörte uzsonnászacskójából az utolsó morzsákat is.

A fiúk most nem mertek bemenni a faluba, hogy leigyák magukat, mert tudták, még egy balhé, és Vízipók beváltja az ígéretét: nem engedi az osztályt leérettségizni. No és már nincs velük se Rob, se Lasszó, a két eddigi hangadó...

Valamiféle jó érzés ölelte körül őket. Csoti odahúzódott Böbe mellé, de nem merete megfogni a kezét. Hiszen megbeszélték indulás előtt, hogy kerülik a bizalmaskodást!

– Ágota hogy van? – kérdezte tőle Böbe.

– Terhes – válaszolta Csoti. – Kell még neked az a kölyök, ha megszületik?

A lánynak eszébe jutott az Andrásnál lévő berni pásztor kutyus, és nemlegesen rázta a fejét.

– Tudod, kaptam azt a jákó papagájt, és több állatot már nem vihetek haza! Ezt is elég elviselni! Ma hajnali ötkor ébredt, azt kiabálta, hogy: „Gyilkos!” – és hörgött is!

– Honnan tud az a madár ilyeneket?

– Biztosan sokat nézett tévét...

– És mit tud még? – élénkült fel a papagájtéma hallatán Tamás.

– Szinte állandóan beszél, és mindenfélét. De a legfontosabb: nyugodtan ki lehet engedni, mert nem piszkít a szőnyegre. Ha pottyantania kell, szépen visszaszáll a kalitkába.

Ezzel a ténnyel szándékosan dicsekedett, mert tudta, hogy Gyufával, a nimfapapagájjal kapcsolatban ez komoly probléma a Kincses családnak.

Mikor a Bödön-látogatásban rájuk került a sor, felöltöztek és kimentek a sötétbe. A ház mellett álló fa ágán egy madár hisztériás nőszemélyként kiáltozni kezdett. Aztán elhallgatott. Városi zajhoz szokott fülüknek egészen félelmetes volt ez a csend!

– Olyan hideg van, hogy a csillagok is felfagytak az égre! – dörmögte kezét kabátujjába rejtve Csotesz.

A kazánhoz vezető jeges betonutat csak a hold világította meg. Böbe mindjárt hasra is vágódott a jégen. Annyira égő! Még a fogai is összekoccantak az eséstől. Bödön vígan duruzsolt, és teli szájjal falta a szenet. Odafönt már egészen kellemes a hőmérséklet, és víz is van. A diákok egymást váltva osztoztak a négy darab, egyszemélyes zuhanyzón.

Böbe a szobájukban, az ágyon ült, és fájós bokáját masszírozta, mikor Kockacukor a kezébe vette neszesszerét, és vállára vetette a törülközőjét:

– Itt leszek az oldalsó tusolóban. Addig nem jövök ki, míg be nem jössz, nehogy elfoglalja valaki a helyet, oké?

Böbe bólintott, miközben abban reménykedett, hogy holnap ezzel a bucira dagadt lábbal is tud majd túrázni. Felvette a pizsamáját és a köntösét, aztán papucsba bújt, és kistáskával, valamint fürdőlepedővel felszerelve becélozta az egyik oldalsó zuhanyzó ajtaját. Kopogott, benyitott, hallotta, hogy a tejüvegű fürkében zubog a víz.

– Csak én vagyok! – kiáltotta, azzal a csap melletti fogásra akasztotta fürdőlepedőjét, a mosdókagyló szélére helyezte a dobozát. Levette a köntösét, és a pizsamafelsőjét, majd így, félmeztelenül nekiállt fogat mosni. Ekkor Kockacukor elzárta a tus csapját, és kilépett a kabinból. Böbe oda sem nézve, a fogmosást folytatva leakasztotta a szögről a törölközőjét, és átnyújtotta neki.

– Jesszasz! Hát te hogy kerülsz ide? – vette ki valaki a kezéből a törölközőt. Böbe az ismerős fiúhang hallatán úgy összerándult ijedtében, hogy majdnem lenyelte a fogkefét.

– Ó, ezer bocsánat! Nem akartalak megrémíteni! – vigyorgott rá Kincses Tamás meztelenül, csöpögős vizesen.

Böbe azonnal a melle elé kapta a fogkefét tartó jobb kezét:

– Izéé... Azt hittem, Kockacukor zuhanyzójába jöttem! – rebegte habzó szájjal, majd egy másodperccel később észbe kapott, hogy nagyon égő kitágult szemmel bámulni egy ruhátlan fiút, ezért elfordult, s szabad baljával letépte a fogasról a pizsamafelsőt.

„Kapt össze magad, te idióta!” – üvöltött önmagára odabent úgy, mint egy durva kiképző őrmester.

Tamás végre a derekára csavarta azt az átkozott frottírt. Böbe közben visszanyerte lélekjelenlétét:

– Kérlek, fordulj még el! Szeretnék felöltözni! – utasította.

– Muszáj? – kérdezte a fiú mosolyogva, egészen érzéki hangon.

„Te hülye vagy!” – gondolta Bőbében az immár teljes fenségében felmagasodó háromméteres istennő, kezében legkisebbik, félméteres konyhakésével. – „Csak nem képzeled rólam, hogy...”

– Jól van! – intett neki Tamás, míg elfordult. – Ne hőzöngj már, csak vicceltem!

„Nem is mondtam hangosan egy szót sem!” – morogta magában a lány, míg eligazgatta magán a felgyű-rődött anyagot. – „Megint kiolvasta belőlem a véleményemet? És vajon ezt is...? – gyorsan észbe kapott és váltott, vagyis gondolati úton jól érthetően, szótagolva folytatta – „Hát akkor tudd meg, hogy en-gem nem ér-de-kelsz!”

– Végeztél már? – sürgette Tamás.

– Aha! – és érdeklődve fordult szemközt vele: vajon megkapta-e az utolsó üzenetét?

A fiú azonban a legkisebb jelét sem adta ennek, sőt, még mindig idegesítően vigyorgott. Mielőtt Bőbe észbe kaphatott volna, a karja hirtelen és váratlanul felé mozdult.

„Mindjárt megfogja a fejem, és... és magához húz” –hasított belé a tizedmásodperc törtrésze alatt a felismerés, s ebbe a lehetőségbe egész lénye belerendült. A fiú keze azonban elhaladt a feje mellett, mert csak a tükörpolcon fekvő fésűért nyúlt.

„Tévedtem!” – gondolta Bőbe csalódottan, és a három-méteres, érinthetetlen és parancsoló istennő képe mögött egy pillanatra felsejlett a magát mórrikáló, szoknyáját pajkosan fel-felhuzigáló gumibugyis nősténycsimpánz sziluettje. Gyorsan megfordult, és a csap fölé hajolva folytatta a fogmosást.

– Valami gond van? – kérdezte Tamás, miközben a fésűvel hátrasimította nedves haját. – Olyan arcot vágsz, mintha...

– Mintha?? – nézett fel rá hegyesen.

– Semmi! – visszakozott Tamás – Most miért vagy ilyen dühös? Be ne kapj már!

Böbének megállt egy pillanatra a keze:

– Szejetem, ha tudod, mejje, hány métej a védőtávolság! – mondta méltóságteljes hangon, bár a bors-mentás fogkrém miatt kissé selypítve.

– Védőtávolság? Miről beszélsz? – kérdezte a fiú, már szintén fogkefével a szájában. – Ki akart behatolni a te belső terebbe? Talán één?

Böbe nem válaszolt, mivel mímelt nagy hévvel sikálta a fogait, elképzelte, hogy feje közepéből kiemelkedik egy adótorony, és ezt az üzenetet sugározza Tamás felé:

„Látod, kis nyomorult, egyáltalán nem hat rám a tény: mindössze egyetlen törölközőt viselsz magadon azért, hogy eltakard előlem a kukacodat!!”

Hogy megérkezett-e a gondolat-sms vagy sem, nem lehetett kideríteni, mindenesetre Tamás váratlanul megbökte az oldalát:

– Kérlek, mosolyogj már rám!

Böbe furcsállta a kérdést:

„Miért ne?” – kérdezte magától, és habzó szájával kivágott Tamásnak egy vigyorgást.

A fiú ránevetett, és megjegyezte:

– Most már tudom, honnan vette *A bolygó neve halál!* c. film látványtervezője a szörny mosolyát!

Böbe grimaszolt:

– Régi poén, ha-ha! – és nem óhajtott tudomást venni arról, hogy az erkölcsi magasságokban honoló istennő felszívódott, és így tisztán láthatja: Böbe csimpánz a nagyon béna kislányruha alatt fodros szélű gumibugyit visel...

A továbbiakban szó nélkül mosták a fogukat. Régen, kiskorukban, mikor együtt nyaraltak, ugyanígy csinálták.

Egyszerre fejezték be, és mindketten feltöltötték a szájukat vízzel. Tamás ujjcsettintéssel adta ki a tűzparancsot, s beirányozták a lefolyót. Böbe sugara egy kicsit elkonyult a lyuk előtt, de a fiú 10 pontos kört lőtt – egyenesen a lefolyó közepébe talált.

– Nyertél! – állapította meg Böbe.

– Bár nyertem volna! – mondta Tamás.

Később, már a folyosón állva, Böbének még mindig ez a rövid megjegyzés járt a fejében.

„Mit akarhatott ezzel mondani?” – tűnődött.

Számára kint – a zuhany meleg, villanyfényű párája után – jóval hűvösebbnek tűnt a félhomály. A folyosó éppen üres volt, a zajok a társalgóból és a szobákból tompán szűrődtek elő. Vajon melyik zuhanyzóban lehet Kockacukor? Az iménti eseményekből okulva nem mert benyitni egyikbe sem.

– Hát te? – dugta ki a fejét a jobb keze felőli ajtón Cuki. – Mit csinálsz itt, már tök régóta várlak!

Böbe besurrant, és az volt az első, hogy megmosta az arcát.

– Történt valami? – kérdezte tőle a vad rocker, kinek a sampon hatására kiment minden vadgesztenyegubó-tüske a hajából, s így szelíd, gömböc kislány hatását keltette.

– Nem találtam el, melyik az az oldalsó ajtó, amire gondoltál... – jelentette be Böbe – ...és így rányitottam Tamásra!

Kockacukornak mindjárt felszaladt a szemöldöke, és kaján vigyor jelent meg az ajkán:

– Huhúú! Baromi jóóó! És *mindent* jól láttál?

– Ne huhogj, még meghallják!

– Bakker! Mesélj el mindent, kérlek-kérlek! – imára kulcsolta a kezét, szeme lelkesen csillogott. – Milyen volt? Szép?

– Hááát... – Böbe vontatottan kezdett a mesélésbe, hogy csigázza kicsit a hallgatóságát. – Bizony hasznára vált neki a body building!

Cukorka hirtelen elszomorodott.

– Mi a baj? – kérdezte Böbe, követve barátnője hangulat-változását.

– Á! Elment a kedvem! – legyintett a duci lány. –Nézz rám, nekem esélyem sem lesz soha, hogy egy ilyen klassz pasit közelről is láthassak...

– Dehogynem! – vigasztalta Böbe. – Majd szerzek neked egy fürdőruhás Balázs Pali-posztert!... – ahogy kiszaladt a száján, mindjárt rájött, hogy sületlenséget mondott, mert Kockacukor nem nevetett.

– Szúzen fogok meghalni, meglásd! – busongott. – Örök hűséget esküdve a nokedlinek!

Böbe gyorsan megmosdott, és a szobájukba tértek. Mivel nem tudott jobbat kitalálni, elmesélte Roxi önképző technikáját: saját fizikai önarcképét, a csimpánzt, az érzelmi életéről alkotott képet, egy pince sötétjében virágozni próbáló almafát és az utolsót, a háromméteres istennőt, a virágba csomagolt konyhakéssel a kezében.

– Nem lenne jó, ha te is kipróbálnád? Hátha rájönnénk, mi lehet veled a baj!

Cukor nem akart semmi jónak sem az elrontója lenni, ezért kényelmesen elfeküdt az ágyon, s még a hordozható CD-jében szóló kedvenc heavy bandáját, az üvöltő Alvin és a mókusokat is kikapcsolta. Nem véletlenül titulálta őt Böbe időnként metál boszorkánynak: ez az egész meditáció sokkal gördülékenyeb-

ben, magától érthetőbben ment neki. Fizikai síkon egy labdaszerűen kerek, vidám kisóvodást látott, érzelmi képe egy hóvihár közepén álló, rendíthetetlen hóember volt, míg a szellem területén saját üvöltő édesapját látta.

– Szóval azért van szükséged a hájra, hogy megvédjen Apád haragjától?

Cuki még mindig szédült egy kicsit a befelé tekintéstől, és összeráncolt homlokkal töprengett:

– Engem Apu sohasem bántott... Vagyis sohasem vert meg! De ha rájön a bolondóra, és üvöltözni kezd, akkor úgy érzem, mintha mindjárt el akarna pusztítani minket! Rádásul ki sem tudjuk számítani, mikor kattan be: csak rájön, ordítózik egy sort, aztán abbahagyja, és újra kedves lesz. Azt hiszem, sokat dolgozik mostanában, és teljesen kikészült idegileg.

– Ovis korodban is így volt? – célzott Böbe a fizikai sík képére.

– Nem. Akkor még az egész világ olyan kereknek tűnt, mint egy...

– Pöttyös labda – fejezte be megkezdett mondatát helyette Böbe. – Most meg... Hőemberré kell jegelned magad ahhoz, hogy ne fájjon.

A folyosóról behallatszott Miklós bácsi ajtórezgető hangja:

– Eééén holnap korán reggel fogok kelni! Remélem, ti is!

A takarók alatt kuksoló tanulók – különös tekintettel a lányokra – persze tiszta szívből remélték az ellenkezőjét.

15.

Másnap reggel Miklós bácsi fél nyolckor gitározni kezdett.

Kockacukor bújt ki először a jó meleg paplan alól és nagyot ásított.

– Háát, meleg az nincs! – mondta nyújtózkodás közben.

Éppen ekkor Csotesz kopogott, majd bekukkantott az ajtón, s ő fejezte be a megkezdett hiányszorolást:

– Jó hír: víz sincs! Mosdás az estéről megmaradt teában, fogmosás a zacuban!

Röviddel ezután felszedelőzködtek, s az éhes osztály a faluba indult. Útközben egy fa törzsén ezt a jelet látták felfestve: Ω

– Patkolókovács van a közelben? – kérdezte Böbe.

– Ezzel a barlangokat jelölik! – világosította fel Miklós bácsi.

– Nyilván cseppköves. Megkeressük?

Ha már kalandtúra, miért ne? Az éhséget feledve nekilódultak, majd nagyon sokáig mentek befelé az erdőben, egy enyhének látszó emelkedőn. 20 perc sem kellett, hogy Cukor és Böbe (valamint a Torna Néni által csak „löttyedt seggüként” aposztrofált hajadonok) rájöjjenek, hogy vagy ők nagyon gyengék, vagy nagyon alattomos ez az enyhe emelkedő. Esetleg mindkettő.

Miklós bácsi hátrafordulva intett: csendesebben! Egy kopogó harkályt mutatott, kicsi ütései még visszhangot is vetettek a csendben. Ekkor Miki bá' hirtelen megfordult, lendületet vett, és a bal kezük felé eső, igen meredek dombra egyszerűen felfutott. A srácok pedig követték! A lányok csak szájukat elhúzva, fejüket hátravetve figyeltek utánuk. Aztán elszántan ők is mászni kezdtek. Városi csizmájuk iszonyúan csúszott. Nagyon stabil módszerrel, vagyis négykézláb mentek, mint kicsiny földi békák szanaszét görögve. Böbe szíve egyre erősebben zakatolt; gyökerekben kapaszkodtak, fákkal húzatták fel magukat, mohás köveken tapostak sarkukkal.

Ahogy felértek, kiterjeszkedett alattuk az erdő. Lábuk előtt egy félig kidőlt, zöldre, mohásra korhadt fa nyúlt be a 15-20 méteres mélység fölé. Az osztály pillanatok alatt szanaszét szóródott. Böbe leült egy kisebb hókupac tetejére. Csoti odakucorodott melléje, és egymásnak vetették a hátukat. A nap hirtelen még fényesebben ragyogott, mint eddig, valahonnan erősen kongó harangszó hallatszott. Tőlük nem messze megpillantottak egy helyet, amely teli volt lábnyomokkal. Pata és kicsi ragadozó nyomok, madárlábak tipegése összekeveredve körben, ahová a legmelegebben sütött a nap. Hatalmas átmérőjű, belül teljesen korhadt fa volt a melegedőhely alatt. Sas rikoltott felettük láthatatlanul, párját kérlelve, majd lusta szárnycsapásokkal libbent fel és húzott a kismalac hátú hegy felé.

A szemlélődésből Kockacukor hisztérikus hangja zökken-tette ki őket:

– Farkasok!

Mindenki felpattant, mert meghűlt bennük a vér, tőlük nem messze valóban sűrű színűek voltak a nagy recsegést-rofogást okozó, menekülő állatok. Fehér fenekük villanásából Miklós bácsi szakértőén állapította meg:

– Ezek nem farkasok, hanem muflonok!

Nagy hógolyózás kezdődött: fák törzse mögé bújva partizánt játszottak, és keményen röppentek jobbról-balról a találatok. Kockacukor orvul gáncsot vetett Böbének, aki így fenéken szánkázott lefelé a meredélyről. A lent húzódó, kis völgyben, egy patakocska partján. Böbe kiült egy keresztben kidöntött fára:

– Én vagyok az erdei tündér! – kiáltotta vidoran.

A többiek röhögve, mímelt undorral hessegették arrébb. Lassan a gyomruk által hajtva elérték célpontjukat

(Kockacukor szaporázta legelő), a falu első, útba eső vendéglőjét. Betértek, és nagy széktologatással ellepték a szabad asztalokat.

Böbe első dolga az volt, hogy odamenjen a kövér pincérhez:
– Merre van a toalett? – kérdezte diszkréten susogva.

A kövér férfi készségesen megmutatta. Amikor a lány végzett és visszatért, a pincér ismét megjelent mellette. Meg sem várta, míg vendége leül, máris rákérdezett:

– Sikerült valamit?...

Böbe méltatlankodva kérdezett vissza:

– De mire gondol, kérem?

A pincérnek eszébe jutott, hol is járt Böbe az imént, és el nevette magát:

– A rendelésre gondoltam, kishölgy, nem másra! De egyébként szívesen meghallgatom egyéb mondandóját is, ha úgy óhajtja!

Az osztály pukkadózott a röhögéstől. A házigazda gyorsan lepakolta a kezében tartott tányérokat, és nem forszírozta a további társalgást, hanem elsietett. Útközben felhangosította a játékautomata fölötti polcon lévő televíziót:

„A kétszeres rablógyilkosságért elítélt, fegyházbüntetését töltő K. J. tegnap délután röntgenvizsgálat közben kiugrott az ablakon, és megszökött a rabkórházból. Feltételezett tartózkodási helye: a Bükk-fennsík. A rendőrség kéri a lakosság szíves közreműködését...” – szólt a híradás.

– Amilyen szerencsénk van, biztos találkozunk vele! – jegyezte meg Böbe.

– Ne fessd már az ördögöt a falra! Nem hallottál még az önbeteljesítő jóslatokról? – szólt rá Tamás.

– Mik azok? – kérdezte a rockboszorkány, miközben maga elé emelte a kenyereskosarat. – Hátha én is tudok olyat!

– Minden bizonnyal – mosolygott a jövődöbeli Nobel-díjas magabiztosan. – Olvastam valahol egy kísérletről: fogtak nyolc testvérpatkányt, és kiosztották őket két egyetemista csoportnak. Az egyik négyesről azt mondták, hogy kiváló genetikai háttérrel rendelkező, roppant tanulékony egyedek, a másik négyesről pedig azt, hogy elég butácska szülőktől származnak, de hozzák ki belőlük, amit lehet. Még egyszer mondom, a patkányok egy alomból származó testvérek voltak! A különbség köztük a *tanítók hozzáállásában* volt! És az eredmény megdöbbenítő lett! Az a négy patkány, akiről annyi jót mondtak, valóban erőn felül teljesített, míg a kontrollcsoport még a szintfeladatot sem tudta végrehajtani, a legnagyobb kínlódás árán sem.

– Jéé, de érdekes! – szólalt meg Böbe. – És mit akarsz ezzel mondani?

– Azt, hogy nem csak a patkányokra hat ösztönzően, ha jót feltételeznek róluk. És nagyon illúzióromboló tud lenni, ha állandó lenézéssel találkozik az ember. Nekem például van egy barátom, aki szerintem mélységesen lenéz engem. Egy hülye kis senkinek tart. Megvet, de fogalmam sincs, hogy miért. Két hónappal ezelőtt kölcsönkérte tőlem a *Száz év magány* című könyvet, telefonon. Ahogy letettük a kagylót, én előkerestem anyám könyvtárából, és bevitettem a szobámba, majd jól látható helyre, a polcomra tettem. Amikor pedig az illető átjött a könyvért, és kérte, beállt nálam a teljes blokk. Egyszerűen meg sem találtam, érted? Pedig majdnem kiszúrta a szememet. Ahogy kihúzta a barátom a lábát, mindjárt a kezembe akadt. Ott volt, ahová tettem. Szerinted miként lehetséges ez?

Tamás észrevette, hogy sikerült megingatnia a lány eddigi fix elképzelését, miszerint ő egy figyelmetlen, önző gyökér, és mivel élvezte a helyzetet, vigyorogni kezdett. Böbe jól látta

Tamás arcán ezt a huncut vonást, és életében először mégsem vágott vissza, hanem beharapta a száját, és hallgatott. Csoti észlelte a levegőben a feszültséget, ezért megpróbálta oldani a hangulatot:

– Aha! Én kezdem kapiskálni ezt az önbeteljesítő izét! És azt is értem már, anyám miért mondja minden tanévkezdéskor, hogy legalább az első hónapban húzzam meg magam, és tanuljak, mint a kisangyal!

– Okos asszony! – bólintott Tamás. – Minden tanár kialakít rólad egy képet: ha úgy könyvel el, mint „igyekvő, jófejű srác”, akkor siralmas felelet esetén sem vési be neked a rossz jegyet, mert elnézőbb irántad. „Mindenkinek lehet gyengébb napja” – gondolja, és beír legalább egy kegyelem kettést. Ezt is vizsgálatok bizonyítják.

– Mi köze ehhez K. J.-nek? – kérdezte Böbe gúnyosan.

– K. J.-nek semmi. De ha a sorsodhoz úgy állsz, veled tutkóra csak rossz történhet, akkor biztos lehetsz benne, hogy hosszú távon a javát megkapod annak, amitől féltél! Ez akár a K. J.-vel történő találkozás is lehet! – kezdett belemelegedni a témába Tamás. – Mert öntudatlanul is addig mesterkedsz, míg megidézed a bajt! Értsd meg, bizonyos szintig te magad alakítod a sorsodat!

A reggeli-ebéd elfogyasztása után Miklós bácsi szélnek eresztette őket: aki akart, vele tarthatott megnézni a falumúzeumot, ahol érdekes kiállítás nyílt az üvegyártásról és a hutákról. Utána szerették volna meglátogatni azt a helyet, ahol lovas szánkózást ígértek, hátha megoldható lenne egy rövid sétakocsikázás osztálypénzből. Akinek túrázni támadt kedve, azt is megtehetette, pontos útiterv ellenében. Böbe-Csótány-Cukor-Tamás ezt az utóbbi lehetőséget választották, és megjelölték útvonalukat: a közeli Lófőtisztást és környékét.

– Két és fél óra múlva itt találkozunk! Bármi van, a mobilomon elérhettek! – mondta nekik Miklós bácsi.

Hamarosan elérték Lófőtisztás szélénél a fenyőerdőt. A fák közé bújva, a törzseket simogatva beszívták a fenyőgyanta friss, finom illatát, és élvezték, hogy lehullott fenyőgallyakon sétálnak, mikor Böbe hirtelen egy gödörbe lépett, és alaposan megrántotta a már amúgy is sérült bokáját. A földre zuhant, és olyan erősen nyilallt belé a fájdalom, hogy egy pillanatig úgy vélte, lábra sem bír állni. Éppen ekkor Tamás állt legközelebb hozzá, azonnal odaugrott, hogy felsegítse. Érintése azonban nem pontosan Böbe derekát érte, hanem kicsit feljebb csúszott, és így, kabáton keresztül a lány mellét érték az ujjai. Úgy tett, mintha észre sem vette volna, s *így* segítette fel a lányt.

– Nagyon fáj? – kérdezte, miközben rákacsintott!

Böbe teljesen elképedt ettől a szemtelenségtől, ezért finoman, de határozottan mozgatva a könyökét, elnyomta magától a „segítő” kezét.

– Nem, csak kellemetlen – mondta undokul.

Csoti nem észlelte ezt a kettejük között zajló némajátékot, és aggódva hajolt Böbe lábához:

– Visszaforduljunk? Tudod mozgatni?

Böbe próbálgatta a bokáját:

– Ó, nincs semmi baj! Mindjárt bejáratódik! – bizonygatta, mert semmiképpen sem akart lemaradni a kirándulásról.

Csotesz átölelte a derekát, így mentek tovább. A nap elmerült a szürkességben, és köd ereszkedett a tájra. Talán a légnymás is esett, mindenesetre Böbe hangulata híven követte az időjárást. Míg a többiek vidáman beszélgettek, neki borús lett a kedve. Roxi azt mondta, ő fél az érintéstől? Hát most megkapta! Még mindig az a határozott, borzongató

mozdulat járt a fejében, amivel Tamás megérintette a mellét. Igaz, hogy tiltakozott ellene, de... mégis nagyon jólesett neki. Ettől a gondolattól arcába szökött a vér.

Közben kijutottak a lucfenyők közül, és egy gyertyá-nosbükkös részhez értek. Viszonylag széles, gondosan egyengetett földúton haladtak, Böbe fájós lábának egészen megfelelt ez a terep és sétatempó. Tamás azonban most is nyughatatlan volt:

– Nézzétek, miféle kövek azok ott fent? – mutatott a jobb kéz felőli, fával benőtt domb tetejére. – Nem vizsgáljuk meg közelebbről? Lehet, hogy egy középkori erődítmény maradványa!

A többiek szinte rögtön csatlakoztak hozzá, amit Böbe meglehetősen sérelmesnek talált. Hogy lehet ilyen Csotesz? Mert hogy Tamás nem törődik az ő sebesülésével, az egyenesen természetes. De Csoti is faképnél hagyja ilyen állapotban? És Kockacukor is? Akkor egyik sem érdekli tovább, pukkadjanak meg!

Míg barátai boldogan lihegve másztak a domb teteje felé, addig az ő fejében lecsapódott a Központi Kapcsoló. *(Senkinek sem vagyok fontos, senki sem figyel rám!)* Annyira megsértődött rájuk, hogy hátra sem nézve, egyedül eredt útnak. Úgy tervezte, nem fordul vissza Lófőtisztás felé, hanem a turistajelzéseket követve megkerüli ezt a nagyobbacska dombot, és a faluba érkezve csatlakozik az osztályhoz. Ha már a falumúzeumot elhagyták, megtalálja őket a lovas tanyánál! Ha siet, előfordulhat, hogy még a múzeumban elcsípi őket! Óvatosan mozdítva a bokáját futni kezdett. Eleinte sántikálva, nehezen ment, aztán roppant egyet a bokacsontja, mintha az ízület a helyére ugrott volna, s így már egészen könnyen ment a mozgás. Az emelkedőnek azonban csak nem akart vége

lenni. Az erdő is egyre sűrűbb és sötétebb lett, és éles-hideg hódara szitált.

„Még tudom az utat visszafelé! Még visszafordulhatok, ha akarok! De nem akarok!” – mondogatta magában.

A köd mintha nemcsak kint, de bent is terjengett volna, egyre erősödött benne ez a fájdalmas dac.

„Elhagytak, mikor fáj a lábam, én ilyen biztosan nem tettem volna velük! Hát most szél előttem, szél utánam, bottal üthetik a nyomomat!”

Futás közben ökölbe szorította a kezét, és arra gondolt, kiskorában érzett utoljára ilyen dacot és haragot. Akkor, amikor négyéves korában Anya mondott valamit Apáról, és az nagyon fáj... Anyu talán nem gondolta, hogy egy négyéves gyerek is fel tudja fogni a szavak értelmét. Ő felugrott a kisszékéről, és kirohant a konyhából, ahol addig beszélgettek. Végigrohant az előszobán, felnyúlt a kilincsig, kinyitotta a bejárati ajtót, és becsapta maga után.

„Böbikém, csillagom, ne menj el!” – visszhangzott Anya riadt kiáltása a fülében.

Persze utána futott, kopogott a papucs, pedig ő nem ment el, hanem csak leguggolt a bejárati ajtó mellett, és a falnak dőlt. Könyökhajlatába rejtette az arcát, Anya ne láthassa a szemét, ne láthassa, mennyire sír. Mert amit Apuról mondott, azt nem hihette el, olyan szörnyű volt. Akkor az ő drága, borotvahab illatú apukája soha többé nem jön haza? Végleg elment itthonról?

Böbe most úgy futott, ahogy annak idején nem futhatott. Egyszer távolodva Tamástól, Csótánytól és minden olyan problémától, amivel nem volt ereje megbirkózni sem a múltban, sem a jelenben. De minél beljebb hatolt az erdőbe, annál inkább elbizonytalanodott. Félelem fogta el. Eszébe

jutott K. J., a rabkórházból szökött kétszeres gyilkos, meg az önbeteljesítő jóslat. Úristen! Mit csinál, ha találkozik velem? Teljesen védtelen! Ismét elmondta magának:

„Még visszafordulhatok, még tudom az utat!”

De nem tette, nem akart visszafordulni. Nem akart szégyenszemre előkullogni a sűrűből, mert büszkesége nem engedte. Tudta, a többiek javában keresik már. Csak féljenek, csak futkossanak, megérdemlik! Ekkor elszorult a torka, mert a ködből egy lassan mozgó alak képe bontakozott ki. Egy rossz arcú, munkásruhás férfi volt, aki talicskát tolt maga előtt. Alaposan végigmérte a magányosan futó lányt:

– Adj' isten! – köszönt rá, mire Böbe, mint egy megriasztott nyúl, még nagyobb sebességre kapcsolt.

Hirtelen nagyon megbánta, hogy nem Lófőtisztás felé indult, de most már nemcsak a szégyen, de a taligás alak miatt sem mert visszafordulni. Egyre jobban elhatalmasodott rajta a pánik. Az órájára pillantott és látta, legalább fél órája fut egyre erősödő tempóban. Ő, aki tornaórán hatvan méter után kifulladásig állt. Áldott adrenalin! Most még csak fáradtnak sem érezte magát. Csak ez a rettenetes oldódna már! Jobb kéz felől elhagyott, üres putrikat látott, nem tudhatta, élnek-e benne emberek. Hajléktalanok, csavargók, üldözött rabok. Dühös volt magára: hogy lehet ilyen hülye, hogy veszélybe sodorja az életét holmi gyerekes sértődöttség miatt??! De csak azért sem fordult vissza!

„Mindjárt itt az országút meg a Bükkszentkereszt-tábla!” – áltatta magát. – „Itt, a cél előtt nem adhatom fel!”

Az erdő képe azonban változatlan maradt. Böbe annyira izgult, hogy rátört a pisilhetnék, de nem mert megállni, nehogy valaki éppen a legkiszolgáltatottabb helyzetben támadja meg, amikor csupasz fenékkal guggol. Újabb

negyedóra futás után nem bírta tovább: egy cserjés résznél félrehúzódott és felhúzta a kabátját. Lihegett, sűrűn törtek elő torkából a fehér párafellegek, megtörölte az orrát, és letolta a nadrágját. Míg pisilt, fülelt is egyúttal, meg a fejét forgatva szemmel tartotta az utat. Mivel már nem ropogtatták léptei a havat, és a zihálása is csökkent, egyre mélyült körülötte a csend. Csak a madarak csipogtak néha, és a fák ágai roppantak, ha letörtek éppen a jeges hó súlya alatt. Dermesztő volt a némaság. Hirtelen összerezett: nem hallja saját csurgatásának a hangját! Sírva fakadt: milyen szerencsétlen, biztos a nadrágjába ment! Lelki szemei előtt már látta is a megalázó helyzetet: csatlakozik az osztályhoz két tekintélyes, bűzőlgő folttal a farmerja ülepén. Felkelt, hogy kitapogassa a nadrágot, de az csodálatos módon száraz maradt. Mivel még soha nem végezte a dolgát a szabad természetben, így azt sem tudta, hogy a vastag avar elnyeli a hangokat. Felrántotta a nadrágot, és ismét futni kezdett: már ötven perce úton volt. Hogy meg lehetnek ijedve a többiek! Már talán a rendőrséget is értesítették! És mi van, ha a szüleit is felhívták?

– Istenem, küldj nekem egy betonutat! – fohászzkodott először sűgva. – „Ugyan, ki hall itt engem?” – kérdezte önmagától, így megemelte a hangját. – Küldj nekem egy betonutat! – végül pedig úgy üvöltött, mint ahogy a kolibrifészeknyi lakásukban szeretett volna néha. – **BETONUTAT KÉREK! KÖNYÖRGÖK!**

Elhaladt egy fa mellett, amiről fellibbent egy nagy testű ragadozó madár, rövid ideig előtte, az út felett lebegett, aztán egyre magasabbra szállt, míg elkanyarodva el nem tűnt a messzeségben. Böbe a madár látványától megnyugodott egy kicsit, mert jó jelnek vélte. Több mint egy órája futott már, mikor végre változott az út minősége, és a kis ösvényre

merőlegesen ott várta a vágyva vágyott országút. Sőt pár lépés után észrevette a falu határát jelző tábla körvonalait is, örömkönnyeitől azonban alig tudta kibetűzni...

– Köszönöm-köszönöm-köszönöm! – hadarta, majd megállt. Rosszul lát? „Bükkszentkereszt” felirat helyett ugyanis ez állt a táblán:

MOSOLYÁSTELEP.

A fenyőbe! Hová keveredett?! A falu szélén, egy ros-kadt házból koszlott ruhás, alkoholista külsejű férfi bújt elő. Böbe legszívesebben sikítva továbbfutott volna, de közel s távol ő volt az egyetlen ember, ezért összeszedte minden bátorságát:

– Jó napot kívánok! Meg tudná mondani, hogy juthatok el Bükkszentkeresztre?

– Igen! – mondta az alak. – Menjen csak vissza arra, amerről jött!

„Arra nem! Az kizárt!” – nézett vissza az erdei út felé.

– És autóbusz?... – próbálkozott tovább. Igaz, hogy nem volt nála egy fillér sem, de letérdelve könyörgött volna a sofőrnek, csak vigye innét el.

– Az nem gyön be a faluba! – mondta a férfi, és visszabújt a házába.

„Ez nem lehet igaz! Hová kerültem én?” – esett kétségbe megint, mikor motorzúgást hallott a háta mögött: egy dzsip közeledett felé.

– Egy életem-egy halálom! Ez az autó csak rajtam keresztül megy el innét! – mondta ki hangosan, azzal széttárta a karját és kiállt az úttest közepére.

Nem hagyta el a szerencséje, mert a főerdész autója elé vetette magát: látta a kocs oldalán a címet. Az ablakhoz lépett, amit a férfi leengedett, majd összefüggéstelenül,

zokogva elmesélte neki, miként sodródott el a barátaitól, és az osztályfőnök valószínűleg már értesítette a rendőrséget...

– Mi a száma? – vette elő az erdész a mobilját.

Böbe persze nem jegyezte meg Miklós bácsi számát.

– Akkor majd elviszem magammal! – mondta az erdész jólelkűen, és kinyitotta előtte a dzsip ajtaját.

16.

Miklós bácsit és az osztályt a lovardánál érték utol: a tanár úr éppen a tulajdonossal alkudozott az erdei lovas szánkóztatás ügyében. Nagyon meglepődött, hogy Böbe terepjárával érkezett, és csodálkozva hallgatta eltévelyedése történetét.

– A Bükk-kelet nem lehet tréfálni! Az erdő tele van tekervényes utakkal! – oktatta ki az erdész.

– Azt hittem, hogy Bükkszentkereszt szélét érem majd el...
– védekezett Böbe.

– Hát, nem sikerült! Mocsolyástelep 14 kilométerre van Lófőtisztástól! Nagy szerencséje volt, hogy nem tért le az útról, mert még belegondolni is rossz, mi történhetett volna, ha magára esteledik odakinn!

– A szökött gyilkosról nem is beszélve! – jegyezte meg Miki bá.

– Azt már elkapták Répáshutánál!

A tanár úr megköszönte az erdésznek a szíves segítségét, Böbe könnyes szemmel, hosszan szorongatta a kezét.

– Akkor mostantól megszűnnek a külön programok! – hirdette ki Miklós bácsi. – Azt hittem, már elég nagyok vagytok ahhoz, hogy megbízam bennetek!

Böbe rettenetesen szégyellte magát. Mivel a mobilját a szálláson felejtette, kénytelen volt újabb kéréssel fordulni Miki bához:

– Értesíteni kellene a többieket, hogy megvagyok! Tamásnál volt telefon, tehát őt csörgette meg.

– Tessék! – szólt bele lihegve a fiú.

– Izé... csak azt akarom mondani, hogy ne izguljatok, nem történt velem semmi baj!

– Hol vagy? – hallotta a fiú magából kikelt kiáltását.

– Most itt, a lovardánál, Miklós bácsi telefonjáról hívlak, majd személyesen mindent megbeszélünk! – a mondat végére egészen elcsuklott a hangja, és megszakította a vonalat.

Hát nem tette zsebre, amit a többiektől kapott. Külön-húzódtak az osztálytól, hogy megbeszélhessék a történeteket. Kockacukor sírt, Tamás pedig dühöngött. Csoti inkább ijedtnék tűnt.

– Mi történt veled? – kérdezte gyengéden.

– Én csak meg akartam kerülni a dombot! – maszatolta Böbe szánandóan a könnyeit.

– De miért? Miért nem vártál meg ott minket, ahol hagyunk?

Elkínzott arcot vágott:

– Azt gondoltam, elétek megyek a túloldalon! – füllentette, és ismét útjára bocsátott néhány krokodilkönnyet.

– Szegény Böbe! Jaj, de jó, hogy egyben vagy! Először azt hittük, bújócskázol, de amikor egyik fa mögött sem találtunk meg, akkor eszünkbe jutott a darabolós gyilkos! – mesélte Cuki. – Lelkiismeret-furdalásunk volt, hogy egyedül hagyunk téged! Kitéve ilyen veszélynek!

– Hát őt legalább elkerültem! – súgta Böbe. – De én is berezeltem, mikor eszembe jutott!

Tamás egyáltalán nem volt együttérző hangulatban.

– Ne játszd itt nekem a magára hagyott mártírt, mert a falnak megyek tőle! Miért gondoltad, hogy nem megyünk vissza hozzád? – kérdezte emelt hangon. – Azt feltételezted rólunk, hogy a domb tetején megyünk tovább, míg te egyedül kullogsz az úton? Ugye, ez csak vicc?!

Böbe csúnyán nézett rá, és nem válaszolt.

– Hát én nem veszem be ezt a „Csak meg akartam kerülni a dombot, hogy elétek menjek!” – mesét! – kiáltotta dühösen Tamás. – Valld be, hogy megsértődtél, azért futottál el!

Böbe nem válaszolt, hanem ismét sírni kezdett. Hátat fordított Tamásnak, és Csoti vállához dőlt. Csotesz óvó mozdulattal ölelte át, és szembefordult Tamással:

– Csak csendesebben, cimborá! Túl vagyunk rajta, nem történt baj, most már ne bánts!

– Elegem van belőle! – Tamás hangja remegett az indulattól. – Szegény Böbe! Ő nem hibás semmiért! Ő csak egy szerencsétlen, magára hagyott kisgyerek! Aki nem tudta kitalálni, mit akarhatnak a többiek, akik voltak olyan csúnyák, hogy magára hagyták! Szerintem pedig egy sértődős, megbocsátást nem ismerő, buta liba vagy, hallod? Aki képes akár halálos veszélybe sodorni önmagát az állandó sértettsége miatt! Ami ráadásul csak szenvelgés, mert semmi köze sincs az igazi szenvedéshez! El kellett ezt mondanom, mert már régóta a bögyömben volt! Fájdalmat kell okoznom, hogy felébredj végre! Mert így azokat veszíted el lassanként, akik önmagadért szerettek egykor!

Böbe egyre hangosabban zokogott.

– Ezt nem hallgatom tovább! Engem mindenki csak bánt! – és megpróbált elszaladni onnét.

Csoti nem engedte, hanem visszarántotta a kezénél fogva.

– Fogd be a szádat! – szólt rá határozottan a barátjára.
 – Bedőlsz neki? – kérdezte tőle Tamás. – Nehogy már te is ápolgatni kezd a hisztijét! Így sosem fog kilábalni belőle!
 – Most már húzz el innét! – mondta neki keményen Csótány.

Tamás olyan arcot vágott, mintha megütötték volna, majd sarkon fordult, és valóban otthagya őket. Csatlakozott a Miklós bácsi körül álló csoporthoz.

– Hát ez nagyon ciki! – dörmögte Kockacukor, és Csotesz re nézett. – Te nyugtasd meg Böbét, én meg Tamás után nézek!

Kettesben maradtak.

– Hallottad, miket mondott? – kérdezte Böbe, aki úgy érezte, éppen most zúzták péppé egy nagy kalapáccsal.

– Ne is törődj vele! Nem tudja, mit beszél!

– Már hogyan tudná, mit beszél! Nem hallottad? Már régóta el akarta mondani nekem! Én tényleg *ilyen...* vagyok? – zokogott Böbe.

– Dehogysis!

– Hát akkor miért? Mondd, miért viselkedik velem így?

Csótány nem tudta eltagadni előle a napok óta egyre inkább erősödő véleményét:

– Azért haragszik rád, mert... féltékeny!

Böbe egy pillanatra elhallgatott, aztán eszébe jutott a tegnapi este, amikor Tamás simán megcsókolhatta volna, de nem tette. Így csak nemlegesen rázta a fejét:

– Ez jó magyarázat lenne, de én nem hiszem el!

Hála Miki bácsi rábeszélő képességének, a lovardában beüzemeltek két szánt, és felváltva vitték rövid kirándulásra a diákokat. A lovak egyszerre léptek, nyakukban szép hangú csengő csilingelt. A fehér fák alatt suhanni lovas szánkóval –

városi gyerekek számára szinte olyan volt, mintha egy megelevenedett téli képeslapba csusszantak volna bele.

A nap további részében Böbe és Csótány alkottak egy párt, Kockacukor pedig Tamással tartott. A szállásra visszaérve Böbe elővette a telefonját, és beütötte az otthoni számot. Elvégre a tegnapi rövid „megérkeztünk!”-sms-en kívül semmiféle hírt nem adott magáról! És annyira szüksége volt rá, hogy halljon egy kis hazai hangot!

Műfater vette fel a telefont. Böbe jókedvet színelve szólt bele:

– Szia, Papi! Üdvözet a Bükkből!

– Szia! Már vártam, hogy jelentkezz!

Böbének Műfater fakó hangja hallatán összeszorult a szíve:

– Mi a baj? Ugye, valami rossz dolog történt?

Egy pillanatnyi csend a vonal túlsó végén, hallani lehetett, amint Műfater erőt gyűjt, hogy megszólaljon:

– Hát igen, nagy a baj... Anyukád ma hajnalban kórházba került. Most készült el a röntgenfelvétel: sajnos, daganatot találtak. Agydaganatot.

Majdnem kiesett a kezéből a telefon:

– Mi... csoda? – lehelte.

– Holnap átviszik az Ameriakai úti idegsebészetre, aztán majd meglátjuk... Reméljük, szerencsénk lesz a műtéttel...

Böbe letette a telefont, és úgy érezte, a fejére szakadt a mennyboltozat. „Anyának agydaganata van!” – zakatolt benne a mondat, miközben minden ízében remegett.

Kockacukor mindent hallott, és sápadtan figyelte barátnőjét:

– Most mit teszel?

– Hazamegyek! – mondta határozottan. – Vele kell lennem! Látnom kell! Nem bírnék itt maradni tovább egy percig sem! Szólok Miki bácsinak...

Mire visszaért a tanári szobából, már Csotesz és Tamás is értesült mindenről.

– Segíthetek valamiben? – kérdezte Tamás.

Böbe megrázta a fejét, tekintete ridegen villant:

– Nem kell! Aki úgy tud velem beszélni, mint te, ma délután, az nekem nem barátom többé! – azzal a szobájába tért és összepakolta a cuccait.

Úgy tervezte, hogy eljut busszal Egerbe, onnét pedig biztosan talál valami csatlakozást. A világ beszűkülte körülötte, nem is nagyon tudott figyelni a többiekre, mert egyre erősödött benne a sürgetés: menni, menni kell!

Csotesz vele tartott. Miklós bácsi beleegyezett, azzal a feltétellel, hogy szülői engedélyt kérnek a távozáshoz. Mikor ezt is elintézték, kikísérte őket a buszmegállóba, és személyesen rakta fel őket az egri járatra. Böbe nem igazán tudta, hol van, mit csinál, teljesen rábízta magát a fiúra. Tiszta szívéből hálás volt neki ezért a segítségért. Izzadt a keze, remegett a gyomra, és nem tudott másra gondolni, csak Anyára. Szólni sem volt kedve, csak Csoti kezét szorongatta, hozzá bújt, vagy kifelé bámult az ablakon. A maszatos üveg mögött a telihold néha eltűnt a sötét felhők között, s ekkor olyan volt, mintha az ég összeszorította volna a száját, vagy mint egy hatalmas, nyitott csőrű madár félelemtől ragyogó szeme, vagy egy nyitott tenyérben feléjük mutatott, fényes gömb, melyről nem lehetett eldönteni, merre gurul tovább... Csoti vigasztaló duruzsolása kicsit elzsibbasztotta, és ez jó volt, de csak percekig hatott. Mintha egy nagy, szürke folyosó nyílt volna előtte, amiben autók, buszok és emberek jönnek-

mennek, ők állnak, haladnak, vagy ülnek éppen, jármű ringatja őket, és meleg van, esetleg már éppen az utcán járnak, és arcukat sajdítja a hideg: mindegy volt neki. Nem is nagyon emlékezett rá, hogyan jutottak haza. Csak egy volt biztos: a sűrű folyosó végén Műfater fogja őket várni.

Műfater valóban kijött eléjük az állomásra, autóval; először Csoteszt vitték haza, bátorító öleléssel búcsúzott tőle, aztán becsapódott mögötte az ajtó, és magukra maradtak. Műfater indított, Böbe pedig összeszedte minden bátorságát, hogy megkérdezze:

– Mit mond az orvos? Mire számíthatunk?

Egy darabig csak az autó zümmögése hallatszott.

– Meg kell várnunk a műtétet. A daganat elhelyezkedése jó, mert az agyburkon van, és nem mélyen bent, az agyállományban, de biztosat csak a szövettani eredmény tudtával lehet mondani...

Böbe nem merte feltenni a legégetőbb kérdést, ami foglalkoztatta:

„Lehet, hogy Anya meg fog halni?”

– Minden jóra fordul, kislányom, meglásd! – biztatta Műfater, de ő csak hallgatott, és a könnyeit nyelte.

Otthon felgyújtották az előszobában a villanyt, Böbe pedig kezében a két sporttáskával a szobája felé tartott. Ismét az orrába kúsztak az itthoni illatok, de most nem töltötte el az ismerős öröm, mert Anya nélkül borzasztóan üresnek tűnt a lakás. Felkattintotta a lámpát, és körülnézett. A fenyőbe! Anya persze ezt a rövid időt is kihasználta ahhoz, hogy átrendezze a szobáját. És ekkor belévigyint: lehet, hogy igaza van Tamásnak, mikor azt állítja, az ember megkapja azt, amitől a legjobban fél?! Kiszaladt belőle minden erő, kiestek a kezéből a sporttáskák, mert íróasztalán, jól látható helyen ott várta őt

legféltebb titka! Ott hevert nyitott dobozában az Andrástól kapott gyémántgyűrű!

– Ugye, *nem ezért* lett rosszul? – szaladt át mindjárt (kezében az áruló gyűrűvel) Műfaterhoz. – Ugye *nem azután* lett rosszul? – kérdezte mohón, de Műfater nem válaszolt.

Böbe pedig úgy érezte, megnyílik alatta a föld, ő pedig belezuhan a fekete semmibe, oda, ahol a nemszeretem dolgok tanyáznak: a bokafájdító korcsolyacipő meg a nugátszeletről levező maci-figura, és amit úgy hívnak, mélységes Pokol.

„*Szégyelld magad!*” – szólalt meg benne a rettenetes istennő.

Apa teste helyett most ő főtt az iszonyú üstben. Ott ült a kavargó, kék és vörös lángok között, de azok nemcsak körülötte, hanem bent, a véreben is viliództak: fosztották, csipdesték, ölték benne az életet.

„*Megérdemled!*” – hangzott a szigorú ítélet.

Úgy érezte, elemészti a bűntudat. *Nyerhet-e Anyától bocsánatot?*

– Böbe! Ébredj! Hahó! – hallotta valahonnan nagyon messziről Műfater hangját, és már azt is érezte, hogy gyengéden pofozgatja az arcát.

– Mi történt? – kérdezte káprázó szemmel.

– Elvágódtál! Gyere, ülj fel!

Még mindig a kezében szorította a gyűrűs dobozt, amit most letett Műfater mellé a dohányzóasztalra. Fájdalmas arccal, kérdőn nézett rá:

– Mit tehetek még ezután?

17.

Mikor beléptek a kórterembe, először meg sem ismerte Anyát. Az ágyban feküdt, betakarva, és sápadtabb volt az arca, mint máskor. Odamentek hozzá, ő felült. Aztán köntösébe bújt meg papucsba, és kivezette őket a folyosóra. Leültek egy padra, és Böbe oldalról hozzásimult. Olyan jó volt megint itt ülni mellette! Beszívni az illatát, érezni az erejét! Hiába akarta tartani magát, saját tartása elroppant, mint a vékony gallyak az erdőben, a hó súlya alatt, és a hosszan eltervezett, bocsánatkérő szavak helyett kitört belőle a zokogás. Annyira szégyellte magát! Hisz Anya mindig arra tanította, ha beteglátogatóba mennek, ne mutassa ki ilyen formában az érzéseit, mert az nem segít, csak gyengíti vele a hozzátartozóját! Ásni próbált, keresgélni a lelkielőre nék valami kis morzsája után, de ilyet sehol sem talált.

– Ne sírj, drága kicsikém! – simította meg Anya a haját. – Nem lesz semmi baj, ne félj!

Magához húzta, és átölelve tartotta egy darabig úgy, mint kiskorában oly sokszor. Most is hatott rá a ringa-tás, és kicsit csendesedett a heves sírás.

– Ne haragudj... rám! – mondta ki végre. – Én tehetek mindenről! Hogy ide kerültél! Mert nem mondtam el, hogy elfogadtam... azt az ajándékot!

– Ne beszélj butaságokat! – dorgálta meg Anya. – Ezt komolyan így gondolod? Hiszen tudod nagyon jól, hogy gyerekkorom óta fáj a fejem, de sosem jártunk a végére, hogy miért! És az elmúlt napon nekem is volt időm gondolkodni... Tudod, ilyen helyzetekben, mint az enyém... ez a mostani, gondolkodik az ember. Nincs mit a szemedre hánynom! Én

nem akartam szembenézni a te érzéseiddel. Mert ugye, nagyon szereted őt?

Böbe kifújta az orrát, és bólintott.

– Most egy ideig nem foglak tudni úgy óvni, ahogy eddig tettem – mondta Anya halkán. – De tudod mit? Megbízom benned. Amit beléd neveltem, az ott van, és nem vezet félre. Nem aggodalmaskodhatom tovább! Te pedig... éld a saját életedet, és érezz bátran! *Ha szereted, szeresd, én nem tilthatlak el többé tőle!*

Böbe számára megállt a pillanat.

„Ez hát a megbocsátás!” – gondolta boldogan. - „Ó, de szeretem őt!”

Amint felpillantott, láthatta Anya és Műfater egymásba fonódó pillantását, és érezhette, ők is mennyire szeretik egymást. Ezzel halk kattanással fordult egy belső zárban valamiféle kulcs, amitől kinyílt ő is, és véglegesen elfogadta magában Műfatert.

Nem tudtak tovább beszélni, mert megjelent fehér köpenyében a főorvos úr, s szülei pár szót akartak váltani vele. Az orvos nagyon kedvesen, közvetlen hangnemben mondta el a részleteket, és míg Böbe a szavait hallgatta, egyre erősödött benne a bizakodás. Igen, ez olyan ember, akinek a kezében biztonságban tudhatja Anya életét! Mikor az orvos elment, Böbe már mosolyogni is tudott, és kicsit vidámabban szorongatta Anya kezét.

Napokkal később, a műtétre várakozás időszakában Böbe nem ment iskolába. Műfater beszélt Ravasz anyukájával, a körzeti gyermekorvossal, aki kiírta egy hétig: ilyen idegállapotban úgysem tudott volna figyelni az órákon. Ahol ráadásul tovább folyt az osztály kollektív büntetése: csak úgy

röpködtek az egyesek. Előre látható volt, hogy ebben a félévben a fél osztály elhasal majd matematikából.

Böbének maradt hát éppen elég ideje a gondolkodásra. Például nyilvánvalóvá vált számára, hogy Tamás és ő közte valóban megszakadt a barátság. A fiú nem hívta, és nem jelentkezett, pedig most igazán nagy szüksége lett volna rá. Bánta már a neki mondott, utolsó szavakat. Roxi vizsgázott, nem tudott hazajönni, csak telefonon tartották a kapcsolatot, így ők ketten lézengtek a lakásban a sovány és szomorú Múfaterral.

– Igaza volt Tamásnak, amikor azt mondta, hogy csak szenvedgek, és fogalmam sincs róla, mi az igazi fájdalom! – suttogta az ágyán üldögélő Szipinek.

– Nyavalyatörés! – válaszolta a madár megértően, és csőrével Böbe hajába kotort.

– Igen! – erősítette meg hitében a madarat. – És még frászkarika is! Ha már itt tartunk – folytatta az önvallomást –, azt képzeltem magamról, hogy háromméteres istennő vagyok! Nagyon jó! Pedig tudod, mi vagyok *igazából*?

– Kövér kis begye – csipogta a papagáj. – Szép kis hasa, lábikája.

– Csak egy kislány! Magas hokedlire másztam, fekete köpönyeget terítettem a vállamra, és *Anyu szavait ismétellem, úgy, mint egy papagáj!* Mert azt hittem, így rá fogok hasonlítani!

Anya mindig is olyan volt számára, mint egy utánozhatatlan Hős, aki annyival kiválóbb nála. Hisz' talpra állt és eltartotta a válás után egyedül, sosem sírt előtte, rengeteget dolgozott, és olyan sok szeretetet kapott tőle! Ő az, aki igaz ugyan, hogy folyton átrendezi a lakást, de egyedül tologatja a bútorokat, valami belészorult, szinte emberfeletti erővel. Akinek a

véleményére mindig érdemes figyelni, mert nem csak látja, de érti is az embereket! Amikor alsós volt, az emlékkönyvébe például azt írta: „Anyuci mindig lát!” – és ő erről a mágikus képességéről sokáig meg is volt győződve, mert Anya néha arról is tudott, amit a legnagyobb titokban éppen a háta mögött csinált.

Hát, ha eddig csak hírből ismerte a fájdalmat, most valóban megtapasztalhatta.

– Mi lesz veled, Anyukám? – zokogta. – Amikor azt mondtad, hogy „éld a saját életed” meg „most nem tudlak úgy óvni, mint eddig” – tulajdonképpen elbúcsúztál tőlem? Ki szeret, ha nem te? Ki simítja meg az arcom, ki puszilja meg a szemem, kinek olyan jó a karja közé fúrni a fejemet? Hová fussak, kitől kérjek szeretetet, ha tőled már nem lehet?

Belegondolt, mi lenne vele e nélkül a biztos érzelmi háttér nélkül, és szabályos halálfélelem tört rá. Nem attól rettegett elsődlegesen, hogy ő hal meg, hanem attól, hogy Anya – s Anya hiányába aztán ő is biztos belepusztul.

– Kérek egy fél deci rumt'! – mondta neki Szipirtyó úgy, mint legfőbb bölcsességet.

Böbe felnézett rá, és a könnyein keresztül elnevette magát. Nem tudták befejezni a társalgást, mert csöngettek. Műfater nyitott ajtót, s a beszüremelő hangokból hallani lehetett: Csoti érkezett. Gyorsan rendbe szedte magát: megtörölte a szemét, megigazította a haját. Egészen normálisan nézett ki, mire a fiú a szobájába ért. Megpuszilták egymást, és leültek szokásos helyükre, az ágy mellé, a szőnyegre.

– Képzeld, tegnap éjjel felhívott Tamás, és megkérdezte, feljöhet-e hozzánk, mert beszélni szeretne velem.

Böbének még most is, még ebben az állapotában is kalimpált a szíve.

– Pedig már majdnem tíz óra volt! – folytatta Csotesz. – De annyira furcsa volt a hangja, hogy mondtam neki, gyere. Ha már olyan sürgős! Anyámék lefeküdtek, nem akartam, hogy felébredjenek, ezért amikor kaputelefonozott, megbeszéltem vele, hogy ledobom az ablakból a kulcsot. Beraktam szatyorba, hogy ne legyen sáros, kinyitottam az ablakot, és kidobtam! Még azt is láttam, hogy felszedi, int, aztán bemegy a lépcsőházba. Vártam, vártam, de csak nem jött! Kimentem a folyosóra, hát éktelen női visítózást hallok eggyel lejjebbről! Mivel meghallottam, hogy ő is benne van a dologban, lerohantam, és képzeld! Ott állt hálóingben az alsó szomszéd öregasszony, sodrófával a kezében, és ütötte-vágta Tamást!

Böbe elnevette magát:

– Mit csinált már megint?

– Annyira benyomott, hogy eltévesztette az emeletet, és a kulccsal nekiállt a néni ajtaján motoszkálni. Aztán mikor sehogyan sem nyílt ki neki, egyszerűen... berúgta. Mert azt hitte, hogy beragadt a zár.

– Ez nem lehet igaz! – hüledezett Böbe.

– De igaz! És az ajtón esett kár még hagyján! Még jó, hogy nem kapott infarktust az öreglány!

– Mi lesz, ha ezt megtudja Vízipók?

– Reméljük, nem tudja meg! Bocsánatot kértünk, könyörög-tünk, a hangzavarra lejött Apám is, elküldött minket melegebb égtájakra, aztán letárgyalt mindent helyettünk, s el lett sikálva az ügy. Csak Tamás szüleinek kell venniük majd egy új ajtót. Tamás nagyon ki van borulva, mert elmondta nekem, hogy még mindig... – itt elhallgatott, mert észrevette, hogy barátnője máshol jár.

Ha Böbe az istennő szemszögéből nézte a történeteket, akkor azt gondolta:

„Micsoda szánandó, nyomorult kis figura ez a Kincses Tamás! Egy megbízhatatlan, buta kamasz!”

De ha leszállt a hokedliról, és lekanyarította válláról Anya fekete pelerinjét, akkor mindjárt váltott a kép, és a logikátlan cselekedet árnyékában megérezte Tamás fájdalmát. Hirtelen örömet érzett, mert világosság gyúlt az agyában: mégsem közömbös Tamás számára az, hogy ő éppen bajban van és kínlódik! Mégis szereti talán!

– Miért nem mondtad? – szólt rá hirtelen Csótány.

– Mit? – nézett rá értetlenül Böbe.

– Nem vagyok vak, látom az arcodon, hogy még mindig őt szereted – mondta a fiú csöndesen. – Nézd, én megértem, hogy szomorú vagy anyukád miatt, meg minden, de úgy vélem, hagyjuk ezt a járás dolgot. Ez, ami köztünk van, nem szerelem, legalábbis a te részedről nem az! Még mindig nem tudsz különbséget tenni szeretet és szeretet között? Ez így nekem nem jó!

– De én nem akarlak elveszíteni téged!

– Azt tudom! – Csótány előrehajolva gondolkodott. – De most muszáj elmennem tőled! És nekem! És azért nekem, mert én nagyon szeretlek téged!

– Nem értelek! – esett kétségbe Böbe. – Ha szeretsz, akkor miért nem maradsz inkább mellettem? Képes lennél egyedül hagyni te is? Hogyan bizonyíthatod azzal a szeretetedet, hogy elmész, amikor bajban vagyok?

Csotesz megvakarta a fejét:

– Mondd, ismered magad egyáltalán? Szerettél már valaha úgy igazán? Remélem, egyszer majd erre is sor kerül, és akkor megértesz. De most, megbocsáss, nem maradhatok tovább! – azzal felkelt, és egyedül hagyta a lányt.

Böbe ezen az estén úgy feküdt le, hogy nem ért az egész világból semmit sem. Minek is él ő egyáltalán, ha senkinek sem kell? Ő olyan csúnya, szánandó és rossz! Annyira sajnálta magát, hogy a lepedő sarkát gyűrögette, és fejét a párnába fúrva zokogott. Hát még Csótány is szakított vele! Csoti, akiről azt gondolta... aki mellett...

És milyen dolog az, hogy Anyu a kórházban van, és szenved, ő meg fiúk miatt gyötrődik? Menti a bőrét! Ha elveszni látszik az egyik part, mindenképpen el akar kapni egy másikat, mert úgy hiszi, szeretet nélkül elpusztul! Igaza van Csótánynak! *Ő nem tud igazán szeretni! Csak kapni szeret, érzést, ajándékot, bármit!*

Úgy aludt el, hogy választ várt az Álom Mestertől: mi lesz most már ővele *ezek után?*

Álmában megjelent Laár András a Besenyő családból, de most nem Besenyő Pista bácsiként: udvari bolond gúnyát viselt, és rettenetesen ráncos volt az arca. Böbe nagy-nagy tiszteletet érzett a közelében, mert a kedvderítő művészeket, akik világosságot, derűt hoznak az emberek életébe, becsülni kell. Laár felemelte a kezét, és varázsport fújt Böbe szeme közé, ami gyémántszikrákat szórva hullott rá, és íze volt meg hangja, mint a szétoldódó durrogós cukornak a nyelve hegyén. Megrázkódott, és várta a csodát, de semmi sem történt.

Másnap reggel hiába keresték Anyát a kórteremben. Böbe egy pillanatra nagyon megijedt, mert visszabomlott a múltból a jelenet, mikor Nagyit ugyanígy keresték, az ágya érintetlennek tűnt, és már nem látták viszont soha többé... de aztán a háta mögül meghallotta Anya csengő hangját:

– Sziasztok! Itt vagyok!

Megfordultak, és összeszorult a szívük: valóban ott mosolygott rájuk a folyosón, de... kopaszon!

– Miért vágtok olyan fancsali képet? – nevetett. – Előkészítenek a műtéthez! Most már legalább túleshetek rajta!

Műfater megpuszilta az arcbőrénél jóval fehérebb, sima koponyáját, Böbe viszont megint könnyezni kezdett. És megint Anyának kellett őt vigasztalnia:

– Mit picsogsz, Böbi?! Ez aztán igazán nem fáj! Különben pedig nem is olyan rossz kopasznak lenni! Mindig utáltam fésülni!

Nem sokáig tudtak beszélgetni, mert az egyik ápolónő már jött is Anyuért. Ahogy összetalálkozott pillantása a nővérkéével, azért látszott a szemén: nagyon fél.

– Drukkoljatok! – szólt hátra a válla felett, de nem nézett egyenesen rájuk.

Műfater és Böbe addig bámultak utána, míg el nem tűnt a folyosó végén. Nem sokat beszéltek: Böbe egyfolytában sírt, Műfater – noha öt éve leszokott a dohányzásról –, most mégis vett a büfében egy pakli cigarettát, és egyik szálról a másikra gyújtott. A műtét nyolc órán át tartott: reggel nyolckor kezdődött, és délután négykor fejezték be. Anya a műtőből az intenzív osztályra került, ahol egy pillanatra magához tért és megkérdezte az egyik nővértől:

„Túl vagyok rajta?” – a választ már nem hallhatta, mert azonnal visszaaludt.

Beszéltek a főorvossal, aki azt mondta, tapasztalatai alapján jóindulatú daganatnak nézi.

– Ma ünnepiünk! – mondta a beszélgetés után Műfater, s szinte tánclépésben mentek az autóig.

Beültek, és Böbe megfogta Műfater karját:

– Köszönöm, hogy velünk voltál! – mondta. – És kérlek, te se haragudj rám, hogy olyan undokul viselkedtem! Nem tudtam... hogy milyen is vagy igazán!

– Bennem nincs harag! – mondta Műfater. – Miért is neheztelnék? Hisz mindig jó kislányom voltál! Ennyi undokság még belefér...

Beültek egy vendéglőbe, és ettek valamit, mert reggel óta egy falat sem ment le a torkukon.

– Szerinted mit csináljak Andrással? – kérdezte őszintén.

– Fontos neked? Vagy el tudod képzelni, hogy megszakítod velem a kapcsolatot anyád miatt?

– Nem! Egyszer már megtettem, de még egyszer nem lennék rá képes! Ő az életem része, és szeretem, akármilyen is anyunak a véleménye róla! És tudod, rettenetesen fáj, hogy megtalálta a gyűrűt, de azért van ennek a dolgnak egy másik oldala is: miért kellett eldugnom? Miért nem tudott Anyu elfogadni *VELEM együtt?* Nem lehetek életem végéig *csak hozzá hűséges!* – Böbe egy pillanatra úgy érezte, most nem gyerekeként, hanem felnőtt lányaként beszélget Műfaterrel.

Végre nemcsak a szobája mélyén, maga elé motyogva, hanem fennhangon is kimondhatta ezeket az eretnek szavakat! – Nem is vagy te Műfater, *Apa!* – mondta végül.

Apa mosolygott.

– Hallottad, hogy ő is átértékelte sok mindent. Egyre azonban nyomatékosan megkérnélek: ha ezt a témát előhozod, változtass a hangsúlyodon. Légy tekintettel az állapotára! Türelmesen magyarázd el neki, mit érzel, és ne legyél agresszív, ha azonnal nem ért meg. Rendben van?

Böbe bólintott, és tudta, még sok nehéz beszélgetés vár rá.

A következő mindjárt aztán, amint hazaértek és lepihent egy kicsit. Csengettek, s mivel Apa éppen fürdött, ő nyitotta ki az ajtót. Azt hitte, a vízóraleolvasó az, de nem: Kincses Tamás állt a küszöbön. Nyúzott volt és karikás szemű.

– Bejöhetek? – kérdezte.

Böbe félreállt, hogy beléphessen, majd a szobájába kísérte. Tamás leült az ágyára, és megfejthetetlen, kérdő pillantással nézett rá.

Böbe nem tudta mire vélni mindezt:

– Hallottam, hogy mi történt veled tegnapelőtt...

Tamás szórakozottan bólintott:

– Ja, igen, az öreglány! Nagyon bánom... De most nem ez a fontos: Anyukád hogy van?

Böbe elmondta. A főorvos úr biztató szavait megismételve egészen jó kedve kerekedett.

– Akkor jó – nyugtázta Tamás a hallottakat, majd ismét hallgatott egy kicsit.

„Mi a fenyő van veled?” – kérdezte Böbe önmagától, majd megpróbált valami témát kieszelni, amiről beszélgethetnének, de semmi sem jutott eszébe. Túl sok mindent kellett volna mesélnie azóta, hogy Bükkszentkereszten elváltak egymástól, de ehhez most igazán nem volt ereje, így ő is hallgatott.

Végül Tamás törte meg a csendet:

– A barátod vagyok még? – szólt egészen gyámoltalanul.

– Hát persze! Azok voltunk, és mindig is azok leszünk, hisz úgylis tudod! – válaszolta Böbe. – Akármit vágtam is a fejedhez a kiránduláson... emlékszel még... amikor *igazad* volt!

– Amikor *igazam* volt? – kérdezett vissza a fiú. – Én meg már azt hittem, örökre elveszítettelek! Nem bírtam volna elviselni! Ezt nem! – hirtelen felemelte a kezét, és két ujjal, mintha csak az orrtövén simított volna végig, megtörölte a szemét.

Böbe egészen megdöbbsent ettől a mozdulattól:

– Te sírsz? De hát miért?

Tamásnak egészen rekedt volt a hangja, mikor újra megszólalt:

– Az a baj, hogy nem bírlak elveszíteni. Egyszer már megtettem, hagyta el elmenni, és elengedtelek Robi miatt, de most nem megy. Illetve menni fog, ha te is akarod. Csak tudnom kell az igazat...

Böbe kerekre nyílt szemmel figyelte Tamás kétségbeesett vergődését. Illetve a száját elhagyó szavakat, amik kísértetiesen emlékeztettek az ő másfél órával ezelőtti mondataihoz, amikor Apának beszélt Andrásához fűződő kapcsolatáról. De hát hogy lehet ez? Mégis gondolatolvasó?

– Szóval... azt szeretném megkérdezni, és ezért is volt fontos tudnom, barátok vagyunk-e még, mert... ugye... lefeküdtél Csótival?

Böbét mintha pofon ütötték volna, úgy érte ez a kérdés.

– Hát ezt meg honnan veszed?

Tamás gyanúsan szipogott:

– Nem nagy kunszt... csak megéreztem... Hát jó... akkor én most... elmegyek!

Böbe felvont szemöldökkel csodálkozott: hiszen nem mondott semmit sem! Nem mondta, hogy lefeküdt Csótánnyal! Hirtelen felismerte: Tamás egészen más vágányon jár, mint ő!

„Nagyon odavan szegény!” – gondolta, majd megfogta barátja kezét, és megpróbálta visszahúzni maga mellé, az ágyra.

– Hová mennél? Kérlek, ne menj el! Nézz rám! Nem engedhetlek így el!

Tamás azonban nem hagyta magát:

– Én viszont most már... minnek is maradnék? Hiszen úgyis őt választottad!

Böbébe beleköltözött a kisördög, és úgy határozott, hogy nem tágít, hanem a maga javára fordítja ezt a kis félreértést:

– Miért? Volt választásom? Csakugyan? Én úgy éreztem, Csoi van csak mellettem és kész: hisz te már több mint egy éve Krisztinával jártál! És mi a csuda közöd van ahhoz, lefeküdtem-e vele vagy sem, amikor te már rég megtetted Krisztinával! Kiszedtem Csotiból! Hiába is tagadnád!

Tamás nem bírta tovább, és a kemény szavak hallatán elsírta magát. Böbe idegeit viszont az epezöldre kent, felfeslett szálak rángatták éppen, úgyhogy egyáltalán nem tudták megatni ezek a könnyek.

– Hazudtam! – mondta halkán Tamás.

– Tessék?

– Jól hallottál! – emelte meg a hangját. – Hazudtam Csotinak! És ezzel véglegesen elszúrtam a dolgokat!

Böbe csodálkozva nézett rá, mire Tamásból ömleni kezdtek a szavak. Látszott rajta, hogy sokat gyötrődött ezeken a dolgokon, a mondatokat nem kellett fűznie, készen várakoztak odabent:

– Miért ezt örököltem Anyámtól? Ha én hamiskodni próbálok, az tuti lebukás! Rob még itthon volt, és én elmentem Krisztinával egy buliba, de külön húzódtunk, beszélgetni. Észrevettem, hogy egyre jobban tapad rám, tudod, hogy csinálják ezt a lányok, odanyomják a mellüket meg ilyenek, én mesélni kezdtem, őt pedig... nem untatta, amiről beszélek. Csak úgy itta a szavaim. Érdekes volt figyelni, ahogy próbálkozik. Mert ő próbálkozott, nem én! Amikor kifogytam a szavakból, néztem pár másodpercig, aztán hirtelen megcsókoltam. Ő meg erre teljesen felszabadult, úgyhogy intenzív smárolásba fogtunk a lépcsőn félig ülve, félig fekve. Basszuskulcs! Miért mondom ezt el neked?

Böbében kínosan tekeregtek az undorszálak, mégis hallani akarta a történeteket. Keményen szólt rá:

– Ne foglalkozz vele, csak mondd!

– Pár perc után szűk lett a tér, mert ugye, ott bárki megláthat. „Menjünk be a szobába!” – mondta, és felállt. Én nem tudom, miért, de utánamentem. Lefeküdtünk a szobában lévő ágyra, és tovább csókolóztunk, amikor azon vettem észre magam, hogy gondolkodom: „Mi a francot csinálok itt? Ha tényleg te kellesz, akkor ezt nem kéne megtennem!” – és leállítottam magam. Ennyi. Viszont tele voltam az élménnyel: hiszen *majdnem* lefeküdtem egy csajjal! Így amikor Csotesszel beszélgetni kezdtünk, és rákérdezett: „Akkor hogyan is állsz Krisztinával?”, automatikusan leadtam neki a dumát arról, hogy már minden megvolt vele. Erre Csoti egészen váratlanul reagált, és azt mondta: „De jó, mert én meg szerelmes vagyok Böbébe! Vagyis akkor szabad a pálya, ugye?” Ezután nem volt pofám megmondani neki az igazat. Meg aztán az is bennem volt, hogy ő a legjobb barátom, és ha már így jártam, és bent ragadtam a saját hazugságomban, akkor kutya kötelességem félreállni a kedvéért!

– Ez hülyeség! – szólt közbe Böbe.

– Nekem mondd? De értsd meg, nemcsak benned, de bennem is ott az a bizonyos mártír! Azonkívül azt reméltem, elvégzed helyettem a kijózan írást.

– Vagyis?

– Titokban abban reménykedtem, ha bepróbálkozik nálad, te úgyis elküldöd. Elszámoltam magamat... – lógatta szomorúan a fejét.

Böbe érdeklődve hallgatta a történetet, miközben végig azon morfondírozott: vajon igaz lehet mindez? Nem csak átverés? Képes lehet erre egy fiú? Hiszen a pasik mindenre rámozdulnak, ha szexről van szó! Vagy mégsem? De mi oka lehetne a hazugságra most már, hogy ő úgymond választott

kettejük között, és elveszítette a szüzességét? Böbe egészen tompa volt belül, mintha az agya felfogta volna ugyan a hallottakat, de a szíve még nem.

– Mihez kezdesz most?

– Nem tudom: kigatyára vetkőzve átúszok egy folyót, esetleg elkötök egy autót... – szavait hallva nem lehetett eldönteni, viccel-e, mert érezni lehetett: rendezni próbálja ugyan a sorait, de káosz van odabent.

Kikísérte Tamást, s mikor a fiú már a külső folyosón járt, egy pillanatra utána szólt:

– Figyelj csak! – Tamás megállt, két keze fekete dzsekijének zsebében, s visszafordult. – Tévedtél! – mondta neki bujkáló mosollyal a szája sarkában.

– Miben? – rántotta meg a vállát a fiú.

– Nem feküdtem le Csotival – azzal Tamás felragyogó, boldog arca előtt egyszerűen becsapta a bejárati ajtót.

18.

Másnap öt percre bemehettek Anyuhoz az intenzív osztályra. Zöld köpenyt és papucsot, valamint szájmaszkot kellett fölvenniük. Böbe boldogan csoszogott az ágyig, ahol Anyu feküdt, mindenféle csipogó monitorhoz és infúzióhoz kikötve. Megérintette a lepedőn pihenő kezét, egészen száraznak tűnt a bőre, és megint rájött a sírhatnék. Itt van hát az ő erős, drága anyukája, becéző szavak, vagy az ellenkezője: puskaropogás nélkül! Belül rongyosra rágta a száját, mint érzéstelenítés után, de nem akart bőgni. Anya kinyitotta a

kötésturbán alatt a szemét, és feje mozdítása nélkül, csupán a szemével kereste meg őt.

Böbe rámosolygott:

– Szia, mami! Minden sikerült! Beszéltünk az orvossal!

Intett a szemével, hogy tudja.

– Úgy szeretlek! Gyógyulj meg hamar!

Anya rámosolygott, majd pár sugaras másodpercig nézték egymást, aztán újra behunyta a szemét, elaludt.

Böbe felemelte a kezét, és magához szorítva puszilgatta, aztán visszament a bejáráthoz, és átadta a helyét Apának.

Később, amíg hazafelé tartottak, olyan boldogok voltak! Teli torokból énekeltek az autóban, és mi kellett ehhez? Egy visszaérkező szövettani vizsgálat, egy negatív lelet! Új értelmet nyert körülöttük minden, és különös fényben ragyogott a sűrke november. Míg Böbe a sűrke tartományait tanulmányozta az ablakon kibámulva, a sáros oldalú autók forgalmán át eszébe jutott András:

„Lehet, hogy olyan árnyalatokat tud a viharos tenger, mint az ég? Erre gondolhatott?” – és most bizakodóbban látta a jövőjét. – „Megbeszélem Anyával, és meg fog érteni! Tudnia kell, hogy nagyon szeretem, és nem fogom megtagadni őt!”

Ismerős környéken haladtak: megkérte Apát, hogy tegye ki, mert van egy kis elintéznivalója. Kiszállt, majd hosszan integetett az elhúzó autó után. Az utóbbi napokban csak sms-ben értekeztek Andrással, most azonban felhívta:

– Szia! Itt járok az utcád közelében, volna egy kis időd számomra?

– Éppen tárgyalok, de fél óra, és ott vagyok! Ha nálad a kulcs, menj be, és érezd magad otthon! Ja, és adj enni a kutyának, mert reggel csak elrohantam, jó?!

Böbe hosszú gyaloglás után elérte a házat. Izgatottság vett erőt rajta, míg előkotorta a kulcsot a zsebéből, és életében először gondolt arra, hogy ide is hazajön, és ő tulajdonképpen félig-meddig a ház úrnője mostantól. András Leonidasznak nevezte el a kis berni pásztort, a hős spártai király emlékére, aki 300 katonával védte a thermopülai szorost Xerxész király ellen, majd hősi halált halt. Böbe tisztelte Leonidaszt, de mégis inkább Nudlinak szólította a kutyát, mert úgy vélte, sokkal jobban illik hozzá kerekded testalkata miatt.

Nudli a kerítés túloldalán tekergett, és nyüszített örömeiben, amint meghallotta a hangját.

– Nyugi, mindjárt nyitom! – próbálta csendesíteni a kölyköt, mert folyton kidugta a mancsát és nyalakodó pofácskáját a kapu alatt, s Böbe attól félt, még alászorul.

Ekkor valaki elhaladt mellette, és bélelt dzsekije ellenére durván végigkarcolta az oldalát. Böbe feljajdult:

– Nem lát a szemétől? – a karcolás valósággal égette, annyira fájt.

Az alak pár lépést távolodott, de nem ment el, hanem ránézett. A bolond szőke nő volt a Pitbull Pörölyből! Vastag sípulóvert és modern, hosszú kötött kabátot viselt.

– Megbüntettek! – mondta a nő.

„Nem százas ez a csaj: a nyílt utcán támad meg!” -gondolta, de hangosan csak ennyit mondott. – Engem? De hát miért?

– Elvetted a pasimat!

– Hogy vettem volna el? – tátogott Böbe. – Szabad ember, nem az enyém! Ráadásul meg az... – befejezni nem tudta a mondatát, mert a nő közel lépett hozzá, és marokra fogta a haját. „Nem lehet igaz, ez nem velem történik!” – futott át Böbén, miközben megpróbálta ellökni magától támadóját.

A nő a hajánál fogva rántotta maga felé a fejét, így kényszerítve arra, hogy a szemébe nézzen:

– A pénze kell neked, ugye? Csak azért hajtottál rá! Hány éves vagy? 15? Ez a szemét meg az ilyen taknyosokat szereti! Nesze! Te kis ribanc! Egy kis lecke, hogy ne avatkozz a felnőttek dolgába!

– Segítség! – kiabálta Böbe előregörnyedve, az arcát védve, miközben a nő a körmeit kieresztve tépte és karmolta a fejét, ahol csak érte.

– Elpusztítlak... ha nem kopsz le róla! Ezt vedd figyelmeztetésnek! – sziszegte, azzal megigazította a kabátját, s mintha mi sem történt volna, távozott.

Az egész támadás körülbelül másfél percig tartott. Kézfeje és karja, ameddig a kabátujja felcsúszott, csupa vér volt, és az oldala rettenetesen fájt. Egy negyven év körüli nő sétált arrafelé.

– Kérem, segítsen! Láttá, mi történt? – de az asszony inkább nem akart tudni semmiről, átment a túloldalra, messzire kerülve őt.

Böbe sírni kezdett. Aztán eszébe jutott, jobb lesz, ha bemegy, mielőtt visszajön ez az ámokfutó, és újra nekiesik. Összeszedte magát, kinyitotta az ajtót, és Nudli ugrádozásától kísérvé elvánszorgott a bejáratig. Bent az előszobában levette a kabátját, hátrasimította a haját, és a tükörbe tekintve látta: vér szivárog a halántékából, a homloka összekarmolva, fejbőre fölsebezve. Megfordult, mert fel akarta húzni a pólóját, hogy lássa, mitől olyan meleg és fájdalmas az a rész, de amint odapillantott, alig akart hinni a szemének, mert saját vérét érezte melegnek. Az őrült nő a kabáton keresztül felhasította késsel az oldalát!

„Mi lesz most velem?” – remegett. – „ Engem is műteni kell? Csak nem vérzek el? És ha Anya megtudja... soha többé nem enged ide el!”

Nem merte a pólóját kihúzni a sebből. Megkereste a legközelebbi fürdőszobát, ahol megmosta az arcát, hátha attól eszébe jut, mit tegyen, majd megpróbálta kifésülni hajából a kitépett tincseket.

Kintről András vidám hangja hallatszott:

– Halihó! Megjöttem! Hol bujkálsz?

– Itt vagyok! Gyere! – szólt rekedten.

– Mi történt? – kérdezte a férfi, földbe gyökerezett lábbal, amint meglátta.

– De jó, hogy itt vagy! – zokogta, majd megmutatta az oldalát. – Megkéselt a barátnőd! Azt mondta, figyelmeztetés, és legközelebb elpusztít: most mi lesz velem?

– Viszlek az orvoshoz! Nagyon fáj!

Az ambulancián leszedték róla a ruhát, fertőtlenítették a sebét, érzéstelenítő injekciót kapott, és összevarrták a sebszéleket. Az egész beavatkozás annyira fáj, hogy Böbe ujjvégei kifehéredtek, úgy kellett szorítania András kezét, nehogy kiabálni kezdjen, vagy véletlenül elugorjon az orvos keze elől.

„Ez kutyafüle egy agyműtéthez képest!” – mondogatta magában.

– Gondolj arra, hogy ez a beavató ünnepséged! Mint egyes afrikai törzseknél! És te kiálltad a próbát! – súgta a fülébe András.

– És mivé avatnak éppen? – nyöszörögte Böbe, mert az utolsó öltést tisztán érezte.

– Hát felnőtté! Mostantól felnőtt, fiatal lány vagy!

– Akarnak büntető feljelentést tenni? – kérdezte végül az orvos. – Ha önök nem, akkor én hivatalból megteszem.

– Természetesen akarunk feljelentést tenni! – mondta András.

– Ön hozzátartozója a kislánynak?

– Igen. Az édesapja vagyok.

Böbe ott állt mellette, és a rég nem hallott szót ízlelgette: „édesapám”.

„Az én édesapám!” – mondta el magában úgy, mint még soha. Életében először nem szégyenkezve, hanem büszkén-boldogan ejtette ki ezeket a szavakat. A visszaszorított érzés: *Szeretem az Apukámat, bármit is tett!*, most akadálytalanul a napvilágra jöhetett. Nagyon sóhajtott, s mintha kioldódott volna belőle a gyomrát szűkítő görcs, amiről most, hogy megszűnt, vette észre – mindig is vele volt. *Megbocsátás!*

Amikor a kórház fertőtlenítőszagú folyosójáról kifelé tartottak, András egy pillanatra megállította:

– Ne haragudj, hogy ilyen bajba kerültél miattam!

Böbe nem szólt, csak nagyon óvatosan hozzádöntötte a fejét, míg Apu átölelte a vállát a karjával. Arcát nekiszorította a fekete garbónak, és beszívta az illatát. Ó, de finom! Emlékszik: egészen kicsi korában is szerette szimatolni! Mindig kileste, amikor éppen borotválkozott! És milyen jó volt fent, a magasban, ha a nyakába ültette, és körbelovagoltatta a lakásban! így hívta - „Apucikám!” – Jesszasz! de messziről szaladt a szájára ez a szó!

– Miért hagytál el minket? – szakadt ki belőle a kérdés. Olyan régóta sajgott benne, tulajdonképpen megválaszolatlanul... És ha Anyát kérdezte, csak a szokásos banyaválaszokat kapta:

„Azért ment el, mert egy élvhajhász, bitang gazember! Akit a vére hajt!”

De most már elég nagy ahhoz, hogy megtudakolhassa, kinyomozhassa az *igazat!*

Apu mesélni kezdett:

– Diákszerelem volt a miénk. Nagyon fiatalok voltunk: édesanyád éppen csak leérettségizett, főiskolára jelentkezett, én még egyetemista voltam, húszéves, amikor... anyukád terhes lett.

– Nem is akartatok engem? – kérdezte Böbe csalódottan.

– Hát... nem terveztünk, fogalmazzunk inkább így.

Összeházasodtunk, de nagyon éretlenek voltunk egy ilyen kapcsolathoz. Otthagytam az egyetememet, elmentem dolgozni. Sokat veszekedtünk, én kezdtem kimaradozni, mert nem szerettem a kiabálást, aztán újra szerelmes lettem, és innentől ment minden a maga útján. Otthagytam nektek mindent: a lakást, a bútort, csak egy kevés pénzem volt, abból próbáltam új életet teremteni, de nem ment. Anyámnál laktam egy darabig, de egy felnőtt ember nehezen tűri, hogy korlátozzák. Megpróbáltam albérletbe menni, de azt meg – az akkori életvitelem mellett – nem bírtam fenntartani. Anyám meghalt, én pedig elhatároztam, hogy kimegyek szerencsét próbálni, külföldre. És most itt vagyok, megint.

– De miért nem kerestél évekig?! Még csak levelet sem írtál! Pedig annyira hiányoztál nekem! Öt éve láttalak utoljára, a siófoki mólónál!

– Kerestelek! És írtam is! Azt hiszem, a dolgoknak ezt a részét édesanyáddal kellene tisztáznod.

Otthon hosszú ideig töprengett a hallottakon. Szóval Apa mégsem olyan egoista, szexista bunkó, mint ahogyan Anya állította annyi esztendőn át? Van indok (ha nem is felmentés)

a viselkedésükre? Kereste őt, csak Anya *eltagadta* előle? Ő pedig azt hitte, végleg megfeledkezett róla! Ez az érzés annyira fájdalmas, és keserves volt – *ő még a saját apjának sem fontos!* –, hogy a fejében lévő Központi Kapcsoló egyik legfontosabb mozzgatórugójává vált! Minden érzés, ami csak egy kicsit is emlékeztette erre az elhagyottságra, már rövidzárlatot okozott nála! Arcra borult az ágyon, úgy vagdosta a fejét a szivacsba.

„Úristen! Ebben is igaza volt Tamásnak! Az előítéleteim! Hát ezért piszkáltam folyton azzal, hogy NEM FIGYEL RÁM! Bármit csinált, mindennek ez lett a vége! Hogy lehettem ilyen vakegér?? – valósággal vergődött a gondolatra, mennyi időt vesztegetett el „bosszúállásra”, valódi érzelmek helyett.

Mennyivel egyszerűbb lett volna, ha nyíltan, kerek perec megmondja Tamásnak, amit érez, akkor, amikor először előhozakodott a te meg én kérdéssel! Nem futkosott volna el a Bükkben, nem hazudik talán Anyának sem, és akár még a Késes Istennő földi mását, a szőke libát is elkerülhette volna! És hirtelen felnyílt előtte a többi titok is: a lezárt pincében lapuló, félelmetes valami, saját eltagadott, szenvedést, félelmet okozó érzései. És az undor! Apa teste mint a szálkásra főtt disznóhús! Az erjedő, ocsmány szexualitás!

Az évek úgy pörögtek visszafelé, mint amikor megbolydult a vekkerórája, és leállíthatatlanul keringtek körbe-körbe a mutatók. Hirtelen látta magukat Tamással, az óvodában, négyéves korukban. Tamásnak akkor még világosszőke, göndör haja volt, és olyan piros szája, mintha rúzsozta volna. Őt pedig élénken foglalkoztatta a dolog, hogy a fiúknak miért más odalent, mint a lányoknak. Kézen fogta Tamást, és elvonszolta a legközelebbi bokorig, majd addig kérlelte, míg le nem húzta előtte a nadrágját. És szégyellősen hagyta, hogy

hosszasan és jólesően fogdossa puha kis kukiját, amit Böbe egyszerűen gyönyörűnek talált. Az óvó néni, aki egy settenkedő, ronda banya volt, persze rajtakapta őket! Böbe még most is fel tudta idézni vizenyős, mégis dühös szemét. Tamásra egyetlen, határozott mozdulattal rántotta fel a nadrágját, könnyű kis teste majd' felbillent a durva kéztől, aztán elzavarta mellőlük, mert az óvó néni vele, mint főkolompossal akart elbeszélgetni. Volt valami fuldokló utálat benne, ahogy elmagyarázta, hogy ilyet, mint ő az előbb – hogy egy fiú nadrágjában kotorász –, egy jó kislány soha-soha nem tesz! Mert ez undorító, és nem illendő. Böbe értetlenül pislogott, mert ő gyönyörűnek és nem undorítónak látta Tamás kukiját, de azért megérintette a dolog. És aznap, amikor Nagy hazavitte az óvodából, szeretne volna ezt az egészet elmesélni Anyunak, csakhogy Anya, az ő csodálatos, szépséges anyukája nem mosolygott, mint máskor szokott, hanem sírt. És azt mondta neki, hogy:

„Az Apád egy mocskos állat! Akit csak a farka vezérel! Elhagyott téged is, meg engem is, és ide soha többé be nem teszi a lábát!”

A felnőttek néha egyáltalán nincsenek felkészülve a gyerekek elméjére. Anya például fel sem tételezte róla, hogy legalább körülbelül megérti, amit neki mond az ő imádott, hatalmas Apucikájáról. Akinek szintén olyanja van, mint Tamásnak, csak nagyobb, tudja, mert látta egyszer a fürdőkádban... Anyu hangsúlyából, az általa teremtett hangulatból és az óvó néni undorodásából megértette, hogy *minden farokkal rendelkező férfi undorító, ocsmány disznó, és az a lány, aki ezt szépnek látja vagy megérinti, az szégyellje magát!* És ő szégyellte magát, mert szépnek látott és megérintett Tamáson valamit, ami a „Pfuj, bűdös!” kategóriába esett, mint

az utcán talált csillogó szemét vagy a használt papír zsebkendő. Véletlenül történt, de ennek a két eseménynek a hatására összeszövődtek benne ezek a szálak, gondolkodásának színes szövetébe ezen a ponton néhány zöld színű, csúnya gubanc került.

És négyévesen szeretett volna elfutni, hogy tiltakozzon a sértő szavak ellen, de túl kicsi volt hozzá, ezért csak a bejárati ajtóig jutott. Maradt, és mivel szeretett volna jó kislány lenni, a lelkébe véste a tanultakat.

Ezen az sem változtatott, hogy Anya már régen másként gondolkodott a férfiakról. Hiszen szereti Műfatert, boldog vele, bízik benne, s csak akkor jönnek belőle elő újra ezek a fájdalmas mondatok, ha Apára terelődik a szó...

„Lehet, hogy Anyu még mindig nem bírta feldolgozni Apu elvesztését? A szakítást?”

Mosolyogni kezdett. Mintha eddig homályosan látott volna csak egy fotót, ami Anyut ábrázolta, és most kapott egy szemüveget, amin keresztül nézve egészen élesre váltott a kép. Anya mindig is olyan volt számára, mint aki utánozhatatlan, annyival kiválóbb nála. Akinek a véleményére mindig érdemes figyelni, mert nem csak látja, de érti is az embereket, *kivéve Apát...* Hát *mégis ember*, mégis valahol olyan, mint ő! Ez volt az a pillanat, amikor úgy érezte, véglegesen szemmagasságba került vele, mert eddig valahol elérhetetlen istennőként a feje felett trónolt...

19.

Egy hét múlva Böbe és Tamás egymás mellett sétáltak a sötét lakótelep szélén, a nagy játszótér mellett.

– Anyukád hogy van? – kérdezte a fiú.

– Egészen jól! Fent járkál, és már rendezkedik! Ez már határozott gyógyulás! Bár a félévi bizimnek biztos nem fog örülni... Még soha nem buktam meg semmiből! Most meg két tantárgyból is: matek és fizika! Mi lesz így év végén?

– Nyugi, bébi! Addigra lecsillapodnak a kedélyek. És a bukásban nem vagy egyedül, hisz az osztálynak több mint a felét megválták!

Elszomorítóak voltak a Vízipók által beígért retorziók. Paranoia Püpu végleg leadta őket, és szinte mindennap más tanár jött be hozzájuk helyettesíteni.

– Egy dolog vigasztal – mondta Böbe. – Hogy a következő félévtől megkapjuk Kovácsnét. A bések azt mondják róla, hogy nagyon humánus nőszemély!

Kovácsné vékony csontú, pipec kis hölgy volt, hatalmas konttyal okos kis feje tetején. Valahogy bíztak benne, és rá gondolván egy kicsit jobb kedvük kerekedett.

– Képzeld, apám hazajött ma délután, és leült kajálni... – mondta Tamás.

– Nahát! – kuncogott Böbe.

– Várj már! Ne vágj közbe! – utasították rendre. – Leült kajálni, aztán szunyókált egy kicsit, de felébredt, mert szorította az öv a pocakját. Felkelt, hogy kikapcsolja, és úgy aludjon, ahogy szokott, alsónadrágban, amikor...

– Ezt most miért kell így részletezned?

– Szóval, amikor a fotelra dobta a nadrágot, hirtelen megcsörrent benne valami! Megnézte, s az irattár kulcsa volt az!

– És?

– Mit és? Az irattár *egyetlen* kulcsát találta meg a zsebében! Munkából hazafelé jövet annyira elgondolkodott, hogy automatikusan bezárt vele, aztán meg zsebre dugta és hazajött! Láttál már százkilós hivatalnokot kiáltozva, kispályán kifutni az udvarra?

Böbe nevetve rázta meg a fejét.

– Apám annyira pánikba esett, hogy úgy vittem utána a cuccait a kocsinhoz!

– De miért baj, hogy elhozta azt a kulcsot?

– Azért, mert bezárta vele az irattárat! És úgy, hogy a főnöke még benn volt! Mire odaértünk, már rekedtre ordította magát, meg biztos dörömbölt is, de senki sem hallotta, mert az egész Hivatal üres volt!

– Még jó, hogy nem vasárnap csörrent meg az a kulcs! – jegyezte meg Böbe, miközben éppen a betonkockákkal kirakott homokozó mellett haladtak el. – Amikor picik voltunk, itt építettünk várat. Milyen nagynak tűnt akkor mindez! És nézd meg: egészen kicsike.

– És még a hinta is ugyanaz. Igazán felújíthatnák már ezt a játszóteret! Például lehetne benne az óvodásoknak gumiköteles ugrás – kandeláberről!

Böbe nevetett és a fejét csóválta, mire Tamás tovább folytatta:

– Egyszer azt mondtad nekem, hogy szeretnél repülni. Megröptesselek? – kérdezte nevetve.

– Mint az ovisokat? Kandeláberről? – kérdezte a lány élesebb hangon. Meg van húzatva ez a srác? Neki nem fontos?

Ő nem érzi ezt a... Mit is? Ha be akarta azonosítani az érzést, akkor az Álom Mester jutott eszébe. Amikor szemben állt vele, felemelte a kezét, és varázsport fújt az arcába. És ez gyémánszikkákat szórva hullt rá, és íze volt, meg hangja, mint a nyelvén szétoldódó durrogós cukorkának. De akkor hiába várta a csodát, semmit sem érzett. Most meg! Ha Tamás csak hozzáér, már mutatják magukat az apró részecskék, ott villognak és vibrálnak minden porcikájában. Ez lehet az igazi szeretés? Az éltető, a tovább vivő, a folytonosság? Aminek az erejével bármit túl lehet élni? De ez, úgy tűnik, már megint egyoldalú, ez az érzés, hisz' hosszú idő óta először sétálnak együtt Tamással, erre normális beszélgetés helyett hetet-havat összehord!

– Nem úgy gondoltam! – szólalt meg békítő hangon a fiú. – Apa mondta, hogy az egyik barátja jár hólégballonozni. Esetleg egyszer velük tarthatnánk!

Böbe annyira teli volt az elmúlt napok feszültségével, hogy nem tudta felvenni Tamás ritmusát. Torkát köszörülte, hátha elmúlik onnét a gombóc, de nem járt sikerrel.

– És hogy van a sérülésed? – kérdezte Tamás, komolyabb hangra váltva.

– Tegnap kiszedték a varratokat. Egy helyen volt mélyebb... Belegondolni is rossz, milyen lenne a seb most, ha akkor nem a bélelt kabát van rajtam.

– Miért tette? Mit mondott a rendőrségen?

– Azt, hogy félreértés történt, mert végig abban a hiszemben volt, hogy én a riválisa vagyok. És ha engem lekoptat, semmi sem áll többé a boldogsága útjába. És nem akart bántani, csak meg akart ijeszteni egy kicsikét.

– Hiába! Egy igazi hősi halottnak még az emlékéért is megvívna a nők! – cukkolta Tamás.

– Jól van már! Hányszor fogod még az orrom alá dörgölni? Én is gondoltam rá, mi a fenyőnek kellett kitalálnom ezt a hazugságot, de csak egy magyarázatot leltem: a büszkeségem miatt. Szívesebben gondoltam magamra úgy, hogy egy háborús hős szeretett kislánya vagyok, mint egy tróger bitangé, akinek semmit sem számít, élek, halok-e.

– És ezt is bejelentet majd a nagyérdemű közönségnek a suliban?

Böbe érzékeny pontjára tapintott ezzel:

– Hát, szép kis mártírműsort csaptam, mi? Hogy befogták a szájukat mindjárt!

– És kellőképpen körülugráltak meg sajnálgattak téged. Úgy, ahogy egy szerencsétlen sorsú árvának kijár! Nemhiába éreztem, hogy valami nem stimmel veled!

Visszagondoltak az eseményekre és nevettek rajta.

– Inkább ne szóljunk, jó? Elég, hogyha te tudod... Külön nem szeretném bejelenteni, mert annyira égő! – kérlelte Böbe.

Tamás beleegyezően bólintott.

– Tényleg, megbocsátottál apádnak?

Böbe megvonta a vállát:

– Persze! Meghallgattam, megértettem, és ami a legfontosabb, mindezek után is nagyon szeretem.

– És anyukád mit szól mindehhez?

– Miután megtalálta a gyűrűt, nem hazudhattam tovább. Lesz mit mesélnem neki, de már nem félek tőle, mert gondolom, neki is lesz mesélnivalója!

Tiszta volt felettük az ég, jól látszottak a sápadt csillagok. Felfelé néztek, de a látványt egy kicsit megzavarta a közeli utcai lámpa fénye. Hiába mentek arrébb, mivel ott is állt egy lámpa, a helyzet változatlan maradt.

– Milyen jó lenne, ha most kint lennénk a természetben, és úgy bámulhatnánk az eget! – sóhajtott a Böbe.

Tamás elengedte a kezét, majd nagyon furcsa dolgot művelt: levette a kabátját, s a hajtókájánál fogva összeharapta az anyagot. Megnézte magának a lámpaoszlopot, régi típusú, lyukacsos betonból készült. Nyújtózott egyet, majd megkapaszkodott, s lábát a lyukacsokba téve, kezével erősen kapaszkodva megindult felfelé.

– Te őrült, mit csinálsz? Gyere le azonnal! – kiáltott utána Böbe. – Még agyonüt az áram!

A fiú nem hallgatott rá, s mikor felért, kivette szájából a kabátot, felülről a búrára terítette, integetett neki, majd lemászott. A földre érve odaállt Böbe mellé, egy kicsit habozott, de aztán merészen átkarolta a vállát:

– Na, most nézd azt az eget!

Valóban: az ég most érintetlen szépségében ragyogott felettük. Böbe felfelé nézett, és szerette volna, ha nem érződik, hogy kicsit reszket Tamás karja alatt.

– Fázol?

– Aha! – mondta mindjárt, de aztán eszébe jutott: „Hazugság, tűnj el az életemből!” – Így javított. – Nem fázom, hanem remegek!

– Mert?... – kérdezte tőle Tamás, és még mindig átölelve szembefordult vele.

– Mert... – suttogta Böbe – ...engem mégiscsak szeretnek!

– De hát szoktam mondani neked – emlékeztette Tamás, miközben közel hajolt hozzá, hogy puha szája szinte súrolta a bőrét. – Sőt, időnként te is szoktad mondani nekem, hogy „Úúúúgy szeretlek!”.

– Csakhogy közben fityiszt mutattam a hátam mögött! – nevetett Böbe, aztán elhallgatott, mert elkövetkezett az a

szívet remegtető perc, amikor várakozva néztek egymás szemébe: vajon melyikük lendül először a másik felé?

